Verişoarele din Carolina * 2

De la sclavă la doamnă

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuţ-Addy

CASACĂRŢII
Oradea, 2017

Michael Phillips

Seria Verişoarele din Carolina * 2

De la sclavă la doamnă

Traducerea: Mihaela Tocuţ-Addy

Editura Casa Cărţii
Oradea, 2017

Michael Phillips
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *A Soldier's Lady*, 2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Phillips, Michael
De la sclavă la doamnă

Prietenilor noştri care, cu mulţi ani în urmă, ne-au fost colegi în cadrul Campus Christian Fellowship (CCF) şi InterVarsity de la Humboldt State University. împreună cu voi am învăţat, am meditat, am dezbătut, am râs, ne-am zbătut, ne-am rugat... şi am crescut în credinţă. Ce temelie mai solidă s-ar putea găsi pentru o prietenie trainică? Atât pentru Judy, cât şi pentru mine, clipele petrecute alături de voi se numără printre cele mai frumoase şi roditoare perioade din vieţile noastre şi vă rămânem veşnic recunoscători pentru prietenia pe care ne-aţi arătat-o.

Ne gândim adesea la voi şi vă ducem dorul. Inimile tuturor celor care au făcut parte din acea părtăşie frăţească vor rămâne pe veci unite de ale noastre prin legăturile iubirii.

Cât de scumpă ne este amintirea voastră!

Prolog

De acum mulţi dintre voi aţi fi ştiind, bag seama, că îmi place să depăn poveşti. Când eram mică, născoceam bunăoară fel şi fel de istorioare pentru frăţiorul meu. Eram sclavi şi duceam o viaţă grea, iar snoavele ticluite de mine făceau să treacă timpul mai uşor.

Crescând însă, mi-am dat seama că poveştile cele mai frumoase nu sunt nicidecum „născocite”, ci istorii adevărate, care înfăţişează lucrurile aşa cum s-au petrecut ele de fapt.

Aşa am purces care vasăzică a povesti despre viaţa mea de după război şi despre oamenii dragi pe care i-am avut alături în vremurile acelea – despre Katie şi unchii ei, despre Emma şi Josepha, despre Henry şi Jeremiah. Şi am ajuns a înţelege că viaţa fiecăruia e o poveste ce merită spusă, căci viaţa fiecăruia e o „poveste adevărată”, întocmai precum istoria mea şi a lui Katie.

Ci a spune povestea altuia nu-i, vezi bine, un lucru uşor. Trebuie să încerci a gândi cum gândeşte omul acela şi a simţi ce simte el. E tare greu să „pătrunzi” în sufletul unui om, dar tocmai asta face ca povestea vieţii sale să merite a fi împărtăşită, căci acolo sălăşluieşte adevărata fiinţă zămislită de Dumnezeu.

Dacă n-ar fi fost un război care să pună capăt robiei, acum aş fi pasămite una dintre sclavele acelea ninse de ani care stau şi se leagănă în balansoar, depănându-le ălor mici poveşti ştiute din bătrâni şi cântându-le vechi cântări de-ale sclavilor.

Ci războiul avut-a loc şi pus-a capăt robiei pe vremea când eram copilă. Şi uite aşa, din sclavă, am ajuns să fiu o negresă liberă. Războiul a zguduit din temelii întreaga ţară, schimbând deopotrivă şi vieţile negrilor, şi pe cele ale albilor. Iar ceea ce vă istorisesc eu aici bunăoară sunt

poveşti despre negri ce învăţau să trăiască în libertate, despre albi ce învăţau să trăiască alături de negri şi despre vremurile de după război când a fi de culoare era pe cât de palpitant, pe atât de periculos. Lucrurile se schimbau aşa de năvalnic că abia puteam ţine pasul cu ele. Se schimbau în bine, dar şi în rău.

Spun asta, bag seama, căci atât printre albi, cât şi printre negri, se găseau oameni buni, la fel cum se găseau şi oameni răi. Iar eu am să vă vorbesc şi de unii, şi de ăilalţi.

Cu toate amintirile frumoase care mi-au rămas de atunci, adevărul e că acelea au fost vremuri înspăimântătoare, pline de primejdii şi de suferinţă. Aceia dintre noi care au răzbit prin ele au ajuns însă a descoperi cât de adâncă poate fi iubirea. Căci nu e pe lumea asta dragoste mai puternică decât cea călită în focul încercărilor.

Aşa că se poate spune pasămite că vremurile acelea ne-au învăţat să ţinem piept greutăţilor şi suferinţei, dar, mai presus de orice, ne-au învăţat să iubim.

1
Râul vieţii şi al morţii

De îndată ce soarele se iţi prin negura zorilor, ridicându-se încet pe cerul Carolinei de Nord, toată lumea ştiu că avea să fie o zi toridă şi zăpuşitoare.

Până la ora zece a dimineţii, aveam 32 de grade, iar la amiază erau deja peste 38 de grade. Nu sufla nici măcar o adiere de vânt. Toate treburile ce se cereau făcute pe plantaţia Rosewood au fost isprăvite înainte de prânz, căci după aceea nimeni nu era dispus să înfrunte arşiţa soarelui decât în caz de strictă necesitate. Bumbacul şi celelalte culturi aveau bunăoară să crească mai departe şi fără ajutorul lor. Buruienile din grădina de zarzavaturi mai puteau aştepta o zi. Animalele, iar, şi-or purta singure de grijă până după-masă, când trebuiau mulse vacile. Vlăguiţi de soarele dogoritor, câinii stăteau tolăniţi care pe unde, cu limba scoasă de-un cot. Găinile erau prea toropite ca să le ardă de cotcodăcit. Doar vacile păreau să nu se sinchisească de căldură, continuând să rumege tacticoase iarba de pe imaş.

— Ia zi, n-ai vrea să mergem la râu să-ţi vâri picioruşele-n apă? îl întrebă Emma Tolan, o negresă înaltă şi subţirică în vârstă de 21 de ani, pe fiul ei de 4 anişori, un copil dolofan cu pielea cafenie.

— Ba vreau, cum nu! răspunse entuziasmat băieţelul. Hai să ne ducem chiar acu, mămucă!

— Om merge îndată după ce-om prânzi, răspunse Emma.

Peste patruzeci de minute, se îndepărtară de casă ţinându-se de mână şi traversară două câmpuri pline de tulpini verzi ce se pârguiau în soare, al căror bumbac tânăra mamă avea să-l culeagă împreună cu ceilalţi spre sfârşitul verii, aşa cum făcea de patru ani încoace, de când

ajunsese la Rosewood. La vremea sosirii ei aici nu era decât o fostă sclavă fără minte ce tocmai născuse un prunc pe jumătate alb, al cărui tată era fostul ei stăpân. Până atunci se poate spune că ţinuse degeaba umbră pământului, căci în toată viaţa ei nu fusese de mare ajutor nimănui şi, ştiind-o prea bine, Emma se socotea cea mai nevrednică făptură din lume. Deşi era cea mai vârstnică dintre cele trei fete aduse laolaltă de război şi nevoite a învăţa să răzbească singure prin viaţă, ea fusese mai neajutorată decât celelalte două la un loc.

În memorabila zi în care fata albă o găsise ascunsă în şura de la Rosewood, Emma bâiguia fără şir, îngrozită din cale afară, şi o apucaseră deja durerile facerii, căci stătea, vezi bine, să-l aducă pe lume pe pruncul William. Ci, în cei patru ani care trecuseră de atunci, negresa se maturizase şi se schimbase în mod simţitor, rădăcinile transformării crescând încet şi nevăzut în sufletul ei sub înrâurirea celor două prietene şi salvatoare ale sale – alba Kathleen Clairbome, căreia îi aparţinea plantaţia, şi mulatra Mary Ann Daniels, căreia Rosewood îi devenise cămin.

Iar, în urmă cu o lună, două, în primăvara anului 1869, în inima Emmei se petrecură schimbări şi mai însemnate, pe care le băgară de seamă toţi ceilalţi membri ai neobişnuitei lor familii. Emma deveni mai senină. Pe chip i se citea pacea şi o nou-dobândită încredere în sine. Din cea mai guralivă fiinţă de la Rosewood, se transformă în cea mai tăcută. Tot mai des, când se adunau cu toţii la masa din bucătărie, unde că odinioară trăncănea ca o moară stricată, acum Emma se mulţumea să asculte şi să ia aminte.

Sufletul ei începea să se trezească.

Or acesta-i cel mai minunat lucru care i se poate întâmpla unui om.

Iată, dar, de ce în acea zi călduroasă de iunie, pe

când se îndrepta împreună cu William spre râu, Emmei nu-i stătea gândul la apa răcoritoare sau la scăldat. Se ducea la râu ca să-şi amintească.

N-avea să uite nicicând ziua aceea. În săptămânile care trecuseră de atunci se întorsese nu o dată aici. De cele mai multe ori, venea singură – să se roage sau să cânte încetişor şi să-şi lase inima scăldată de amintirea senzaţiei simţite când se înălţase din apă, cu obrajii şi părul şiroind şi chipul radiind de fericirea celui renăscut.

Lăudat fie Iisus! Acelea au fost singurele ei cuvinte. Nu le strigase în gura mare, aşa cum se obişnuia la adunările religioase. Pe când se ridica din apele râului, le rostise încet, cu veneraţie, abia şoptit. Pentru prima oară, simţea până în adâncul sufletului însemnătatea acelor cuvinte veşnice. Şi, de atunci, inima-i surâzătoare le repetase molcom iar şi iar... *Lăudatfie Iisus*... *Lăudat fie Iisus*.

Emma Tolan începuse să se schimbe înainte de acea zi, dar botezul îi statornicise schimbarea în suflet mai adânc decât tot ce se întâmplase până atunci. Aşa că venea aici o dată la câteva zile – să şadă pe mal, cu apele râului curgând lin alături, cugetând la rostul cu care o făcuse Dumnezeu pe acest pământ şi la fiinţa în care ar putea-o şlefui acum că ştia că El o iubeşte.

N-avea habar – cum să aibă? – că este urmărită.

În acest răstimp de pace şi fericire din viaţa ei, Emma nu se gândea la trecut, nici la tainele pe care le ascundea – taine mai periculoase decât îşi dădea ea însăşi seama.

Totuşi, *cineva* se gândea la întunecatul trecut – o perioadă din viaţa ei pe care Emma mai că o dăduse în sfârşit uitării. El, în schimb, nu uitase. Şi trimisese iscoade care s-o pândească, în aşteptarea unui prilej de a îngropa pentru totdeauna amintirea acelui trecut, nu în apele

triumfătoare ale noii vieţi, din apele întunecate ale morţii.

Emma se aşează pe malul râului şi îşi scufundă picioarele goale în apă în vreme ce William se avântă înăuntru.

— Ai grijă, năzdrăvane! îl strigă ea. Vezi să nu te-ndepărtezi prea tare de mine, m-auzişi? Nu mă pune să viu să te scot din apa adâncă, pen' că nu prea ştiu să-not.

William nici c-o auzi. Din fericire, încă nu era în primejdie, căci apa adâncă în care fusese botezată Emma se afla departe, pe celălalt mal, spre care cobora în trepte albia nisipoasă. La un metru de ţărm, copilul zburda şi plescăia prin apa care-i ajungea abia până la jumătatea pulpişoarelor grăsulii, râzând şi ţipând voios şi senin, până ce se udă din cap până-n picioare. Emma îl privea zâmbind. Nu îi era, vezi bine, uşor să se roage cu tot tărăboiul pe care îl făcea ăl mic. Dar era fericită să se afle acolo.

Moleşită de soarele dogoritor, se întinsese pe spate. La un moment dat, numai ce auzi zvon de paşi din tufărişul ce mărginea râul. Uşor speriată, dar fără a bănui că se petrece ceva necurat, Emma se ridică în fund şi întoarse capul spre zgomot. Trei bărbaţi albi veneau în goană spre ea, doi dintre ei ţinând în mâini nişte saci mari de pânză groasă.

Până s-apuce ea să strige, unul dintre indivizi o înşfăcă şi, cu o smucitură, o ridică în picioare. Un altul îi strânse mâinile la spate, făcând-o să ţipe de durere. Al treilea se repezi la William, îi îndesă sacul peste cap şi îl înhăţă din apă.

— Mămucă! zbieră îngrozit copilul. Ci în clipa următoare strigătele îi fură înăbuşite, căci bărbatul îl vârî cu totul în sac şi îşi azvârli sacul pe umăr.

Între timp, Emma îşi recăpătase glasul de dinainte de botez, iar acum ţipetele i se auzeau de la jumătate de milă

depărtare, dacă nu mai bine. Striga din străfundul bojocilor, luptându-se cu atacatorii care încercau să îi tragă peste cap celălalt sac.

— Daţi-mi drumu’... William!... Ia-ţi mâinile de pe mine... Ajutor! Donşoară Katie... Mayme... ajutor!

— Gura, năroado! strigă unul dintre bărbaţi, încercând din răsputeri s-o potolească. Ei, dar nici măcar doi bărbaţi nu se puteau măsura cu o mamă înspăimântată ce îşi apăra puiul cu furia unei ursoaice. Adunându-şi toate puterile, femeia se zvârcolea şi îi lovea cu pumnii şi cu picioarele. Când unul dintre ei încercă să o apuce de umeri ca s-o silească să stea locului, dinţii Emmei i se înfipseră în încheietura mâinii ca o menghină de oţel.

Bărbatul urlă de durere şi, suduind de mama focului, îşi privi braţul din care şiroia sângele, după care îi croi Emmei un dos de palmă peste obraz. Lovitura nu făcu însă decât să-i înteţească şi mai mult ţipetele.

— Ajutor! strigă ea ca ieşită din minţi. Daţi-mi drumu’!... William, mămuca-i aci... Ajutor! Donşoară Katie... l-or luat pe William! Ajutor!

Două mâini îi apucară capul dindărăt şi în clipa următoare o batistă îi fu îndesată în gură, amuţind-o. Apoi Emma se simţi ridicată pe sus, în vreme ce se zbătea înnebunită să scape. Cei trei făcură cu chiu, cu vai cale întoarsă la locul în care îşi lăsaseră caii şi se căzniră să urce în şa cu incomoda lor povară.

Cum râul nu se afla prea departe de casă, ţipetele disperate ale Emmei fuseseră auzite dar de toată lumea. Fiecare îşi lăsă treaba şi porni într-un suflet să vadă ce se petrece.

— Emma strigă? întrebă Katie, năpustindu-se alarmată afară pe verandă şi plimbându-şi privirea de jur-împrejur.

— S-a dus la râu, spuse Mayme, ivindu-se în goană de după casă.

— Unde sunt Emma şi William? strigă Templeton Daniels, unchiul lui Katie şi tatăl lui Mayme, alergând spre ele dinspre şură, unde tocmai se pregătise de mulsul vacilor.

— La râu, răspunse Mayme.

— O fi căzut William în apă, spuse bărbatul. Să mergem!

O luară cu toţii la fugă spre râu.

Strigătele Emmei mai fuseseră auzite de cineva – de un bărbat care venise la Rosewood cu câteva luni în urmă. La auzul primului ţipăt, acesta s-a năpustit afară din coliba în care i se dăduse găzduire, una dintre colibele care, înainte de război, făcuseră parte din satul sclavilor de la Rosewood, iar acum alerga mâncând pământul în direcţia din care răzbeau sunetele.

Ajunse la malul apei cu vreo 20, 30 de secunde înaintea celorlalţi, cât să observe cum trei călăreţi se fac nevăzuţi pe după un cot al râului, doi dintre ei având câte un sac burduşit azvârlit peste şa. Ştia că acesta era locul preferat al Emmei. O privire fu de ajuns să îşi dea seama că avusese loc o încleştare. Fără să mai piardă timpul, porni în goană înapoi spre casă. La o treime din distanţă se încrucişă cu ceilalţi.

— Emma şi William au fost răpiţi! le strigă el fără să se oprească. Răpitorii au plecat călare!

Ajunse la şură tocmai când Ward, fratele lui Templeton, se întoarse acasă după o vizită în târg. Calul îi era năduşit şi sleit de puteri, dar era deja înşeuat, şi fiecare secundă putea face diferenţa dintre viaţă şi moarte. Nici nu descălecă bine Ward Daniels, că bărbatul se apropie în fugă, îi înşfăcă hăţurile din mâini şi, săltându-se în şa, porni într-un galop nebun spre râu. Ward se zgâi

buimac după el vreme de un minut, până ce fratele şi cele două nepoate ale lui dădură năvală în curte şi îi explicară ce se petrecuse.

Dând bici calului, călăreţul gonea vijelios pe o scurtătură, sperând să le poată astfel tăia calea celor trei mişei. Habar nu avea încotro se îndreptau, dar calul său galopa spre Greens Ford, un vaci îngust al râului unde, pe perioada verii, apa puţin adâncă putea fi trecută cu uşurinţă, reducând distanţa până la târg cu kilometrii ce nu mai trebuiau străbătuţi până la podul din aval.

La Greens Ford încetini. Nici urmă de ei.

Se căzni să liniştească armăsarul agitat şi, ciulind urechile, scrută împrejurimile. Dincolo de vaci, pe acelaşi mal, se zăreau încă vag vălătuci de praf stârniţi de copite. Dădu călcâie calului, năpustindu-se într-acolo. Dacă nu traversaseră râul pe la Greens Ford, încotro se îndreptau? De ce urmau cursul apei?

Aducându-şi aminte de cei doi saci de pânză, îl trecu deodată un fior de gheaţă. Curenţii... bulboana adâncă, mărginită de o stâncă într-o parte şi de o grămadă înaltă de bolovani de cealaltă!

Dădu bici calului să alerge şi mai iute şi se avântă în sus pe povârniş.

Peste trei minute, descălecă şi coborî în fugă coasta abruptă şi stâncoasă, atât de iute că în fiece clipă era gata să se ducă de-a berbeleacul.

Le auzi vocile. Se aflau tocmai în locul de care se temuse el!

Încetini pasul ca să nu povârnească la vale pietrele pe care călca şi încercă deznădăjduit să înjghebe un plan de bătaie. Dar ce putea face el împotriva a trei albi înarmaţi?

Se strecură cu grijă mai aproape.

Deodată un ţipăt despică aerul.

— William... Ajutor... ajutor! se auzi, disperat, un glas de femeie.

Cunoştea vocea aceea! Orice s-o alege de el, acum nimic nu-l mai putea opri! Se năpusti într-acolo.

— L-au luat pe William... ajutor! ţipă ea iar.

— Pe toţi dracii! exclamă unul dintre bărbaţi. Cum şi-a scos asta căluşu din gură???

— Fă-o să tacă! strigă un altul.

— Ce mai contează acu? Hai să isprăvim odată treaba pentru care am venit!

Se auzi încă un urlet sfâşietor, după care un plescăit puternic, urmat de un altul.

— Acu nu mai au cum să scape... S-o ştergem de-aici!

Peste câteva secunde, în vreme ce călăreţii se îndepărtau în galop, bărbatul de culoare se repezi pe un stei ce se înălţa la vreo şase metri deasupra bulboanei întunecate. Dedesubt se desluşeau clar două cercuri care trasau inele din ce în ce mai largi pe luciul apei.

Fără să mai stea pe gânduri, îşi scoase cizmele, făcu doi paşi îndărăt şi, luându-şi avânt, plonjă în gol.

2
Soldatul de culoare

Ca să vă dumiriţi ce a dus la una ca asta, a trebui, bag seama, să mă întorc niţel în timp.

Nu din cauza noului venit se pogorâse năpasta asupra noastră. Totul începuse cu mult înainte de sosirea lui şi s-ar fi întâmplat oricum. Doar că prezenţa lui la Rosewood a schimbat fără doar şi poate cursul lucrurilor.

Îmi aduc aminte prima oară când l-am văzut, cu câteva luni înainte de nenorocire. După toate câte se petrecuseră la Rosewood, plantaţia unde trăiam împreună cu verişoara mea Katie, încă un suflet venit la noi în căutare de adăpost n-ar fi trebuit să surprindă pe nimeni. Nu de alta, dar la Rosewood fusese un du-te-vino continuu de câţiva ani încoace, încă de când mă purtaseră paşii la casa lui Katie, după ce îmi fusese masacrată şi mie familia. Katie era albă, iar eu eram mulatră – pe jumătate albă, pe jumătate neagră. Unchiul ei, Templeton Daniels, era tatăl meu. Mama mea fusese sclavă şi nu mai era în viaţă.

Nu ne propuseserăm, vezi bine, să facem din Rosewood un refugiu pentru orfani, pribegi şi fugari. Pur şi simplu aşa s-a întâmplat. Iată de ce, când Henry Patterson, prietenul nostru şi tatăl lui Jeremiah, a sosit călare, însoţit de acest negru care arăta ca vai de el, nouă, aşa cum v-am mai spus, nu ni s-a părut un lucru ieşit din comun.

Şi totuşi, dincolo de straiele-i murdare, vestonul pătat de sânge şi faţa schimonosită de durerea provocată de oarece rană, străinul avea un aer aparte, care îl deosebea de toţi cei pe care îi cunoscusem până atunci. Când privirile ni s-au întâlnit pentru prima dată, m-a furnicat un fior din cap până-n picioare. Ceva îmi spunea că acest tânăr care tocmai păşise în vieţile noastre avea să schimbe lucrurile în chipuri nebănuite.

*

Străinul care îl însoţea pe Henry sosise călare în Greens Crossing cu două zile în urmă.

Era un negru înalt, cu trupul vânjos, dar zvelt – de aşa i-o fi fost constituţia sau de o fi pierdut din greutate pentru că făcuse foamea, e greu de zis. Părea să aibă pe la 20–25 de ani şi arăta slăbit şi stors de puteri. Deşi războiul se sfârşise de patru ani, el încă mai purta tunica armatei unioniste. La cât era de jerpelită şi de murdară, nici că-ţi dădeai seama că fusese cândva albastră. Petele ce o punctau pe alocuri păreau să fie sânge uscat.

Sărmanul om abia se mai ţinea în şa, de ai fi zis că bătuse călare o mie de mile fără să închidă ochii şi fără să pună mâncare în gură. Calul înainta încet de tot, aparent la fel de istovit precum călăreţul. Se vedea de cât colo că niciunul, nici altul nu îşi ostoiseră foamea de amar de vreme. Unele pete de sânge de pe haina fostului soldat erau mai vechi, mai închise la culoare, altele mai recente. Expresia chinuită de pe chipul lui şi felul în care călărea, aproape prăvălindu-se din şa, vădeau bunăoară o rană proaspătă în piept sau în umăr.

Era un „soldat bizon”[1], cum li se spunea negrilor care luptaseră în război de partea nordiştilor.

Dacă venise aici în căutare de ajutor, nici că putea găsi un loc mai nepotrivit unde să facă o primă oprire. Dar cum era el s-o ştie? Când văzu placa pe care era scris „Magazin universal”, îşi opri calul ostenit lângă trotuar, se aplecă în faţă, alunecă moale din şa, după care intră şontâcăind în prăvălie. Pe lângă rana din piept, se vede treaba că mai avea una şi la picior.

Când auzi clopoţelul, madam Hammond aruncă o privire spre uşă. Trebuie spus că femeia aceasta putea fi din cale afară de supărătoare. Nu-i suporta pe cei de

1 „Buffalo soldier” în limba engleză (n.tr.).

culoare, căci n-avusese niciodată vreun folos de pe urma lor, iar acum că negrii erau liberi se arăta mai arţăgoasă ca oricând.

Chiar de tânărul n-ar fi fost de culoare, simpla lui înfăţişare ar fi făcut-o să îşi înalţe semeaţă nasul în aer. Iar, când îi ajunse la nări mirosul noului venit, nasul i se avântă şi mai sus.

Adulmecă aerul de câteva ori, apoi îl măsură în silă, ca pe un câine râios.

— Bună dimineaţa, doamnă, o salută politicos străinul. Vorbea rar, cu glasul stins, dar, spre uimirea coanei Hammond, de exprimat, se exprima... ca un alb. Sunteţi, vă rog, bună să îmi spuneţi unde se află grajdul cu chirie?

— S-ar zice că de-acolo ai venit, pufni ea.

— Îmi cer iertare, doamnă, se scuză bărbatul, am bătut cale lungă.

— Grajdul e într-acolo, ripostă ţâfnoasă jupâneasa, arătând în doi peri în susul străzii.

Tânărul îi mulţumi şi plecă, lăsând-o să se căineze încruntată de felul în care ajunsese ţara de la război încoace.

Ducându-şi calul de dârlogi, negrul mergea încet de-a lungul străzii, atrăgând tot mai multe priviri din prăvăliile şi vitrinele pe lângă care trecea. Oamenii mormăiau scârbiţi la vederea lui, făcând comentarii care nu se deosebeau prea tare de cele ale coanei Hammond. Negrii nu erau priviţi cu bunăvoinţă în orăşelul Greens Crossing şi cu atât mai puţin negrii din Nord; iar resentimentele faţă de albastrul unionist, chit că haina lui ponosită abia mai aducea a surtuc militar, erau încă vii în inimile sudiştilor devotaţi. Orişicum, în vremurile acelea toţi negrii, fie ei yankei sau sclavi eliberaţi din Sud, erau priviţi cu acelaşi dezgust Nu că toţi albii ar fi fost precum madam

Hammond. Dar mulţi erau.

Tânărul care tocmai sosise în Greens Crossing arăta, într-adevăr, ca vai de el. Ceea ce nu ştiau însă stimabilii localnici – care îşi puneau propria respectabilitate mai presus de aproape orice altceva – era că acest străin avea să stârnească mai multă vâlvă în târg, şi îndeosebi în viaţa unuia dintre cetăţenii de vază ai ţinutului, decât toţi veneticii care trecuseră pe acolo în ultimii cinci ani la un loc.

Încă n-o ştia nici el. Dar prezenţa lui aici avea să scoată la iveală mistere la care madam Hammond nici cu gândul nu gândea – secrete ce aveau să zguduie din temelii nu doar comunitatea din Greens Crossing, d întregul stat.

Tânărul intră şchiopătând în grajdul cu chirie, trăgându-şi calul după el. Înăuntru îl găsi pe Henry Patterson, un negru ca el, care fusese eliberat din sclavie încă dinainte de război.

— Calul meu are nevoie de apă şi de ovăz.

— M-oi îngriji de el acuşica, zise Henry după care, măsurându-l pe tânăr de sus până jos, adăugă: Pare-mi-se că şi tu, fiule, ai avea trebuinţă de oarece îngrijiri.

Străinul zâmbi.

— Asta aşa-i, am dat de necaz cu ceva vreme în urmă. Dar am s-o scot eu la capăt, atâta vreme cât mi-e calul sănătos. Al dumitale e grajdul?

— Aş vrea io! râse Henry. Nu, încă nu s-a ajuns pân’ acol’. S-o fi schimbând Sudu, da nici chiar aşa de iute! Cică n-a trece mult şi noi, negrii, om avea dreptu’ să votăm. Ehei, tare-aş vrea s-apuc şi io ziua ceea! Ci până una, alta, nu-s decât un slujbaş de culoare ce primeşte simbrie de la un om alb. Da şefu’ meu îi om drept şi se poartă frumos cu mine.

— Crezi că s-ar supăra dacă aş trage peste noapte

colo, în dosul grajdului?

— Asta-i greu de spus, fiule, răspunse Henry. Ci am io o odăiţă acilea, un dormeam înainte, da de acu io şi fecioru meu ne avem căminu în altă parte – nu va fi în afara târgului. Aşa că n-a fi, bag seama, foc de te-i oploşi o vreme pe culcuşu meu de paie din odaia din dos.

— Ţi-aş fi profund îndatorat. Tot ce îmi trebuie e un somn bun cât să mă întremez niţel, şi peste o zi, două am s-o şi iau din loc.

3
O familie mai puţin obişnuită

În prima după-masă petrecută de oaspetele său la grajdul cu chirie, Henry dădu întâmplător de el la cişmeaua din spatele clădirii. Tânărul îşi lepădase alături tunica şi cămaşa jerpelită şi încerca să se spele, deşi braţul drept îi atârna inert pe lângă trup. Cu singurul braţ zdravăn, se căznea să mânuiască pompa şi să îşi dea cu apă pe corp în acelaşi timp. Era prima oară când Henry îl vedea dezbrăcat până la brâu.

— Măi să fie, băiete! exclamă el, apropiindu-se de oaspetele său. Nu mi-ai spus că fost-ai bătut aşa de crunt. Dacă nu mă-nşel, umăru' cela al tău se cere doftoricit, că n-arată bine defel.

Tânărul se întoarse spre el şi spuse cu un zâmbet obosit:

— Se vindecă, doar că nu atât de repede cum speram eu.

— Arăţi de parcă te-ar fi lovit un cal sălbatic. Când păţişi asta, fiule?

— Acum câteva luni.

— Nu-i de mirare că abia te ţii pe picioare. Ce mai încoace şi-ncol, ai nevoie de oblojire ş-oi avea io grijă s-o primeşti.

Adevărul e că Henry ştiuse ce are de făcut de cum îi văzuse rănile şi vânătăile de pe corp.

— N-am cu ce să plătesc un medic, oftă tânărul. M-oi întrema eu încet-încet.

— Acol' un' te-oi duce, n-a trebui să plăteşti pe nimenea, ripostă Henry.

— Cum aşa? Se găseşte cumva vreun doctor de culoare prin părţile astea care s-ar învoi să-i plătesc serviciile prin muncă?

— Mai bine de-atât! chicoti Henry. Te-oi duce să-mi cunoşti fecioru'. Ş-acol' un îl el se află ş-o negresă care te-a hrăni cum se cuvine şi te-a pune pe picioare cât ai bate din palme. Nu-i ea doftor, da îi ca şi cum ar fi. La cât de costeliv eşti, ţi-or prinde bine, bag seama, bucatele ei!

— Unde-i locul acesta? Doamna de care vorbeşti este cumva soaţa fiului dumitale?

Henry pufni într-un râs zgomotos.

— Nu, fecioru' meu nu-i însurat. E un loc din cele mai neobişnuite, atâta pot să-ţi spun. Ăi vedea cu ochii tăi chiar diseară. Om purcede călare într-acolo îndată după ce gat treaba acilea.

*

Noi, cei care trăiam la Rosewood – printre care mă număram şi eu, Mayme Daniels – tocmai ce prânziserăm, iar acum ne beam cafelele, făcând planuri pentru restul zilei, când micul William numai ce se ivi ţopăind din salon, cu un îndrumar de citire McGuffey în mânuţă. Aşează cartea pe masa din bucătărie şi se opinti să se caţere pe genunchii lui Jeremiah.

Jeremiah îl săltă pe un genunchi şi prinse a-l hâţâna în sus şi-n jos.

— Dii, căiuţule! strigă ăl mic, chicotind voios.

— Când ăi mai creşte niţel, te-oi învăţa să mergi pe calu' ăl nou de mi l-a dat donşoara Katie, îi spuse Jeremiah.

— L-ai meritat din plin, Jeremiah, zise Katie, la fel cum Henry l-a meritat pe al lui. Din moment ce munciţi şi trăiţi aici la Rosewood, ar fi culmea să vă lăsăm să străbateţi atâţia kilometri pe jos până în târg.

— Orişicum, donşoară Katie, îţi mulţămesc frumos pentru mărinimie. Mânzu' cela mi-a dat niscaiva bătăi de cap, că tare-i nărăvaş, da tot izbutit-am a-l îmblânzi cât de cât.

— Dumnezeu te-a înzestrat fără doar şi poate cu un har aparte în ceea ce priveşte caii, intervenii eu.

Jeremiah, care stătea de cealaltă parte a mesei, se uită la mine şi ne zâmbirăm cu căldură unul altuia.

În scurtă vreme, Katie şi ceilalţi se împrăştiară care pe unde, luându-şi lucrul, iar Josepha se făcu nevăzută în cămară.

— Ţiteste-mi, Jeremiah, ciripi William, întinzându-i abecedarul McGuffey.

Jeremiah îl puse jos, ripostând că e vremea să ne întoarcem la treabă. Ştiam ce-i în inima lui.

— Jeremiah, dacă ai să vrei vreodată să înveţi a citi, aş putea încerca să te învăţ.

Jeremiah rămase o clipă tăcut, cugetând la propunerea mea, apoi ridică din umeri.

— Ştiu şi eu? Poate... într-o zi.

Mă întorsei spre ăl mic.

— Tu, William, n-ai vrea să înveţi cândva să citeşti... sau chiar să mergi la şcoală?

— Care şcoală din părţile astea ar primi un copil de culoare? pufni Jeremiah.

— Am citit în gazetă că s-a deschis la nord de Charlotte o şcoală pentru negrese, ripostai eu. Sunt sigură că într-o bună zi se va găsi o şcoală pentru William... şi poate chiar şi pentru tine. Dacă nu vrei să te învăţ eu să citeşti, te-ar putea învăţa tata sau unchiul Ward. E bine să înveţi lucruri noi. Să te şlefuieşti...

Jeremiah îmi aruncă o privire năstruşnică.

— Parcă ziceai că mă placi aşa cum îs.

— Fără doar şi poate, Jeremiah! Nu e nicidecum vorba despre asta...

În momentul acela uşa se izbi de perete şi Emma îşi iţi, gâfâind, capul înăuntru.

— Jeremiah, vacile-or scăpat iar din ţarc! Calu cela

afurisit al tău dat-a iar iama-n ele!

— Viu acuşi! răspunse el, sărind în picioare şi urmând-o în grabă.

Peste câteva ceasuri, lucram afară în grădină când îmi ajunse la urechi tropotul de copite. Ridicând privirea, îl văzui pe Henry apropiindu-se călare de casă, însoţit de încă un călăreţ.

Pornii să le ies în întâmpinare.

— Adus-am cu mine un om ce are trebuinţă de un acoperiş deasupra capului şi de niscaiva îngrijiri, spuse Henry văzându-mă. Cu permisiunea voastră, io şi Jeremiah l-om găzdui o seamă de vreme la noi în colibă. Zicând acestea, se întoarse spre însoţitorul său şi adăugă: Dânsa-i Mayme.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Mayme, mă salută bărbatul cu un zâmbet pe cât de ostenit, pe atât de binevoitor.

— Mă duc să le dau de ştire lui Katie şi tatii. Sunt sigură că s-or învoi amândoi.

Nici nu făcui bine doi paşi, că se auzi un chiot subţirel şi ăl mic, ce se juca pe verandă, se năpusti pe trepte în jos şi alergă întins la străinul pe care Henry numai ce îl ajutase să coboare de pe cal. Pe cât de ataşat era William de Jeremiah şi de tatăl acestuia, apariţia unui alt bărbat de culoare era o ispită prea mare pentru vioiciunea şi exuberanţa sa copilărească. Se duse direct la noul venit, turuind vesel ca un păsăroi, de parcă l-ar fi cunoscut de-o viaţă. Bărbatul se aplecă spre el.

— Bine te-am găsit, micuţule. Ia zi, cum te cheamă pe tine?

— William. Venit-ai să stai aci, cu noi?

— Încă nu ştiu, William, râse încetişor tânărul, înălţându-şi privirea spre mine şi Henry.

Apoi se ridică încet şi se uită iar la mine.

— copilul dumitale?

— Nu. E pruncul Emmei. Mamă-sa strânge acum vacile scăpate din ţarc împreună cu Jeremiah, dar ar trebui să se întoarcă în curând.

— Jeremiah îi fecioru’ meu, îl lămuri Henry.

De acum Katie ieşise şi ea din casă împreună cu Josepha, iar Henry îi explică întreaga tărăşenie. Aruncai încă o privire spre noul venit. Era lesne să îţi dai seama după vorbă şi după port, chiar şi în starea în care se afla, că era un gentilom. Nu auzisem în viaţa mea un negru care să vorbească atât de corect, precum albii din Nord.

Străinul îşi îndreptă privirea spre albul ce se apropia de noi. Era tata.

— Henry a adus cu el un tânăr care are nevoie de ajutor, unchiule Templeton, îi spuse Katie. Te învoieşti să îl găzduiască în coliba lor?

— Desigur. Bine ai venit, fiule, spuse tata, întinzându-i mâna.

După ce fură făcute prezentările, Katie îşi roti privirea prin curte.

— Unde sunt ceilalţi?

— Emma şi Jeremiah adună vacile, răspunsei eu. Iar unchiul Ward s-a dus în vizită la domnul Thurston.

Se lăsă tăcerea. Cum stăteam cu toţii în cerc, tânărul îşi trecu încet privirea peste noi, măsurându-ne pe fiecare în parte. Ce-o fi gândit, n-am cum să ştiu.

— De ce te zgâieşti aşa la noi, nenea? făcu William.

Fără să vreau, mă pufni râsul. Apoi începu şi Josepha să chicotească şi în scurtă vreme râdeam deja cu toţii în hohote.

— Bănuiesc că n-o mai fi văzut omul o adunătură aşa de ciudată şi s-o fi întrebând cine suntem, râse tata.

— Şi a cuie casa aceasta! exclamă oaspetele, râzând la rându-i. E ditamai conacul, iar eu nu văd aici decât o

mână de negri şi un slujbaş alb. Nădăjduiesc să nu-mi luaţi vorbele în nume de rău, domnule... Daniels?

Tata izbucni iar în râs.

— Da, Daniels mă numesc. Şi ai dreptate, nu arăt nici pe departe a sudist respectabil şi cu atât mai puţin a stăpân de plantaţie!

— Te pomeneşti c-ofi casa ta, William! exclamă noul venit.

— Nu, nu-i a mea. îi casa lu' Katie.

Cuvintele ălui mic îl făcură pe tata să râdă şi mai vârtos.

— Suntem cu toţii o familie, interveni Katie, şi plantaţia ne aparţine tuturor. Iar acum că am lămurit lucrul acesta, hai să intrăm în casă şi să vedem cât de grav sunteţi rănit.

Străinul porni şovăielnic spre casă, susţinut de Henry şi de tata.

— Ştiu că războiul a luat sfârşit, murmură el, dar... oricine o fi stăpân pe plantaţie, acesta e Sudul, nu Nordul. Nu... nu se cuvine să intru în casă.

— Ţi-am zis io că aista-i un loc ceva mai neobişnuit, râse Henry. Ei bine, băiete, află că aci nu-s negri şi albi, ci numa oameni care se-ndrăgesc unii pe alţii.

Tânărul aruncă o privire spre bărbatul alb de lângă el, întrebându-se dacă o fi adevărat.

— Henry are dreptate, fiule, încuviinţă tata. Om părea noi un pic mai diferiţi, dar suntem cu toţii o familie, aşa cum a zis Katie, şi eşti bine-venit să ni te alături oriunde ne-am afla.

Porniră mai departe spre casă. Tânărul îşi întoarse privirea spre mine şi îmi mulţumi printr-un zâmbet. Şi, cu toate că îl durea tot trupul şi era înconjurat de oameni pe care îi vedea pentru prima oară în viaţă, zâmbetul acela era plin de bunătate şi căldură, de parcă m-ar fi cunoscut

deja... de parcă ar fi ştiut că în scurtă vreme o să devenim mult mai apropiaţi.

4
Revedere

Bărbatul de culoare pe care îl adusese Henry la Rosewood era într-o stare mai gravă decât îşi închipuise. Rănile de pe umărul drept, piept şi braţ, în loc să se vindece, se infectaseră îngrozitor. N-apucarăm noi bine să îl ducem în casă, că unchiul Ward se întoarse acasă, şi pune-te de-i explică şi lui întreaga tărăşenie.

Când îi scoaseră vestonul şi cămaşa, văzându-i umărul, Josepha exclamă:

— Văleu, maică, băietu aista-i schilodit rău, sărmanu'! Tre' să-l băgăm numaidecât în pat. Da' nu 'nainte să facă o baie – că nu miroase pasămite prea bine.

Ce să-i faci? Aşa era Josepha – ce-i în guşă-i şi-n căpuşă. Vorbele ei ne făcură să ne uităm unii la alţii, zâmbind amuzaţi.

— Cred că ar trebui să şi mănânce ceva, îmi dădui eu cu părerea.

— Ward, Henry şi cu mine îl vom duce la covata din curte şi-l vom ajuta să se îmbăieze, spuse tata. Voi, doamnelor, puneţi nişte apă la fiert pe sobă ca să nu mai pierdem vremea cu aprinsul focului afară.

— Vezi să-i freci straşnic umăru' cela, dom' Templeton, se băgă în vorbă Josepha, şi toarnă-i niscaiva whisky pe rană.

— Kathleen, fii bună şi adu-ne nişte haine de-ale fratelui tău, zise Ward.

— Mă duc să îi pregătesc patul în colibă, sării eu. Unde vrei să-l culci, Henry?

— Pe divanu din colţ. A fi, bag seama, loc pentru tustrei în odaia ceea.

Şi uite aşa, în mai puţin de un ceas de la sosirea lui la Rosewood, se stârni o forfotă în jurul său de nu mai ştia

bietul om ce să creadă. Cum de erau toţi atât de amabili cu el şi se dădeau care mai de care peste cap să-l ajute – nu doar eu, Henry şi negresa cea trupeşă, ci şi cei doi bărbaţi albi, împreună cu domnişoara aceea pe nume Katie, pe care toţi o tratau, după cum spusese micul William, ca pe stăpâna casei? Ce mai, Henry avusese dreptate: Rosewood chiar era „un loc din cele mai neobişnuite”!

Până la ora cinei, era deja îmbăiat şi primenit, iar în mijlocul unui du-te-vino continuu Josepha îi punea bandaje şi oblojeli. La cât de prinşi fuseserăm cu el, abia când Josepha aşternu masa, băgarăm de seamă că Emma şi Jeremiah încă tot nu se întorseseră de pe câmp, deşi se lăsa deja asfinţitul.

Ne aşezarăm cu toţii la masă şi tata îi mulţumi Celui de Sus pentru bucate. Abia ce ne apucarăm noi de mâncat când se iviră, tăifăsuind voioşi, Jeremiah şi Emma. Erau amândoi năduşiţi de parc-ar fi străbătut pe jos jumătate din ţinut, nu alta, dar la cât erau de veseli, păreau să se fi distrat de minune.

— Voi doi pe unde aţi umblat??? exclamă tata.

— Mai era puţin şi afurisitele celea de vaci ne alergau pân’ la Oakwood! răspunse râzând Jeremiah.

— Nici că se află dobitoace mai zănatece pe faţa pământului! încuviinţă Emma râzând.

— Or scos untu’ din noi, zău aşa! îi dădu înainte Jeremiah. Pân’ la urmă, n-am avut încotro ş-o trebuit să le încolţim dintr-o parte şi ne pus-am a face tărăboi să se-ntoame spre casă, da’...

Tocmai îşi scosese un scaun să se aşeze la masă când, observând că mai era cineva printre noi, numai ce încremeni şi făcu ochii cât cepele.

Mă uitai cu coada ochiului la noul venit. Aparent la fel de năucit, acesta se holbă întâi la Jeremiah, apoi la

Emma. Mă întrebam care dintre ei l-o fi buimăcit într-atât. Apoi ochii i se fixară asupra lui Jeremiah, iar cei doi tineri se priviră uluiţi.

— Măi... măi să fie! bâigui Jeremiah, sforţându-se să-şi recapete glasul. Eşti chiar tu, Micah Duff???

La auzul propriului nume şi al bine cunoscutei voci, străinul zâmbi cu toată faţa.

— Eu sunt, da... şi nu-mi vine să-mi cred ochilor! Jake???

— Ce caţi acilea, măi Duff???

— Păi, l-am întâlnit pe omul acesta în târg şi...

Se opri şi îşi trecu privirea de la Henry la Jeremiah.

— Patterson... desigur! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Încă tot nu-mi vine a crede!

— Voi doi vă cunoaşteţi, adicătelea? întrebă Henry mirat.

Tânărul se ridică în picioare. Din trei paşi, Jeremiah fu lângă el, iar în clipa următoare se îmbrăţişară cu căldură, lăcrimând amândoi. Jeremiah îşi dădu seama de starea în care se afla vechiul său prieten abia când îl simţi pe Micah tresărind de durere. Dintr-odată, rolurile se inversaseră. Acum Jeremiah era cel puternic şi Micah, cel care avea nevoie de ajutor.

Făcură amândoi un pas îndărăt şi, cu ochii înotând în lacrimi, se fixară îndelung unul pe altul, clătinând din cap şi zâmbind a minunare.

— El îi ăl de care ţi-am vorbit, tătucule – soldatu' Micah Duff! explică însufleţit Jeremiah. El îi omu' care mi-a salvat viaţa – nu o dată, ci de două ori! – ş-a avut grijă de mine pe vremea când eram copil de trupă.

— L-auzi poznă!

— Măi Duff, cum de-ajunsăşi la Rosewood? întrebă iar fiul lui Henry.

— E o poveste lungă, Jake. Bănuiesc că, aşa cum se

zice în Cartea Sfântă, uneori Domnul ne călăuzeşte paşii fără ca noi să ne dăm măcar seama. Habar nu aveam că am să dau de tine aici.

— Dacă el a fost milostiv cu tine, interveni Henry, poate că acu-i vremea să-i întoarcem hatâru. Nu de alta, da băiatu' ăsta are nevoie de ajutoru nost.

Jeremiah luă loc la masă, căci uimirea şi încântarea nu îi stricaseră, vezi bine, pofta de mâncare, iar peste câteva clipe el şi bărbatul pe nume Micah Duff se puseră a discuta cu însufleţire, despre ce făcuse fiecare de când nu se mai văzuseră şi, depănând amintiri din vremurile petrecute împreună în timpul războiului. Toţi ceilalţi îi ascultau muţi de uimire.

— Ai crescut şi te-ai schimbat, Jake, spuse domnul Duff. De departe probabil că nici nu te-aş fi recunoscut.

— Păi, deh, trecut-or cinci ani! râse Jeremiah. Pe atunci nu eram decât un băietan mânios şi pus pe arţag, cum cred că bine ţi-i aminti şi tu.

— Fiecare se maturizează în felul său, Jake. Iar tu, e limpede, nu te-ai maturizat doar trupeşte.

— Ai, bag seama, dreptate. M-am schimbat pasămite mai mult pe dinăuntru decât pe dinafară.

— Ăsta-i un lucru bun, Jake. Căci creşterea lăuntrică e cea mai însemnată.

— Avut-am eu un prieten care mi-a spus o seamă de lucruri pe care nu-mi prea plăcea să le aud, zise Jeremiah cu un zâmbet năstruşnic. Ci cuvintele lui mi-or pătruns în adâncu inimii şi şi-or făcut lucrarea ocol şi pân' la urmă fibrele fiinţei mele, care fuseseră cândva răsucite, or prins a se-ndrepta şi a creşte mai frumos. Aşa-i, tătucule? adăugă el, uitându-se la Henry.

— Aşa-i, fiule. Amândoi crescut-am multişor pe dinăuntru.

— Mă bucur să aud asta, spuse Duff, zâmbindu-i

Emmei, care şedea în faţa lui.

Emma îşi ţinu ochii aţintiţi în farfurie. De când ne aşezaserăm la masă fusese neobişnuit de tăcută – chit că ăl mic, care îi moştenise limbuţia, turuise cât pentru amândoi la un loc! Ea, însă, se vede treaba că nu se simţea defel în largul său în prezenţa unui străin. Era la fel de reţinută cum se arătase după sosirea Aletei.

Nici eu nu eram prea vorbăreaţă. Când şi când mai aruncam pe furiş câte o privire spre noul venit. De acum, pentru mine, Micah Duff nu mai era un străin, ci omul care îl salvase pe Jeremiah de la moarte, faţă de care simţeam o admiraţie plină de recunoştinţă.

— Îţi mai aduci aminte de ferma ceea unde zăcut-am în şură, ferma Dawsonilor? întrebă Jeremiah.

— Cum aş putea să uit un asemenea loc?! râse Micah Duff. Am fost norocoşi să scăpăm de acolo cu viaţă.

— Nu toţi avut-or norocu ăsta, ripostă Jeremiah pe un ton serios.

— Ce vrei să spui cu asta?

— După o seamă de vreme m-am întors acol', da' prea târziu ca să-l mai pot salva pe fermieru cela bezmetic. Vrajba din inima lui i-a adus moartea.

— Cum de te-ai dus la ferma Dawsonilor după toate câte se petrecuseră?

— Aşa cum ajuns-ai şi tu acilea. Din întâmplare.

— Şi ce s-a întâmplat? Te-ai luat la harţă cu Dawson?

— Nu, nu eu, răspunse Jeremiah, clătinând din cap. Da femeile alea două – fata ceea fără minte şi biata mamă-sa – erau în mare primejdie. Doi neisprăviţi de negri veniseră, vezi bine, şi-l împuşcaseră pe fermier şi le-ar fi făcut şi lor de petrecanie, de n-aş fi ajuns eu la timp. Când le-am auzit ţipând, m-am furişat înăuntru ş-am izbutit să le scap de mişei. Da' pe Dawson n-aveam cum să-l mai salvez – era deja mort.

Jeremiah relată apoi amănunţit ce se întâmplase.

Povestea ne înfioră pe toţi. Ci cei doi tineri trecură numaidecât la altele, dornici să îşi povestească pe unde au fost şi ce au făcut de când se despărţiseră, iar Jeremiah îi istorisi bunăoară vechiului său prieten cum îşi găsise tatăl în Greens Crossing. După ce îşi împărtăşiră mai toate păţaniile din ultimii ani, chit că încă tot nu eram lămuriţi cum fusese rănit Micah Duff în chipul acesta, Henry îi mulţumi din suflet pentru grija pe care i-o purtase fiului său.

— Avem cu toţii ceva de dăruit fiecărui om pe care îl întâlnim, răspunse Micah. Şi de la fiecare avem ceva de învăţat, întâmplarea a făcut ca Jake şi cu mine să ne întâlnim când el avea pesemne nevoie să audă ce aveam eu să-i spun. Nu pot decât să mă bucur că Dumnezeu ne-a adus laolaltă ca să fim sprijin unul pentru altul. Iar acum când se pare că am nevoie de mai mult ajutor decât credeam, iată-mă în mijlocul vostru.

Isprăviserăm cu toţii de mâncat şi se lăsă tăcerea. Micah Duff îşi roti iar ochii în jurul mesei, uitându-se la fiecare în parte. Când ajunse la Emma, zăbovi cu privirea asupra ei, cu o expresie din cele mai năstruşnice. Ea râse încetişor şi întoarse ruşinată capul.

— Dar încă tot nu m-am dumirit cum vine treaba asta, continuă Micah, trecându-şi privirea de la unul la altul. Dumneata, bunăoară, spune el, uitându-se la mine, îi spui dânsului „tată” deşi dumnealui este alb. îşi întoarse iar privirea spre Emma şi întrebă: Voi două sunteţi cumva surori?

Fără să-l privească în ochi, negresa scutură din cap.

— Mda, suntem o familie din cele mai neobişnuite! râse tata. Totul a început cu Katie şi Mayme – ele două, vezi bine, sunt verişoare. Mama lui Katie era sora mea şi, prin urmare, eu sunt unchiul lui Katie. Părinţii ei aveau o

slujnică... o negresă tânără şi frumoasă...

Se opri şi îşi întoarse emoţionat privirea. Apoi trase aer în piept şi continuă cu glas domol:

— Negresa aceea nu era sclavă, ci doamna de companie şi prietena mamei lui Katie... Odată, când am venit în vizită la Rosewood, ne-am îndrăgostit unul de altul. Iar Mayme este rodul iubirii noastre.

Spunând acestea, mă privi cu un surâs trist.

— Mama mea a murit, explicai eu, dar acum tata şi cu mine ne avem unul pe altul. Nu-i aşa, tăticule?

Tata aprobă din cap.

— Să înţeleg că aţi crescut împreună la Rosewood? întrebă Micah Duff, uitându-se la mine şi la Katie.

— Nu, răspunsei eu, mămuca a fost vândută unui plantator megieş. Acolo le-am cunoscut pe Emma şi pe Josepha, pe vremea când eram tustrele sclave.

— Şi dumneata... cum te potriveşti în toată povestea asta? întrebă Duff, întorcându-se spre unchiul Ward.

— Uneori mă-ntreb şi eu acelaşi lucru! râse acesta. îţi înţeleg nedumerirea. La început şi eu am fost la fel de năucit. Ia să vedem dacă oi izbuti să-ţi explic. Eu sunt fratele lui, spuse el, arătând spre tata, ceea ce înseamnă că sunt atât unchiul lui Katie... cât şi al lui Mayme. Şi cică, pe deasupra, mai sunt şi proprietarul acestei plantaţii!

După ce se încheie în sfârşit discuţia, Henry şi Jeremiah îl duseră pe oaspete în coliba lor. Micah se cufundă într-un somn adânc de cum puse capul pe pernă şi dormi neîntors toată noaptea. Odihna îi prii, dar pentru că era din cale afară de slăbit, a doua zi nici că se putu da jos din pat. Josepha conchise că, la ce răni avea, de n-ar fi ajuns la noi, suferindul n-ar mai fi dus-o nicio săptămână. Nu ştiu de era adevărat ori ba, pentru că uneori Josepha mai exagera, vezi bine, lucrurile. Dar aşa a zis ea.

Micah Duff rămase la pat câteva zile bune, doftoricit

de Josepha, ce roia în juru-i ca un înger păzitor, pe cât de grijuliu, pe atât de sever. Micul William, care fusese vrăjit de oaspete de cum îl văzuse, era de acum unul dintre cei mai devotaţi îngrijitori ai suferindului. Ăl mic se ţinea scai de Josepha şi petrecea ore în şir bălmăjind vrute şi nevrute la căpătâiul bolnavului, vizitându-l de cincizeci de ori pe zi, cu toată vioiciunea celor patru anişori ai lui.

Emma, pe de altă parte, care asculta sfielnică de pe prispa colibei conversaţiile purtate de fiu-său cu Micah Duff, şovăia să intre la rându-i.

5
Se leagă noi prietenii

După două-trei zile, Micah Duff se înzdrăveni îndeajuns cât să se dea jos din pat şi să poată face câţiva paşi pe afară, într-o zi, când Henry şi Jeremiah au plecat devreme în târg, văzând că se face ora nouă şi el încă tot nu apare, am început să mă neliniştesc.

— L-ai văzut pe Micah în dimineaţa asta? o întrebai eu pe Josepha, care frământa de zor aluatul pentru pâine în bucătărie.

— Nu, maică, nu l-am văzut pe băiet. Fost-am aşa de prinsă cu pâinea asta că nici n-am apucat să mă duc pe la el.

— Mă duc eu dacă vrei, sări Katie.

Nici n-o auzisem coborând scara. îşi pusese una dintre rochiile mai elegante şi îşi făcuse un coc mic şi cochet în vârful capului.

Josepha o măsură cu gura căscată, din cap până-n picioare, şi exclamă năucită, trăgând un bobârnac aluatului:

— Măiculiţă, Doamne, şi tăţi sfinţii din ceruri!

— I-o fi foame omului, spusei eu. Au rămas oarece bucate de la micul dejun?

— O grămadă! se căină Josepha. Henry şi Jeremiah n-or luat cu ei decât niscaiva turte de mălai şi îi păcat de la Dumnezeu, zău aşa, să se strice atâta bunătate de mâncare!

— Am să-i pregătesc o tavă cu de toate ş-am să i-o duc.

— Pot să i-o duc eu, se oferi iar Katie.

Ci tocmai în clipa aceea intră călare în curte domnul Thurston, iar Katie nu avu încotro – trebui să se ducă să vadă ce doreşte.

Aşa că eu am aşezat pe o tavă niscaiva turte de mălai, ouă, slănină şi un ibric cu cafea şi am purces spre coliba lui Henry şi Jeremiah. Aruncând o privire îndărăt, am văzut că Emma mă urmăreşte de la fereastră, i-am zâmbit şi i-am făcut cu mâna, dar ea, în loc să-mi răspundă, îşi trase repede capul înapoi. Năstruşnică treabă. De câteva zile încoace, se comporta cam ciudat. Nu s-o fi simţind bine, mi-am zis eu.

Ajungând la colibă, am bătut la uşă şi Micah Duff îmi strigă să intru. Am deschis uşa şi am păşit înăuntru. Stătea încă întins pe canapeaua din capătul opus al odăii, unde îi înjghebase Henry un culcuş.

— Bună dimineaţa. Ţi-am adus ceva de-ale gurii. Te simţi bine? l-am întrebat eu îngrijorată.

— Mda, doar că am avut chef să mai lenevesc o vreme în pat. După ce am dormit atâta vreme sub cerul liber, ăsta e huzur în toată regula.

Am aşezat tava pe masă, iar Micah încercă să se ridice în capul oaselor.

— Josepha a spus că ar trebui să îţi verific bandajele. îmi dai voie?

— Da... desigur.

Îşi desfăcu cămaşa şi aşteptă cuviincios să mă apropii. Fâstâcită, i-am împins cu grijă mâneca în jos, descoperind fâşiile albe cu care îi pansase Josepha pieptul şi umărul. Văzând că nu sunt pătate de sânge sau de puroi, i-am tras cămaşa la loc, apoi am făcut zâmbind un pas înapoi.

— Totul pare a fi în regulă. Doreşti o cafea?

— Da, mulţumesc, cred că mi-ar prinde bine.

Am umplut o cană şi i-am dus-o. îmi mulţumi încă o dată şi adulmecă licoarea.

— După aromă, pare a fi o cafea bună şi tare.

— Din câte îmi aduc aminte, Jeremiah zicea că în

armată tu pregăteai cafeaua pentru ceilalţi soldaţi.

— Jeremiah? făcu el nedumerit.

— Da... adică Jake, parcă aşa îi spuneai.

— O, da... Am uitat. Jeremiah vasăzică... Hmm, greu o să mă obişnuiesc să-i zic aşa!

Sorbi gânditor din licoarea caldă.

— Mda, cândva eu făceam cafeaua... Dar a trecut multă vreme de atunci. Nu vrei să iei loc? adăugă, uitându-se la mine.

Am tras un scaun de la masă şi m-am aşezat. Micah luă încă o gură de cafea.

— De unde eşti de loc?

— Din Illinois, răspunse el.

— Dar nu vorbeşti ca un negru din Sud.

— Nici tu.

— Eu am fost sclavă până să izbucnească războiul. Dar, aflându-mă în preajma lui Katie şi învăţând să citesc, presupun că am încercat să îmi şlefuiesc şi vorba. Katie m-a învăţat o mulţime de lucruri.

— Cum de aţi ajuns să fiţi împreună aici? Voi două sunteţi verişoare, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap şi i-am istorisit pe scurt cum am ajuns la Rosewood după ce atât familia mea, cât şi cea a lui Katie fuseseră masacrate; cum am descoperit că Templeton Daniels, unchiul lui Katie, este tatăl meu şi cum am aflat de povestea de iubire dintre el şi mămuca.

— Care vasăzică sunteţi cu toţii o familie?

— Oarecum, da – chit că familia lui Katie nu se înrudeşte propriu-zis nici cu Henry şi Jeremiah, nici cu Emma şi Josepha.

— Rude de sânge ori ba, sunteţi oricum o familie remarcabilă.

— Chiar suntem o familie. Şi cea remarcabilă este Katie. Datorită ei ne aflăm cu toţii aici.

Am aruncat o privire spre Micah. Zâmbea.

— N-am întâlnit niciodată o femeie albă care să-i semene, zise el.

— Familia ta unde este?

Micah nu răspunse imediat. Zâmbetul îi pieri de pe faţă, lăsând loc tristeţii.

— Eu, Mayme, nu am familie, spuse el în cele din urmă. De aceea m-am înrolat în armată când a început războiul, iar de atunci am tot pribegit de colo colo, fără să mă pot statornici undeva. Am încercat să-mi găsesc de lucru, dar parcă împrejurările n-au fost nicicând mai neprielnice pentru un bărbat de culoare.

— Îmi pare rău... Se pare că nu ţi-a fost deloc uşor.

— Deh, asta-i viaţa. Dar nu mă plâng. Dumnezeu a fost bun cu mine. Iar acum iată că am un acoperiş deasupra capului şi noi prieteni care îmi poartă de grijă. Cine ar putea să-şi dorească mai mult de atât?

— Că veni vorba de asta, dacă mai aştepţi mult, are să ţi se răcească mâncarea!

— Am avut nevoie de cafeaua aia, dar între timp să ştii că mi s-a făcut foame. Eşti bună să mă ajuţi? mă întrebă el, întinzând mâna.

M-am apropiat de divan, i-am apucat mâna şi l-am tras cu grijă. Schimonosindu-se de durere, Micah îşi lăsă picioarele pe podea şi se ridică încet de pe canapea.

— Mulţumesc. Nu mi-am dat seama cât de tare mi se infectase rana de la umăr. Dar acum se vindecă.

Îşi trase un scaun şi se aşeză la masă.

— Nădăjduiesc că ai să mi te alături.

I-am spus că eu mâncasem deja.

— Atunci rămâi măcar să îmi ţii companie, stărui el. Ceilalţi unde sunt?

— Henry şi Jeremiah s-au dus dis-de-dimineaţă în oraş, am răspuns eu, aducându-i o farfurie, o lingură şi o

furculiţă.

— A, da! Mi-a spus Jake că merg să cumpere ceva seminţe, zise Micah, după care, punându-şi pe farfurie câteva ouă şi două turte de mălai, exclamă: Ăsta-i un festin în toată regula!

Întorcându-se din târg, Jeremiah opri căruţa încărcată cu provizii în faţa şurii, sări jos de pe capră şi porni spre coliba în care locuia împreună cu tată-său să vadă cum se simte Micah Duff.

Ci în apropierea colibei, ceva îl făcu să încetinească pasul. Dinăuntru se auzeau voci şi râsete – vocea lui Micah împletită cu vocea... lui Mayme.

Jeremiah se opri şovăielnic şi mai ascultă câteva clipe cum cei doi tăifăsuiesc voioşi din cale afară, după care se întoarse pe călcâie şi porni către casă, cu inima împărţită şi mintea înceţoşată.

Mayme şi Micah erau, doar, ăi mai buni prieteni ai lui. Era firesc să stea de vorbă unul cu altul. Era firesc să se simtă bine unul în tovărăşia celuilalt. Atunci de ce-l zgândărea într-atâta să-i audă râzând în chipul acela???

Intră în bucătărie. Emma tocmai forma franzeluţe din aluatul de pâine pregătit de Josepha.

Jeremiah o salută şi se aşeză la masă.

— Acu te-ntorsăşi din târg? îl întrebă Emma.

— Mda, acu-s două minute.

— Văzut-o-ai pe Mayme?

— Ăă... nu, n-am văzut-o.

— S-a dus acu-i un ceas să-i ducă micu’ dejun lu’ Micah Duff şi încă nu s-a-ntors.

Jeremiah tăcu preţ de câteva clipe, apoi se ridică în picioare.

— S-ar cuveni, bag seama, să mă duc să descarc căruţa ceea.

— Nu vrei să te-ajut? se oferi repede negresa. Că mai

am oleacă ş-am isprăvit treaba acilea.

— Ăă... mulţam, Emma. N-a fi la fel de hazliu ca păţania cu vacile, da’ ajutoru’ mi-ar prinde bine.

— Oi veni să te-ajut acuşi.

6
Ambiţii

La vreo şase kilometri de Greens Crossing, în conacul de pe o plantaţie prosperă ce se remarca printr-o lipsă totală de slujbaşi de culoare, un bărbat pe la 32 de ani şedea în fotoliul de piele din biroul său de la etaj, gândindu-se la călătoria planificată pentru a doua zi.

Nu era stăpânul plantaţiei, ci fiul acestuia. Trăise aici toată viaţa şi până acum acest trai pe vătrai îi convenise de minune. Doar că taică-său n-avea, vezi bine, decât 53 de ani şi era încă un bărbat în puteri, vânjos şi sănătos tun. Chiar dacă nutrea un oarecare respect pentru el, căci deşi, îi purta numele, adevărul e că îl şi pizmuia. Maică-sa murise cu ani în urmă, dar taică-său avea să mai ţină cârma plantaţiei mult şi bine. Şi uite aşa, în vreme ce propria-i consoartă era deja stăpâna casei, el avea să rămână fiul proprietarului până ce o încărunţi la rându-i. Dacă nu îşi lua cât de repede viaţa în propriile mâini, avea să fie prea târziu.

Îşi dăduse seama de ceva vreme că aici nu îşi va putea satisface niciodată ambiţiile grandioase. Era făcut, vezi bine, pentru lucruri mai măreţe.

De aceea se ducea mâine în capitala statului – în speranţa că avea să păşească spre un viitor mai promiţător decât acela de a cultiva grâu şi bumbac pentru taică-său.

Ce avea de-a face bărbatul acesta cu plantaţia Rosewood şi cu amestecătura de negri şi albi care trăiau acolo? Pentru unii o fi fost un mister, dar cert e că între cele două plantaţii şi locuitorii lor existau mai multe legături decât îşi dădeau seama cei din ţinut.

*

De ce aş vrea sau, mai degrabă, cum am puterea să

vorbesc despre individul acesta e greu de explicat. Tot ce vă pot spune e că n-a fost uşor să aflu toate dedesubturile celor întâmplate.

A trebuit să stau de vorbă cu o mulţime de oameni şi multe dintre amănunte le-am aflat după vreme îndelungată.

De ce simt, dar, nevoia să vă povestesc de acest bărbat? Pentru că povestea mea şi povestea lui sunt întreţesute în fel şi chip.

La drept vorbind, locul unde stătea el acum şi cugeta era chiar plantaţia pe care crescusem. Pe atunci, tatăl lui, stăpânul plantaţiei, avea zeci de sclavi negri, printre care se număra familia mea, o sclavă de casă pe nume Josepha şi o negresă zăpăcită cu un an mai mare decât mine pe nume Emma. Iar fiii stăpânului erau haini şi mă biciuiau cu cruzime ori de câte ori le venea lor la socoteală; mai am şi acum pe spinare urmele lăsate de gârbaci.

Înţelegeţi, dar, de ce spun că povestea acestui bărbat se întretaie cu a mea. Era genul de om pe care o fostă sclavă nu-l poate da nicicând uitării.

Şi bărbatul acesta avea un secret pe care nu voia să-l afle nimeni. Doar o mână de oameni îi cunoşteau taina.

Iar printre aceştia mă număram şi eu.

*

Când William McSimmons junior păşi în biroul congresmanului Robinson Galbreath din Raleigh, capitala Carolinei de Nord, un fior plăcut îi străbătu corpul. Poate că în doi ani acesta avea să fie biroul *lui*! Cercetă cu coada ochiului mobilierul somptuos, fermecat mai cu seamă de statutul reprezentat de acesta, dar se strădui să îşi ascundă râvna. Avea nevoie de ajutorul politicianului şi nu era, vezi bine, înţelept să îl calce pe coadă.

Galbreath îi strânse mâna şi îl pofti să ia loc, după care îşi trecu ochii peste scrisoarea ce se afla pe biroul său

– misivă care dusese la această întrevedere.

— Tatăl dumitale zice că ai de gând să candidezi pentru postul meu în Congres şi că vrei să te susţin la alegeri.

— Mi-a spus tata că vorbiţi fără ocolişuri, zâmbi tânărul McSimmons.

— Doar aşa poţi reuşi în politică, ripostă politicianul fără să-i întoarcă zâmbetul, căci nu găsea nimic amuzant în asta. Orice ai avea de ascuns, mai devreme sau mai târziu tot se va afla.

— Fără doar şi poate, se grăbi să încuviinţeze McSimmons. Şi, ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, da, aş dori să candidez la alegeri şi aş fi extrem de îndatorat dacă m-aţi susţine. Când am aflat că aveţi de gând să vă retrageţi după acest mandat, am început să iau în considerare posibilitatea de a vă călca pe urme. Şi tatăl meu s-a gândit că ar trebui să discut cu domnia voastră.

— Eu şi tatăl dumitale suntem prieteni vechi. îi datorez multe. Şi, de dragul lui, am să cumpănesc în mod serios chestiunea. Ce te face să crezi că eşti cel care s-ar cuveni să îi reprezinte pe cetăţenii Carolinei de Nord la Washington?

— Nădăjduiesc, domnule congresman, că vârsta şi viziunea mea în ceea ce priveşte viitorul Sudului ar putea fi socotite drept reprezentative, să zicem aşa, pentru *Noul Sud*. Legăturile mele cu diverse persoane influente, dispuse să investească în regiunea noastră, vor crea noi oportunităţi pentru electorat şi vor duce, consider eu, la dezvoltarea Carolinei de Nord.

— Te referi la investitori din Nord?

— Acum că războiul s-a sfârşit, eu aş prefera să nu mai fac deosebire între Nord şi Sud. Sunt semeni de-ai noştri, care privesc în mod realist spre viitor.

— Şi n-ai făcut până acum nimic nelalocul lui, nicio faptă necugetată care să poată fi întoarsă mai târziu împotriva dumitale? Nu vreau, tinere, să-mi pun reputaţia în joc...

— Vă asigur, stimate domn, că nu are de ce să vă fie teamă – trecutul meu este curat ca lacrima. Am o căsnicie fericită cu o femeie minunată, iar viaţa mea este o carte deschisă.

— Şi soţia dumitale ce zice?

— Mă susţine din toată inima. Ar fi dispusă chiar şi să se mute la Washington.

Ceea ce McSimmons trecu sub tăcere era faptul că ideea candidaturii îi venise întâi nevesti-sii, care era o fiinţă chiar mai oportunistă decât el. La drept vorbind, înainte ca Galbreath să îşi facă publică decizia de a se retrage de pe scena politică, hrăpăreaţa lui consoartă îl îndemnase să candideze *împotriva* acestuia.

Cei doi mai vorbiră de una, alta vreme de vreo zece minute. Nu se prea simpatizau unul pe altul, dar asta conta prea puţin – politica nu se bazează pe simpatii.

Peste două ceasuri, când urcă în tren să se întoarcă la Charlotte şi de acolo la Oakwood, William McSimmons avea pe faţă un zâmbet satisfăcut. Se felicita că se dăduse bine pe lângă boşorog. Cu susţinerea lui Galbreath, alegerile erau deja câştigate.

Se apropia cu paşi repezi momentul în care îşi va putea anunţa în mod oficial candidatura; poate o va face chiar în primăvara asta. Nevastă-sa o să vrea negreşit să sărbătorească evenimentul în chip fastuos, cu surle şi cu trâmbiţe. Şi, în fond, de ce nu? Cu cât aveau mai mulţi invitaţi influenţi şi cu cât se răspândea mai mult vestea că se înscria în cursa electorală, cu atât mai bine.

Până atunci, va avea grijă să fie văzut mai des prin ţinut şi să se arate mai respectabil. Încă nu se gândea la

secretul său. Dar în curând avea să fie nevoit s-o facă. Şi să găsească o cale de a ieşi basma curată.

7
Un bărbat chipeş foc

Încet-încet, Micah Duff prinse puteri şi se puse pe picioare. Între timp, ne apucaserăm deja de arat şi de însămânţat câmpurile şi, cum nu mai pridideam cu munca, de acum ne ajuta şi el, lucrând cot la cot cu Jeremiah. Erau nedespărţiţi – ca doi fraţi, nu alta.

Odată cu venirea primăverii, culturile de bumbac, grâu şi alte cereale începură iar să crească, pictând peisajul în verde. Pământul scăldat de razele soarelui emana miresme îmbătătoare şi viaţa nici că putea fi mai frumoasă. Nu ne mai călcase nicio poteră de călăreţi înveşmântaţi în mantii albe şi nădăjduiam că oamenii s-or fi obişnuit în sfârşit cu felul în care trăiam noi la Rosewood. Prezenţa lui Micah printre noi ne însufleţea pe toţi, făcându-ne viaţa mai interesantă şi mai plină de farmec.

Cam o dată la două săptămâni, ba unchiul Ward, ba tata – care dintre ei se nimerea să meargă în târg – cumpăra de obicei o gazetă de la prăvălia coanei Hammond.

Într-o zi, intrând în bucătărie, numai ce o văd pe Josepha stând la masă, cu ziarul cumpărat în ajun în faţă. Mormăi ceva nemulţumită, apoi se cufundă iar în lectură vreme de încă un minut.

— E prima oară când te văd citind gazeta, spusei eu într-un sfârşit. Habar n-aveam că ştii să citeşti!

— Cum să nu ştiu, copilă? Fost-a ea o vreme-n viaţa mea când mă puteam întrece la carte cu orişice coniţă albă. Da de-acu nu prea mai am prilej să mă folosesc de toată învăţătura ceea.

— Ai citit ceva ce te-a supărat?

— Mai bine mi-aş ţine gura, răspunse Josepha îmbufnată. Da fierbe sângele-n mine, zău aşa, când văz

cum se umflă-n pene neisprăvitu aista, pe care mumă-sa m-a pus nu o dată să-l bat la fund, de rău ce era, ,nainte să crească şi să-nveţe a mânui el gârbaciu.

— Despre ce neisprăvit vorbeşti, Josepha?

— De fecioru cela afurisit a lu' McSimmons, spuse ea, arătând spre gazetă. O să candideze, cică, la alegerile pentru Congres. S-o fi dând el mare şi tare, da adevăru-i că nu-i ajunge nici la deştu' ăl mic lu' tătăne-său şi...

Josepha dădu să mai adauge ceva, dar se opri. Emma, care intrase la câteva secunde după mine, stătea şi asculta. De fiece dată când venea vorba de William McSimmons, se speria şi se închidea în ea. Nu era chip să-ţi dai seama dacă se gândeşte cu drag la tatăl fiului ei sau cu groază.

Taman atunci se întoarseră, discutând voioşi, şi bărbaţii. Printre ei se afla şi Micah Duff, care ne ajuta la treburi atât cât îi stătea în puteri şi cât îi permitea umărul încă slăbit. Asta ar fi pus capăt discuţiei despre William McSimmons dacă tata n-ar fi observat gazeta de pe masă.

— Ei, ce părere aveţi de asta? exclamă el. Vecinul McSimmons participă la alegerile pentru Congres!

Se gândea pesemne că nu mai citise nimeni articolul din ziar. Nebănuind că Josepha ştie măcar să citească, se pregătea să ne relateze ştirea în mod amănunţit. Ci, până să apuce el a deschide gura, trupeşa negresă îi dădu un răspuns clar şi răspicat.

— Îţi spun io, dom' Templeton, ce părere am: o părere tare proastă!

Unchiul Ward pufni în râs.

— Cum aşa, Josepha? Ai ceva să-i reproşezi omului?

— N-am numa ceva... am mai multe!

— Josepha a lucrat pe plantaţia lui McSimmons, îi explică tata fratelui său.

— Fost-am sclavă acol', ca s-o spunem p-aia dreaptă.

Şi pe cât de buni or fost stăpânu McSimmons şi sărmana lui nevastă, fie-i ţărâna uşoară, pe atât de haini îs fiu-său şi coniţa a tânără. Din pricina lor plecat-am.

Micah Duff asculta totul cu atenţie. Emma, care era mai tăcută decât de obicei, îi aruncă o privire, apoi îşi întoarse sfioasă capul. Observându-i, mi-am spus că Emmei îi venea mereu mai greu să se deprindă cu noul-veniţii. Unde mai pui că nu mai întâlnise pasămite în toată viaţa ei un bărbat negru atât de educat şi de distins precum Micah Duff cu purtări alese, ca de alb. Şi, la drept vorbind, nici eu nu mai întâlnisem vreunul!

Văzându-l că priveşte întrebător spre Emma, i-am explicat că atât ea, cât şi Josepha şi cu mine, fuseserăm sclave pe plantaţia McSimmons.

— Ai mei erau sclavi de câmp şi, la sfârşitul războiului, când au fost omorâţi, am fugit de pe plantaţie şi paşii m-au purtat până la urmă la Rosewood. Josepha şi Emma erau sclave de casă, aşa că ele au scăpat nevătămate. La câteva luni după sosirea mea, ni s-a alăturat Emma, iar peste alţi doi ani, a venit şi Josepha.

Unchiul Ward şi tata reluară discuţia despre William McSimmons.

— Şi ia zi, are stofă de congresman? întrebă Ward.

— Ei aş! E un individ perfid şi fără caracter, răspunse tata. Dar are biştari – pe ai lui taică-său şi pe ai nevesti-sii. Cică familia femeii e plină de bani.

După câteva secunde, Emma părăsi bucătăria. Peste un minut, m-am ridicat şi m-am dus s-o caut. Stătea în dreptul ferestrei din camera de zi, privind pierdută dincolo de veranda din dosul casei, spre câmpurile şi copacii din zare. Mi-am aşezat mâna pe umărul ei, intuind că o năpădiseră iar vechile frici în privinţa lui William McSimmons.

— N-o să-l lăsăm să-ţi facă niciun rău.

Emma se întoarse spre mine şi, privindu-mă cu o tristeţe fără margini, spuse abia şoptit:

— Fost-aţi mereu aşa de buni cu mine... Şi nu ştiu zău de ce, la cât îs de nevrednică...

— Pentru că vă iubim – şi pe tine, şi pe William. Sunteţi în siguranţă aici.

— N-o să-i zici lu' dom' Duff de mine şi fecioru' lu' McSimmons, aşa-i, Mayme, că n-o să-i zici?

— Nu, dacă nu vrei tu, n-o să-i zic. iartă-mă dacă am spus prea multe adineauri.

— N-ai spus nimica nelalocu lui. Numa că nu vreau să afle că fost-am aşa proastă.

— Nu eşti proastă, Emma. Eşti o mamă admirabilă. Uneori se întâmplă pur şi simplu lucruri care ne-am dori să nu se fi întâmplat. Dar stai pe pace – n-am să-i spun nimic.

Emma zâmbi şi mă îmbrăţişă atât de strâns, că-mi venea greu şi să respir.

— Îţi mulţămesc, Mayme. Eşti o prietenă de nădejde. Făcu o pauză, apoi adăugă: Eşti bună să stai cu ochii pe ăl mic... colo un minut, două cât să-mi limpezesc şi io gândurile?

— Cu mare drag, Emma.

Îmi surâse iar, apoi ieşi pe uşă, coborî încet treptele verandei şi se îndepărtă prin iarbă. N-o văzusem mai niciodată plângând, dar cred că tocmai acesta era motivul pentru care avea acum nevoie de câteva clipe de intimitate.

După aceea rămase tăcută zile în şir.

*

Într-o zi, Henry şi Jeremiah plecară iar în târg dis-de-dimineaţă – pe unul îl aştepta munca la grajdul cu chirie, iar pe celălalt, la depozitul domnului Watson.

Nici nu mijiseră bine zorii şi Micah Duf abia apucase să se dea jos din pat şi să bea o duşcă din cafeaua tare

lăsată de Henry, când numai ce îi ajunse la urechi zgomot de roţi. Se încălţă iute şi ieşi pe prispă cu cana în mână.

În faţa colibei se afla o căruţă încărcată cu cherestea şi cu scule. Templeton Daniels sări jos de pe capră.

— Ce se petrece aici? întrebă Micah, pornind spre el. S-ar zice că vă pregătiţi să construiţi o casă!

— Ei, nici chiar aşa! râse Templeton. Ne-am gândit doar să mai reparăm o colibă – pe asta de lângă casa lui Henry.

— Mă duc să mă îmbrac şi să iau ceva în gură şi vin să vă ajut. Cum de v-aţi hotărât s-o reparaţi? Aveţi de gând să tocmiţi mai mulţi slujbaşi la vară?

— Nu se ştie niciodată cu ce oaspeţi ne-am mai putea trezi, răspunse Templeton. E un du-te-vino de pribegi la Rosewood.

— De pribegi ca mine! râse Micah Duff.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, continuă Templeton, nu, nu avem de gând să tocmim pe nimeni. Şi pe moment nu aşteptăm nici alţi oaspeţi. La drept vorbind, Ward şi cu mine ne-am gândit că s-ar cuveni să reparăm coliba pentru cineva care se află deja aici.

— Pentru cine?

— Pentru tine.

— Pentru mine???

— Locul ăsta e cam înghesuit pentru trei inşi, spuse Templeton, arătând spre casa în care locuiau Henry şi Jeremiah. Acum că nu mai ai nevoie de îngrijiri, m-am gândit că ţi-ar plăcea să ai o căsuţă a ta.

— Mulţumesc frumos... dar socotesc că a cam sosit timpul să pornesc mai departe.

— Încotro?

— Ştiu şi eu? Unde mă duceam înainte să ajung aici.

— Păi, eu credeam că pribegeşti fără o ţintă anume.

— Asta cam aşa e, râse Micah.

— Şi atunci de ce n-ai mai rămâne o vreme?

— Nu pot abuza la nesfârşit de ospitalitatea voastră. Iar de plătit pentru găzduire, mă tem că n-am cu ce. Sunt lefter.

— Cine vorbeşte aici de ospitalitate? ripostă Templeton. Eu aveam de gând să te pun la treabă.

— A, înţeleg... Păi, atunci e cu totul altceva.

Se aşternu tăcerea preţ de câteva clipe.

— Care este, fiule, ţelul tău pe termen lung? întrebă în cele din urmă Templeton, de astă dată pe un ton mai serios*. Încotro* te îndreptai înainte să ajungi în Greens Crossing? La cât de inteligent ştiu că eşti, mă îndoiesc că pribegeai doar aşa, fără *nicio* ţintă.

Micah căzu pe gânduri.

— Adevărul e că nu aveam în minte o destinaţie anume, spuse el într-un târziu. Am tot umblat din loc în loc, în căutare de slujbă, dar acestea sunt vremuri grele pentru un bărbat de culoare.

— Da, ştiu. Hai, atunci, s-o luăm altfel: dacă ai avea banii necesari, ce ai face? Ai cutreiera mai departe prin Carolina de Nord?

Micah cugetă iar preţ de o clipă.

— Bănuiesc că mi-ar plăcea să mă duc în Vest şi să cumpăr nişte pământ. Până acum nu m-au purtat paşii decât până în Missouri, dar, într-o bună zi, aş vrea să ajung în Oregon. Acesta este visul vieţii mele, să zicem aşa.

— Pare-mi-se că ai bătut cale lungă fără a ajunge prea departe, spuse Templeton. Poate că ar trebui să munceşti o vreme şi să agoniseşti banii necesari ca să îţi poţi urma visul.

— De sunat, sună bine, dar uneori nu e chiar atât de uşor nici să găseşti de lucru, nici să cumperi pământ. Şi e cu atât mai greu când eşti de culoare.

— Adevărat. Dar, dacă te tot vânturi de colo colo,

fără niciun rost, n-ai să-ţi împlineşti niciodată visurile. Ţi-o spune un om care a irosit prea mulţi ani fără să realizeze nimic şi care n-a ştiut ce îşi doreşte de la viaţă până ce răspunsul nu l-a lovit drept în faţă. Dacă Oregon-ul este visul tău, fiule, atunci găseşte o cale de a ajunge acolo şi nu aştepta până e prea târziu.

— Pe dumneata ce te-a făcut să înţelegi ce îţi doreşti cu adevărat? întrebă Micah. Ce te-a „lovit drept în faţă”?

Templeton dădu încet din cap, cu un surâs dulce-amar.

— Fetiţa mea, Mayme – ea mi-a deschis ochii şi mi-a schimbat Viaţa. Ea şi amintirea măicuţei sale. Când iubeşti pe cineva, totul se schimbă.

— Da, Mayme este, într-adevăr, o făptură deosebită, răspunse Micah. Are... nu ştiu... o exuberanţă, o poftă de viaţă cu totul aparte. E lesne de înţeles cum o fată ca ea poate schimba viaţa unui om.

Templeton îi aruncă o privire întrebătoare, dar nu încercă să afle ce voise tânărul să spună cu asta.

— Un lucru e sigur: Mayme mi-a îmbogăţit viaţa cum nici cu gândul n-aş fi gândit, adăugă el după câteva clipe. Dar acum du-te, fiule, de te-mbracă şi îţi isprăveşte micul dejun, iar apoi vino să descărcăm împreună lemnele astea. Acuşica o să vină şi Ward să ne ajute. Ne-am gândit să dregem întâi acoperişul, după care vom înlocui scândurile rupte din pardoseală. Într-o zi, două, căsuţa asta va fi ca nouă!

*

Întâmplarea făcu ca Emma, Katie şi cu mine să fim tustrele la o fereastră de la etajul casei când, peste un ceas, tata şi Micah Duffmerseră să ia ceva din şură, discutând şi râzând de parcă ar fi fost prieteni de-o viaţă.

De fapt, Katie se dusese prima la geam. Văzând-o, m-am apropiat de ea şi, vreme de un minut, am stat

tăcute una lângă alta, privindu-i.

— La ce te gândeşti? am întrebat-o eu, după ce se făcură amândoi nevăzuţi în şură.

Katie se uită la mine şi zâmbi. Era atâta pace în zâmbetul ei!

— Ştiu şi eu?... Mă gândeam ce lucrare minunată a făcut Dumnezeu aici. Tu nu crezi, Mayme? Cum era noi s-o ştim la început, când ne-am întâlnit pentru prima oară în bucătărie...? Doamne, ce zi groaznică a fost aceea! Simţeam că am să mă prăpădesc la rându-mi de durere... Iar acum, iată-i pe aceşti doi oameni minunaţi, discutând şi râzând – doi oameni pe care noi încă nici nu-i cunoşteam pe atunci... Sau, mă rog, eu îl cunoşteam pe unchiul Templeton, dar tu nu, cu toate că era tatăl tău.

Iar acum fac amândoi parte din vieţile noastre, la fel ca toţi ceilalţi. Cât de bun a fost Dumnezeu cu noi! Sunt nespus de recunoscătoare că am din nou o familie şi, mai cu seamă, că te am pe tine, Mayme.

Emma intră în odaie înainte să apuc a-i răspunde lui Katie şi ni se alătură la fereastră. Peste câteva clipe tata şi Micah ieşiră din şură, cărând împreună două scânduri groase şi lungi. Le auzeam vocile, dar nu puteam desluşi ce îşi spun.

— Mă întreb despre ce or fi discutând, spuse Katie. Privindu-i, ai zice că se ştiu de ani de zile.

— Micah Duff are, bag seama, darul de a se face plăcut de toată lumea, spusei eu. Mai ţii minte cum povestea Jeremiah că Micah părea să-i citească mereu gândurile?

— Şi e atât de chipeş! suspină Katie.

Mă uitai mirată la ea.

— Ce mă priveşti aşa? râse ea. Este un bărbat chipeş... nu crezi?

— Bine, dar e de culoare!... Chiar îl găseşti chipeş?

— Dar ce, doar pentru că sunt albă, ar trebui să nu mi se pară atrăgător? Păi, tu bunăoară nu l-ai găsit chipeş pe Rob Paxton?

— Ba da, dar asta-i altceva.

— Ba e acelaşi lucru, ripostă ea. Şi da, socotesc că Micah Duff este un bărbat din cale afară de arătos. Tu nu, Mayme?

Îmi coborâi privirea spre tata şi Micah Duff, care se îndreptau spre colibe. Chiar dacă erau cu spatele la noi, îmi aminteam cât se poate de bine chipul tânărului. Şi Katie avea dreptate.

— Ba da, răspunsei chicotind, e un bărbat chipeş foc.

— Tu, Emma, ce crezi? întrebă Katie.

— Ăţifi având dreptate, nu zic ba. Numa că pân-acu n-am luat seama la asta.

— Ei, zău aşa, cum puteai să nu bagi de seamă?! exclamă Katie, după care se puse şi mai vârtos pe chicoteală.

— Ce-ţi veni? o întrebai eu râzând.

— Ei, mă gândeam doar ce... ce faţă ar face...

Începu a hohoti de râs, de ziceai că nu-i cale s-o mai opreşti.

— Ce-i aşa de nostim??? întrebai eu nedumerită.

— Mă gândeam ce ar spune lumea din târg – şi mai cu seamă madam Hammond – dacă m-aş mărita cu un bărbat de culoare!

Mă oprii din râs şi o privii şocată.

— Katie Clairbome, ce vorbă mai e şi asta? Sper că nu vorbeşti serios!

— Ei, ziceam şi eu aşa...

Îşi întoarse îmbujorată privirea. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. N-o mai văzusem niciodată atât de fâstâcită!

— Dar... aşa-i că nu te gândeşti serios la una ca asta? întrebai eu după câteva clipe. Cum ai putea să te

măriţi cu un negru?!

— Aşa cum tu, Mayme, ai putea la o adică să te măriţi cu un alb.

— Ei, dar asta ar fi cu totul diferit – eu bunăoară sunt pe jumătate albă.

— Ba n-ar fi diferit defel, ripostă Katie. De bună seamă că o asemenea căsătorie i-ar scandaliza pe albi şi pe negri deopotrivă. Dar, ca să răspund la întrebarea ta – da, m-aş mărita cu un bărbat de culoare dacă el ar fi omul potrivit pentru mine. Dacă ar fi sensibil şi bun şi aş avea ce discuta cu el... şi dacă l-aş iubi. De ce n-aş face-o? în fond şi la urma urmei, iubirea e cea care contează cu adevărat, nu culoarea pielii.

Am rămas tăcute, petrecându-i cu privirea de la fereastră, până când cei doi bărbaţi se pierdură în zare.

*

Târziu în după-masa aceea, când se întoarse din târg, auzind zarva ce răzbea dinspre colibe, Jeremiah îşi mână calul într-acolo. Deşi încă nu îi vedea, le recunoscu numaidecât vocile. Micah şi domnul Templeton discutau voioşi în vreme ce, aşezaţi pe acoperişul colibei, băteau în cuie scândurile şi şindrilele cele noi.

Pe când se îndrepta călare spre ei, auzind cum Templeton Daniels pufneşte într-un râs zgomotos, Jeremiah şovăi. Cu el, tatăl lui Mayme nu râsese niciodată aşa. Brusc, conversaţia şi vădita camaraderie ce se înfiripase între cei doi bărbaţi îl făcură să se simtă stingher, nedorit şi lăsat pe dinafară.

De ce se simţea aşa? Era invidios că Micah putea râde şi discuta cu tatăl lui Mayme ca de la egal la egal, ca de la bărbat la bărbat... că Micah vorbea aidoma unui alb... că era deştept şi citit?

Întrebările acestea nu se formară ca atare în mintea lui Jeremiah, dar îi năpădiră inima, umplându-l de

nesiguranţă şi îndoială. îşi întoarse încet calul şi o luă pe un drum ocolitor spre şură. Ceva mai devreme, îl văzuse în târg pe Deke Steeves. Ori de câte ori se încrucişa cu zurbagii de teapa lui Steeves, Weed Jenkins şi Jesse Earl, aceştia îl priveau cu silă, ca pe un gunoi. Toţi albii îi priveau de sus pe cei de culoare – toţi în afară de donşoara Katie, dom' Templeton şi dom' Ward. Dar rar ţi-era dat să-ntâlneşti albi ca ei.

Ci, în adâncul sufletului, Jeremiah ştia că nu este cu nimic mai prejos de Deke Steeves. Ba dimpotrivă.

Totuşi, sentimentul care tocmai îi năpădise sufletul era unul cu totul nou. Brusc şi dintr-odată, se simţea inferior... unui alt *negru*, ba mai mult... unui negru pe care îl socotea prieten.

Tatăl lui Mayme se purtase mereu frumos cu el. Dar Jeremiah ştia că îi este îndatorat lui Templeton Daniels şi că ei doi n-or putea niciodată să fie *prieteni* în adevăratul sens al cuvântului. Micah, pe de altă parte, părea să se *fi împrietenit* deja cu tatăl lui Mayme. Şi, deşi Jeremiah nu şi-o putea explica, îl... durea faptul că el n-o să izbutească nicicând să se măsoare cu Micah.

Iar, acum că îl cunoscuse pe Duff, precis că şi *Mayme* îşi dădea seama de asta la fel de clar. Adevărul era că Micah ar fi fost mult mai potrivit pentru ea. Iar, de acum, pesemne că o ştia prea bine şi Mayme.

În comparaţie cu Micah Duff, ce avea el să-i ofere? Nu mare lucru.

*

La cină, tata ne anunţă bucuros că îl lămurise pe Micah să mai rămână o vreme cu noi şi să ne ajute, în schimbul unei simbrii, la treburile plantaţiei.

— Slavă cerului, dom' Templeton! exclamă încântată Josepha. Că băietului i se ßcuse, bag seama, dor de ducă şi adevăru-i că încă nu-i pregătit să s-aştearnă iar la drum.

— Dar asta înseamnă încă o gură de hrănit, Josepha, o înţepă mucalit unchiul Ward.

— Mata vezi s-avem ce pune pe masă, dom’ Ward, că de hrănitu gurilor de p-acilea m-oi îngriji io! ripostă negresa.

— Ce veste minunată! exclamă Katie, zâmbindu-i cu căldură lui Micah. Suntem nespus de bucuroşi că ai hotărât să rămâi.

Văzând zâmbetul de pe chipul ei, îmi zbură gândul la ceea ce spusese mai devreme, când ne uitam la Micah de la fereastră.

Ce mai, era topită după el!

8
Spirit de aventură

Josepha trase clopotul de afară, chemând lumea să prânzească, apoi prinse a pune masa în vreme ce membrii familiei de la Rosewood se adunau care de pe unde în spaţioasa bucătărie. Ziarul pe care îl lecturase cu câteva zile în urmă stătea desfăcut pe masă. Mayme, care o ajutase la pregătitul bucatelor, se aşeză şi începu a citi cu voce tare unul dintre articole:

— „Cu mare emoţie şi en... entu... en-tu-ji...”

— „*Entuziasm*”, auzi din spate glasul lui Micah, care tocmai intrase împreună cu Ward şi Jeremiah. Citeşte mai departe, o îndemnă el, te descurci foarte bine.

Mayme zâmbi şi îşi întoarse iar atenţia asupra articolului din ziar.

— „Cu mare emoţie şi entuziasm”, buchisi ea, „lucrătorii companiilor Union Pacific şi Central Pacific Railroads...”

Micah se apropie de masă şi se opri în spatele ei.

— „... construiesc sâr... sârguincioşi mai departe calea ferată, a apro...”

— „*Apropiindu-se*”, spuse Micah, privind peste umărul lui Mayme, cu capul apropiat de al ei.

— Unele cuvinte sunt aşa de lungi! exclamă ea râzând.

— Nicio problemă. Citeşti foarte bine. Hai, zi-i înainte.

— Oi încerca... „apropiindu-se tot mai mult unii de alţii pe zi ce trece, fiecare echipă stră... străduindu-se să înainteze mai iute decât cealaltă. Se vor întâlni mai mult ca sigur peste câteva să... săptămâni, la începutul lunii mai, în apropiere de Pro... Promon...”. îmi pare rău, dar nu ştiu cuvântul ăsta.

— Este numele unui oraş din Utah, spuse Micah.

Promontory Point – acolo ar trebui să se întâlnească liniile de tren.

— Tocmai asta se spune mai departe, zise Mayme. „Iar atunci măreţul con... continent american va fi străbătut în sfârşit de la un ţărm la altul...” Eşti bun să citeşti tu ultima parte?

— „... de formidabilele şine de cale ferată”, citi Micah mai departe, „iar de visul de a vedea California şi imensul Ocean Pacific nu ne va mai despărţi decât o călătorie de câteva zile într-un tren confortabil, tractat de o puternică locomotivă cu abur”.

Mayme îşi ridică privirea spre Micah şi îi zâmbi.

— Mulţumesc, a fost grozav. Katie e cea care m-a învăţat să citesc. Nu-i aşa, Katie?

— Ştiai să citeşti încă înainte să ne întâlnim, zise Katie, apropiindu-se de ei. Eu nu am făcut decât să te ajut niţel. La cât eşti de deşteaptă, practic ai învăţat singură.

— Hai, gata cu pălăvrăgeala, că se răceşte mâncarea! strigă Josepha.

Emma împinse scaunul lui William mai aproape de masă. Micuţul tocmai se spălase pe mâini la cişmea şi avea încă mânecile ude. Jeremiah se aşează tăcut lângă el, iar în curând li se alăturară şi fraţii Daniels. Mayme şi Katie luară loc de o parte şi de alta a lui Micah.

— Cum de ai ajuns să citeşti atât de cursiv, domnule Duff? întrebă Katie.

— Şi eu tot singur am învăţat, răspunse tânărul. Am pus o mulţime de întrebări, am ascultat cu atenţie ce mi se spunea şi am început prin a încerca să parcurg câteva cărţi simple ori de câte ori aveam prilejul. Am *vrut* să fiu în stare să citesc, aşa că mi-am dat toată străduinţa să învăţ. Apoi am întâlnit un om despre care i-am vorbit lui Jake, un bărbat pe nume Hawk, care m-a ajutat aşa cum ai ajutat-o dumneata pe Mayme. Fiecare dintre noi are, bag seama,

nevoie de cineva care să ne înveţe lucrurile la care suntem mai puţin pricepuţi.

Mesenii se priviră zâmbind între ei. O ştiau prea bine cu toţii, că doar asta făceau şi ei de câţiva ani încoace: învăţau unii de la alţii.

— Oricum, îi dădu Micah înainte, pe lângă faptul că m-a învăţat să citesc, Hawk mi-a dat şi multe învăţături de viaţă. Până una, alta, adăugă el, întorcându-se spre Katie, cum s-ar cuveni să ţi se adreseze unul ca mine? Am văzut că ţi se spune în fel şi chip ba *domnişoara Kathleen*, ba *miss Katie*, ba *domnişoara Clairbome*, ba simplu, *Kathleen*. Încă nu sunt pe deplin lămurit cum merg lucrurile pe aici şi n-aş dori să mă arăt necuviincios.

Katie izbucni în râs.

— Încă *nici noi* nu ne-am dumirit pe de-a-ntregul cum merg lucrurile pe aici! Nu-i aşa, unchiule Templeton?

— Că bine zici, Kathleen! exclamă domnul Daniels, râzând şi el cu poftă.

— Ei bine, domnule Duff, spuse Katie, unchii mei îmi zic Kathleen, Josepha şi Henry îmi zic de obicei domnişoara Kathleen, iar cei care nu mă cunosc prea bine îmi spun domnişoara Clairbome. Înainte, Mayme şi Emma îmi ziceau, din respect, miss Katie. Dar eu prefer ca prietenii apropiaţi să îmi spună, simplu, Katie. La urma urmei, aşa mă cheamă.

— Şi eu cum ar trebui să-ţi spun?

— Poţi să-mi spui Katie, domnule Duff.

— În acest caz, te rog să nu mă mai domneşti atâta şi să îmi spui şi dumneata pe numele mic.

— Bine... Micah, spuse Katie surâzătoare, îmbujorându-se uşor în obraji.

De acum toată lumea se pusese pe mâncat, iar Micah readuse în discuţie aşa-numita cale ferată transcontinental despre care se scria în gazetă.

— Ia gândiţi-vă, să fii în stare să ajungi în Vest, până hăt, în California! exclamă el entuziasmat.

— Nici în California nu umblă câinii cu covrigi în coadă, murmură cinic Ward.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Daniels?

— Că nu-i decât un loc ca oricare altul.

— E adevărat, domnule Daniels, că se găseşte aur acolo? întrebă Micah.

— Se găseşte, da. Sau, mă rog, atâta cât o fi rămas după ce a început goana după înavuţire. Dar aurul acela n-a făcut decât să-i transforme pe oameni în nişte lighioane hrăpăreţe şi josnice. Sunt multe lucruri pe lumea asta care nu pot fi cumpărate cu bani.

— Aurul găsit de tine a salvat plantaţia, unchiule Ward, zise Katie.

— Ai pasămite dreptate, Kathleen, şi asta nu poate decât să mă bucure. Dar aurul nu poate ţine locul unei familii. Nu-i aşa, Templeton?

— Aşa-i, frate, aşa-i.

— Vasăzică dumneata ai participat la goana după aur? întrebă Micah.

— Am făcut parte din ultimul val de căutători, să zicem aşa.

— Înseamnă că trebuie să ai tolba plină de poveşti!

— Slabă nădejde să afli vreuna, râse fratele lui Ward. Nu de alta, dar nici măcar mie nu vrea să îmi vorbească de peripeţiile prin care a trecut în California. Micah, adăugă Templeton, de ce nu le povesteşti şi celorlalţi despre planurile tale de viitor?

Tânărul îi aruncă o privire, căzu pe gânduri preţ de câteva clipe, apoi încuviinţă din cap.

— Visul meu este să ajung în Vest... începu el pe un ton serios. Să am un *ranch* al meu, o cireadă de vite şi poate câţiva cai. Probabil că n-am să izbutesc niciodată,

dar eu asta îmi doresc.

— De ce să nu izbuteşti? ripostă Mayme plină de entuziasm. Acum că te-ai pus pe picioare, iar războiul s-a sfârşit, ce te mai opreşte? Unde mai pui că de acum poţi călători până acolo cu trenul.

— Abia începând de luna viitoare! râse Micah.

— Orişicum, noi vrem să mai rămâi la Rosewood, răspunse ea. Dar pun rămăşag că într-o bună zi ai să *ajungi* în California! mai ştii? Poate că ai să te numeri printre primii fermieri negri de acolo! Sunt oameni de culoare în California, unchiule Ward?

— Sunt o mulţime de mexicani şi chinezi, dar n-am văzut mulţi negri.

— Mă întreb dacă noi, cei de culoare, om putea cândva să călătorim în voie şi să vedem astfel de locuri îndepărtate.

— Păi nu spuneai adineauri că pot să ajung în Vest? întrebă Micah.

— Mă refeream la mine, nu la tine.

— Dar pe tine ce te-ar opri, mă rog? Chiar aşa, Mayme, ce-ar fi să mergem noi doi în California şi să le arătăm celor de acolo din ce suntem făcuţi noi, negrii?

Mayme izbucni în râs.

— Tare mă-ndoiesc c-are să se întâmple prea curând una ca asta! Eu nu sunt ca tine, Micah. Tu ai cutreierat deja ţara în lung şi-n lat. Eşti un om aventuros şi temerar.

Micah începu să râdă în hohote.

— Atât de *temerar* încât, după spusele Josephei, am ajuns în Greens Crossing mai mult mort decât viu!

— Oricum, în comparaţie cu mine, eşti un om curajos.

— Nici ţie, Mayme, nu îţi lipseşte curajul şi spiritul de aventură. Iar Katie am impresia că este la fel de neînfricată, adăugă el, întorcându-se spre cealaltă

domnişoară. Ceva îmi spune că lumea va mai auzi de voi!

— Şi de dumneata aşijderea, domnule Duff, zise Katie.

— *Micah*, o corectă el zâmbind.

— O... iartă-mă. Aşa suntem noi obişnuite să ne adresăm bărbaţilor aici, în Sud. Orişicum... *Micah*, sunt de acord cu Mayme: dintre noi trei, dumneata eşti cel aventuros şi neînfricat.

Micah pufni iar în râs.

— Atunci, hai să zicem că într-o bună zi vom face tustrei senzaţie. Vom face să vuiască toată *California*!

— I-auzi, Ward, ce spun copiii ăştia! râse Templeton. Aşa eram şi noi la vârsta lor – înflăcăraţi, visând la fel şi fel de lucruri măreţe?

— Cred că da, răspunse fratele său. Doar că nouă ne stătea gândul mai degrabă la *tertipuri* decât la lucruri măreţe.

— Mda, ai dreptate. Tinerii aceştia sunt aventuroşi şi temerari, pe când noi nu eram decât nişte vântură-lume.

— Tot un vântură-ţară am fost şi eu am de-a rândul, spuse Micah pe un ton abătut.

— De acum nu mai eşti, fiule, zise Templeton. Căci Mayme şi Katie au darul de a schimba vieţile tuturor celor cu care se întâlnesc.

— Că bine zici! râse Micah. Nu de alta, dar o simt deja pe pielea mea!

După ce isprăviră de mâncat, deşi ceilalţi încă mai discutau despre calea ferată şi despre Vest, Jeremiah, care nu scosese un cuvânt pe tot parcursul dejunului, se ridică de la masă şi ieşi.

Nici Emma nu prea participase la conversaţie. Josepha se pregătea să spele vasele, iar William se adunase pe lângă ea şi se juca acum cu apa din lighean. Cum ăl mic era pe mâini bune, Emma, care îl văzuse pe

Jeremiah îndepărtându-se de casă şi bănuia oarecum motivul plecării lui, se strecură la rându-i afară şi se duse să-l caute. îl găsi aşezat pe o grămadă de lemne în spatele şurii, cu ochii pironiţi în pământ

— Ce-i cu tine, Jeremiah? îl întrebă ea, aşezându-se alături.

Tânărul îşi ridică privirea spre ea şi încercă să-i zâmbească, dar zâmbetul îi era încărcat de tristeţe.

Rămaseră tăcuţi minute în şir.

— Tu, Emma, zise Jeremiah într-un sfârşit, nu-ţi doreşti câteodată să poţi citi o gazetă, aşa cum citit-or ei, sau chiar o carte?

— ’Nainte nici nu mă gândeam la asta, răspunse Emma. Da de când venit-am la Rosewood totu’ s-a schimbat.

— Mda, şi pentru mine, bag seama.

— ’Nainte socoteam că scrisu’ şi cititu’ nu-i de nasu nost. Da acu văz că Josepha bunăoară poate citi orice şi Mayme ştia să citească încă ’nainte să vie la Rosewood – c-avea ea Biblia ceea de-i rămăsese de la mămuca ei – iar aci, cu ajutoru’ lu’ donşoara Katie, a ajuns a citi fel şi fel de cărţi... Tu, Jeremiah, ştii să citeşti?

— Ştiu buchisi colo, niscaiva cuvinte, răspunse el. Micah a-ncercat, vezi bine, să mă-nveţe în vremea războiului, da’ io eram prea căpos ca să-i dau ascultare. Ştiu să-mi scriu numele.

— Dom’ Duff îi un om tare cumsecade, zău aşa! Şi Katie zice că-i arătos.

Cuvintele trecură ca un fier roşu prin inima flăcăului. Dacă Mayme era de aceeaşi părere cu Katie?

— Mda, îi chipeş, nimic de zis. Da parcă-i *prea* săritor.

— Ce vrei a zice cu asta, Jeremiah?

— Nimica.

— E, nu-ncerca să mă duci cu vorba. De-aia venit-ai acilea – pen' că dom' Duff îi prea prietenos cu... Mayme?

Jeremiah îşi întoarse uimit privirea spre ea. Cum de ghicise Emma ce-i apăsa sufletul?

— Ştiu şi io?... murmură el. Mă-ntrebam numa dacă ei doi n-ar fi mai... Of, mai bine tac!

— Mda, băgat-am şi i-o dă seamă, spuse Emma. îi lesne de-nţeles că... ei, da ştii tu prea bine ce vreau să zic, că văzut-ai, doar, cu ochii tăi. Da totu' a fi bine, Jeremiah. îs sigură că nu-i nimica între ei.

— Cum să nu fie când se privesc în felu' cela??? Şi cum aş putea io să...?

Tăcu şi îşi întoarse privirea.

— Să ce, Jeremiah? îl întrebă Emma.

— E, îi colo... o frământare mai veche de-a mea. M-am temut de la bun început că nu-s vrednic de ea.

— De Mayme, vrei a spune?

— Da.

— Cum să nu fii, Jeremiah? Eşti ăl mai cumsecade bărbat de pe pământu' aista.

— Nu ştiu, zău... Cum poate un neisprăvit ca mine, sărman şi neşcolit, care nu ştie nici măcar să citească, să se măsoare cu unu ca Micah?

— Mayme te-ndrăgeşte, Jeremiah, aşa cum eşti.

— Da' n-ai cum să nu te-ntrebi...

Jeremiah nu îşi duse nici de astă dată vorba până la capăt.

— Ce? îi dădu ghes Emma.

— Hm... Tu şi cu mine, Emma, suntem bunăoară doi oameni simpli, fără şcoală, şi-i firesc să fie aşa, căci fost-am amândoi sclavi.

— Şi Mayme a fost sclavă.

— Mda, da Mayme şi Micah îs altfel decât noi – ei îs învăţaţi şi ştiu câte-n lună şi-n stele. Chiar nu-ţi dai seama,

Emma? N-ai auzit şi tu cum ziceau că ei trei or face ş-or drege? Noi nu suntem ca ei, Emma. Noi suntem diferiţi.

— Ai dreptate. Tu şi cu mine semănăm tare mult unu cu altu'.

— Aşa bag seama.

— Şi William al meu te-ndrăgeşte din cale-afară.

Jeremiah se întoarse spre ea şi zâmbi.

— Ăl mic îi un hoţoman şi jumătate. Şi mie mi-e tare drag de el. De-oi avea cândva un fecior, aş vrea să fie un copil cuminte cum II William. Eşti o mamă destoinică, Emma.

— Mulţam, Jeremiah, îi tare frumos din partea ta să zici una ca asta.

Rămaseră tăcuţi vreo două-trei minute, amândoi cugetând cu inima strânsă la viitor.

— Tu, Emma, ce părere ai de tărăşenia asta cu mersu-n Vest, de care vorbeau ei? întrebă într-un târziu Jeremiah.

— Nu ştiu, răspunse negresa. La o adică, pe dom' Duff, pe Mayme şi donşoara Katie îi văz în stare de-o aventură ca asta. Da' io, la cât îs de proastă, n-aş putea-n veci.

— Nu eşti proastă, Emma.

— Ştii ce vreau a zice... Mayme şi dom' Duff, bunăoară, îs ăi mai dăştepţi negri pe care i-am cunoscut vreodat. Decât mine îs orişicum mai dăştepţi. Şi auzit-ai şi tu când dom' Templeton a zis că-s aventuroşi şi-ndrăzneţi. Or io nu-s niciuna, nici alta. Io nu-s decât o biată negresă fără minte, cu un prunc de crescut Nu că n-ar fi frumos să ai fel şi fel de peripeţii, da aventura-i pentru oameni ca Mayme, dom' Duff şi donşoara Katie. Tu, Jeremiah, vrei să vezi Vestu'?

— Ştiu şi io? Mie mi-e bine ş-acilea.

— Pare-se că lu' Mayme tare i-ar plăcea s-ajungă

acol’. Jeremiah nu răspunse. Se temea, vezi bine, că Emma are dreptate.

Negresa se ridică în picioare.

— Tre’ să mă-ntorc. Ăl mic o fi făcând de-acu tărăboi că nu mă mai găseşte.

Jeremiah se ridică la rându-i şi porniră împreună înapoi spre casă.

*

Fusesem atât de adâncită în discuţia cu Micah şi Katie despre California şi Vest, încât nici nu băgasem de seamă când ieşise Jeremiah din casă. Până să îi observ lipsa, se retrăsese deja şi Emma. La început m-am întrebat nedumerită dacă or fi plecat împreună, dar apoi am reluat conversaţia cu Micah şi Katie şi am dat uitării chestiunea.

La sfârşitul mesei, când toată lumea se răsfiră care pe unde, ieşind pe veranda din spatele casei, i-am zărit.

Emma şi Jeremiah veneau împreună dinspre şură, vorbind în şoaptă.

Dintr-odată, mă năpădi iar nesiguranţa de odinioară. Emma era de o frumuseţe izbitoare – frumuseţe care nu putea trece pasămite neobservată de un bărbat. Pe lângă ea, eu arătam de-a dreptul banal. Până atunci, puţin îmi păsase. Dar acum începuse brusc să îmi pese. Şi mi se strângea inima, după toate prin câte trecuserăm eu şi Jeremiah şi ceea ce însemnaserăm unul pentru celălalt cu doar puţină vreme în urmă, să văd cât de frumoşi arătau împreună şi cât de fericită părea Emma alături de el.

Am încercat să alung gândul şi, înainte să mă vadă, m-am strecurat repede înăuntru şi m-am dus s-o ajut pe Josepha la spălatul vaselor.

9
Vaci şi zăpăceală

Într-o după-masă o pornii spre imaş să aduc vacile la muls. La jumătatea distanţei, auzind zgomot de paşi în spatele meu, întorsei privirea. Micah alerga să mă ajungă din urmă.

— Unde te duci? mă întrebă el.

— După vaci. Se apropie ora mulsului.

— Pot să te însoţesc?

— Sigur. În felul ăsta n-o să trebuiască să le fugăresc eu pe alea mai năzuroase.

— Să înţeleg că o să mă pui pe mine să le fugăresc? râse Micah.

— Dacă te simţi destul de bine cât s-o id la fugă după mine, ai să poţi, bag seama, să alergi şi după vaci!

— Mulţumesc, eşti drăguţă! răspunse el râzând. Unde-s vacile?

— Pe păşunea de dincolo de copaci. Le mutăm de pe un câmp pe altul pe măsură ce creşte iarba. Când isprăvesc iarba de pe un imaş, trecem la următorul.

— Sună anevoios.

— Creşterea vacilor de lapte e o corvoadă fără sfârşit – şi asta nu doar în ceea ce priveşte mulsul lor de două ori pe zi. Dar la belşugul de lapte pe care ni-l dau, îndeajuns cât să ne hrănim cu toţii pe săturate chiar dacă n-am avea nimic altceva de mâncat, cum am putea să ne plângem?

— De ce nu vindeţi o parte din lapte?

— Ne-am gândit la asta, dar la câtă vrajbă s-a stârnit în ultima vreme împotriva noastră, şi mai cu seamă împotriva tatii şi a unchiului Ward, probabil că nu mulţi ar cumpăra de la noi.

— De ce v-ar purta oamenii vrajbă? se miră Micah.

— Din pricina felului în care trăim noi la Rosewood,

negrii laolaltă cu albii. Lumea socoteşte că noi, cei de culoare – adică eu, Josepha, Henry, Jeremiah şi Emma – ne-am obrăznicit şi nu ne mai ştim lungul nasului. Dar eu una cred că pe tata şi pe unchiul Ward îi urăsc şi mai tare pentru că ne tratează ca pe nişte egali.

— Felul în care trăiţi voi la Rosewood este de-a dreptul remarcabil.

— De pe-acum m-am deprins, bag seama, cu viaţa asta. Pentru noi este firesc să ne purtăm frumos unii cu alţii, că doar oameni suntem cu toţii. Dar pentru alţii o fi, aşa cum zici, un lucru mai neobişnuit.

— Ecu totul ieşit din comun, crede-mă. Mă îndoiesc că mai există în ţară încă o plantaţie ca aceasta.

— Mă bucur că ai ajuns la noi.

— N-a fost câtuşi de puţin meritul meu! râse Micah. Orişicum, îi sunt recunoscător lui Dumnezeu că mi-a călăuzit paşii până aici şi vă sunt recunoscător şi vouă că m-aţi primit cu inima deschisă. Am impresia că vă cunosc pe toţi de ani de zile.

— Eşti...? Adică... ziceai că Dumnezeu ţi-a călăuzit paşii până aici şi mă întrebam...

Mă oprii, şovăielnică.

— Ce anume?

— Nu prea ştiu cum s-o spun, îi răspunsei, zâmbind încurcată.

— Te întrebai dacă sunt credincios?

— Cam aşa ceva.

— Da, sunt, răspunse Micah. Încerc-deşi nu reuşesc mereu – să îmi rânduiesc viaţa după ceea ce socotesc că este voia lui Dumnezeu şi să urmez, atât cât îmi stă în puteri, pilda lui Iisus Cristos.

— Jeremiah mi-a istorisit câteva dintre discuţiile pe care le-aţi purtat voi doi înainte. Sper să nu te superi.

— De ce m-aş supăra? zâmbi Micah. Oricine poate

trage vreun folos de pe urma lor, este bine-venit s-o facă. Eu n-am nimic de ascuns.

— Probabil că lucrul ăsta e la fel de neobişnuit cum spui tu că este felul în care trăim noi la Rosewood.

Micah pufni în râs.

— Ai fără doar şi poate dreptate. Totuşi, aşa încerc eu să-mi trăiesc viaţa. Cum altfel ar putea oamenii să ajungă a se cunoaşte şi a se iubi cu adevărat decât fiind sinceri şi cinstiţi unii cu alţii?

Nu mai auzisem pe nimeni vorbind în chipul acesta. Eram de-a dreptul vrăjită de acest bărbat care, deşi era de culoare şi cu doar câţiva ani mai mare ca mine, ştia atât de multe şi vorbea cu atâta siguranţă şi înţelepciune!

Mergeam unul lângă altul prin micul crâng dintre câmpuri. Dumbrava era liniştită şi plină de pace, iar noi n-aveam nicio grabă. Era plăcut să stau de vorbă cu cineva care părea să mă înţeleagă întru totul, ba părea chiar să ştie ce gândesc încă înainte s-o spun cu voce tare.

— La început, Katie şi cu mine eram doar nişte copile, singure şi speriate, şi ştiam că ne aflăm într-o situaţie disperată, îi povestii eu. Am încercat să stăm de vorbă cu Dumnezeu şi să-i facem voia. Dar adevărul e că nu prea ştiam cum. Eu aveam o Biblie, rămasă de la mămuca, dar niciuna dintre noi nu învăţase prea multe de la părinţi despre umblarea cu Dumnezeu. Credeam în El, dar nu ştiam cum se trăieşte în credinţă. Am încercat şi am vorbit mult cu Katie despre asta, dar încă tot mai am o mulţime de întrebări.

— Foarte bine, zise Micah râzând. Doar întrebând ajungem a descoperi mai multe despre Dumnezeu. Şi, ia spune, ce fel de nelămuriri ai?

— Păi, aş vrea să ştiu, bunăoară, ce ar trebui să simtă un creştin şi cum e Dumnezeu. Uneori în Biblie se spun lucruri încâlcite, care nu par să aibă nicio noimă.

Micah râse iar.

— Văd că îţi place să vorbeşti pe şleau!

— De ce aş umbla cu ocolişuri dacă ăsta-i adevărul?

— Sunt de acord cu tine. Dar mulţi oameni se prefac că înţeleg totul şi încearcă să ascundă lucrurile cărora nu le pricep tâlcul. Adevărul e că în Biblie se spun lucruri greu de înţeles. Şi atunci de ce să nu recunoaştem că viaţa de creştin e uneori încurcată? Eu, unul, cel puţin aşa consider.

— Ţie, Micah, ce ţi-e greu să înţelegi?

Tânărul căzu câteva clipe pe gânduri.

— Bună întrebare, Mayme, spuse el într-un târziu. Hm... Aş spune că viaţa e grea şi că lucrurile sunt rânduite în mod neegal, ba chiar la nimereală. De ce unii sunt atât de încercaţi, iar alţii par să ducă un trai aparent lipsit de griji? E o întrebare grea. Dar un creştin trebuie să îmbrăţişeze viaţa aşa cum e ea, cu bune şi cu rele, şi, indiferent dacă îi este bine sau greu, să trăiască pe placul lui Dumnezeu.

— Crezi că Dumnezeu încearcă să le înlesnească viaţa celor credincioşi?

— Încă o întrebare bună, murmură Micah. Dacă ar fi aşa, gândul că Dumnezeu ne face viaţa mai uşoară ar fi un temei în sine pentru ca oamenii să devină creştini. M-am gândit mult la asta.

— Şi...?

— Nu cred că Dumnezeu încearcă să ne uşureze condiţiile de trai.

— Cum aşa?

— Deoarece, pentru El, mai presus de împrejurările din afara fiinţei noastre, sunt cele din inima noastră. Pe Dumnezeu îl interesează ce fel de oameni devenim pe dinăuntru. Nu cred că îi pasă prea tare ce fel de evenimente şi ce situaţii ne-au ajutat să devenim copiii Săi. Iar uneori greul şlefuieşte mai bine caracterul unui

creştin. Poate că Dumnezeu priveşte lucrurile invers decât le privim noi. Poate că greutăţile ne sunt, de fapt, mai prielnice şi de aceea Dumnezeu nu ne face mereu viaţa frumoasă şi uşoară.

— Până acum nu m-am gândit niciodată la asta.

— E un mod mai puţin obişnuit de a privi viaţa creştină, dar pe mine m-a ajutat să trec mai uşor peste încercările din propria-mi viaţă.

Aş fi vrut să îl întreb mai multe, dar nu părea momentul potrivit. Iar faptul că ajunseserăm deja la ocolul vacilor puse oricum capăt conversaţiei noastre.

Am deschis poarta spre câmp şi am înconjurat ţarcul să ajung îndărătul lor. Vacile ieşiră una câte una din ocol şi porniră agale înapoi spre şură. Micah şi cu mine mergeam încet în urma lor.

— Mi se pare că Dumnezeu trebuie să-ţi fi răspuns la mai toate întrebările pe care spuneai că le avuseseşi înainte, spuse el.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că porţi în suflet Duhul Lui, răspunse Micah. Am intuit de cum te-am văzut că eşti fiica lui Dumnezeu.

— Mulţumesc. E drăguţ din partea ta să spui asta.

— Vorbesc cât se poate de serios. Eşti o tânără extraordinară, Mayme. E plăcut să stau de vorbă cu cineva... care înţelege nu doar ce înseamnă să fii de culoare, ci mai presus de asta, ce înseamnă să fii credincios. Mulţumesc, Mayme. Nu sunt mulţi oameni cu care să fi putut purta o asemenea discuţie.

După ce duzina de vaci străbătu poteca din pădurice, ieşind pe câmp, deşi şura se zărea deja în depărtare, uneia dintre juncane i s-a năzări a face cale întoarsă. Niciuna, nici două, se năpusti în lanul alăturat de porumb şi, tropotind de-a curmezişul prin semănătură, se puse a se înfrupta din tulpiniţele verzi.

— Hei, stai cu ochii pe aia! îmi strigă Micah.

— Nicio grijă! răspunsei, repezindu-mă în porumbişte după vacă. Încercai s-o ocolesc de departe ca să ajung în spatele ei, dar afurisita mă văzu şi o zbughi iar în altă direcţie. Văzându-mă în impas, Micah lăsă restul vacilor să înainteze agale spre grajd şi fugi să taie calea juncanei buclucaşe.

Ci cât de stângace or părea ele când aleargă, cert e că vacile tot sunt mai iuţi decât oamenii! Şi dă-i de fugi de colo colo şi încearcă de-i taie o cale de scăpare ş-apoi o alta. Abia peste zece minute am izbutit s-o mânăm înapoi la cireadă.

Era cât pe ce să le ajungem din urmă pe suratele ei, care înaintau alene spre casă, când vaca rebelă numai ce încearcă s-o ia din nou la sănătoasa. De teamă să nu se repete tărăşenia – că de acum eram, vezi bine, ostenită! – am ţâşnit-o numaidecât după ea, alergând cât mă ţineau picioarele.

Şi cum alergam eu aşa – ce credeţi? – alunec pe o dâră de noroi şi mă întind cât îs de lungă pe burtă!

Micah veni într-un suflet să vadă dacă nu păţisem ceva, în vreme ce vaca, răzgândindu-se, se întoarse şi se alătură cirezii.

— Sunt bine, bombănii eu. Doar că mi-am pierdut echilibrul.

Micah îmi întinse mâna şi mă ajută să mă ridic.

— Te-ai făcut toată de noroi! râse el.

— Păi, la ce te aşteptai? ripostai, râzând jucăuşă. Aşa se întâmplă când alergi după vaci. Cel puţin eu nu am călcat în balegă!

Micah îşi privi ghetele şi făcu scârbit o grimasă.

— Ei, acum nu-ţi mai arde de şagă? hohotii eu, zbughind-o s-ajung vacile din urmă. Haide!

Micah o luă la goană după mine. Până să ajungem în

apropiere de şură, mergeam iar unul lângă altul, râzând şi tachinându-ne înainte. Amândoi eram voioşi şi şugubeţi din cale afară.

Ieşindu-ne în întâmpinare, tata ne măsură pe amândoi din cap până-n picioare, apoi clătină zâmbind din cap.

— Mayme, vrei să mă ajuţi la muls sau ai de gând să îl înveţi pe Micah cum să scoată lapte din ugerul unei vaci?

— Pe cine-pe yankeul ăsta simandicos? făcui eu, arătând cu capul spre Micah. Nu cred c-ar fi în stare!

— Spune şi dumneata, domnule Daniels, dacă-i frumos din partea ei! făcu Micah pe supăratul. Mă tot ia peste picior încă de când am călcat în... ce nu trebuia. Dar nu eu am ajutat-o să aducă vacile de la păşune? Poate că mă pricep la muls la fel de bine ca ea, n-are de unde s-o ştie. Or, în loc de mulţumire, ea îşi râde de mine şi respinge umilele şi sincerele mele străduanii de a mă face util!

— Mda, e de-a dreptul cumplită, mustăci tata. Eu m-aş ţine departe de ea în locul tău.

— Poate chiar asta ar trebui să fac, ripostă Micah, răsucindu-se, chipurile jignit, pe călcâie şi pornind spre casă.

— Şi ia zi, domnule Micah Duff, strigai după el, câte vaci muls-ai la viaţa ta?

— Dacă ţii neapărat să ştii, stimată domnişoară, îmi răspunse el peste umăr, află că niciuna.

— Mă gândeam eu!

— Dar dacă tu poţi s-o faci, pot şi eu!

— Ba s-o crezi tu! Nu-i aşa de uşor.

— Ei bine, aş zăbovi să-mi dai o lecţie, dar i-am promis domnului Daniels că am să-l ajut să potcovească noii cai. Spre deosebire de unii, el măcar îmi apreciază ajutorul... îşi ridică teatral mâinile în aer şi o luă iar din loc.

Respingere şi iar respingere! se căină el din mers. Oriunde mă duc, e la fel. Femeile se joacă fără milă cu sentimentele bărbaţilor.

Râzând, am mânat împreună cu tata vacile în şură. După ce am legat şi ultima juncană în boxă, m-am ridicat şi, întorcându-mă, am observat că tata mă cerceta cu privirea.

— Eşti tare radioasă, Mayme.

— Ei, ţi se pare...

— Cum să mi se pară? Eşti toată numai un zâmbet. Ia zi, ce te face atât de fericită?

— Păi... zâmbeam şi eu aşa... Dar gata, uite că nu mai zâmbesc. Hai să ne apucăm de muls.

Ci tata continuă să mă străpungă cu privirea şi, în cele din urmă, schiţă un zâmbet năstruşnic.

— Nu cumva te-ai îndrăgostit de el, fata tatii?

— Poftim?... De cine?

— Ei, de cine! De Micah Duff, desigur!

Slavă Domnului că era întuneric în şură pentru că mă înroşii până-n vârful urechilor.

— Fireşte că nu... îngăimai eu. Ce te-a făcut să crezi una ca asta?

— Ceea ce văd! chicoti tata.

— Cred că Katie e îndrăgostită de el, mă grăbii să adaug.

— Fie cum spui tu, zise tata. Dar eu unul nu te-am mai văzut niciodată atât de radioasă. Şi, dacă asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă, ai face bine să îi spui lui Jeremiah până nu se ajunge prea departe... Cu toate că, dacă stau bine să mă gândesc, el şi Emma ar face probabil o pereche reuşită.

— Tată, ce-ţi veni?!

— Nimic, doar că lucrurile se cam complică pe aici şi mi-e greu să ţin pasul cu ele.

*

Pe când se apropiau de şură în spatele duzinii de vaci, Mayme şi Micah erau urmăriţi, fără s-o ştie, de încă două persoane care, auzindu-i cum se tachinează jucăuşi, traseră cam aceeaşi concluzie ca Templeton Daniels.

Emma, bunăoară, îi privise de la etajul casei încă de când se luaseră după vaca buclucaşă. Din motive pe care nu şi le putea explica, rămăsese ţintuită în dreptul ferestrei până se apropiară îndeajuns cât să îi audă cum se muştruluiesc în şagă.

Katie avea dreptate. Micah Duff era, într-adevăr, un bărbat din cale afară de chipeş. Cât îşi dorea ca într-o bună zi William să aibă un tată ca el sau ca Jeremiah!

Totuşi, hârjoana lor îi stârni gânduri şi sentimente amestecate, într-un târziu, se îndepărtă de fereastră, întrebându-se unde o fi Jeremiah.

Ei bine, în vreme ce cei doi „ciurdari” se întorceau cu vacile acasă, Jeremiah se afla chiar în şură.

Tocmai isprăvea de scos gunoiul de grajd ca boxele să fie curate pentru mulsul din seara aceea, când numai ce îi ajunse la urechi râsul lui Mayme. Bănuind de ce era atât de voioasă, simţi că îi trece un fier roşu prin inimă. Se furişă până la uşă şi privi afară din semiîntunericul şurii. Micah şi Mayme se aflau cam la o sută de metri. Făcu tiptil câţiva paşi îndărăt, pândindu-i mai departe.

Apoi, amintindu-şi brusc că nu terminase încă treaba, înhăţă înfrigurat furca şi se grăbi să pună paie curate în toate boxele. Când termină, se auzi de afară vocea lui Templeton Daniels. îi ajunse desluşit la urechi tot ce vorbiră cei trei despre priceperea lui Micah în ale mulsului.

Vacile prinseră a porni bocănind spre boxe. Brusc, Jeremiah îşi dădu seama că nu voia să fie văzut. Nu voia s-o pună pe Mayme într-o situaţie stânjenitoare – şi nici pe sine. Dar era prea târziu să mai poată ieşi. Aruncă o privire

în jur, apoi se retrase grăbit în capătul opus al şurii, pitindu-se în spatele unor baluri de fân.

Vocile pe care le auzi răzbind dindărătul vacilor, deşi nu le vedea feţele, îi erau cât se poate de cunoscute.

— *Nu cumva te-ai îndrăgostit de el*, *fata tatii*? răsună prin întuneric glasul lui Templeton.

Atât a fost de ajuns. Oricât ar fi protestat Mayme, nimic nu mai putea şterge acele cuvinte din mintea băiatului.

—...ai face bine să îi spui lui Jeremiah... el şi Emma ar face probabil o pereche reuşită.

Cuvintele îi răsunau iar şi iar în gând, chinuindu-l, dar nu se putea ridica să plece până nu isprăveau ei de muls vacile.

Aşa că, vreme de încă patruzeci de minute, Jeremiah rămase ghemuit în ascunzătoarea sa, ascultând cum Mayme şi Templeton îl ridică în slăvi pe Micah Duff.

Când părăsiră în sfârşit şura, băiatul ieşi tiptil şi se duse să se spele, ca mirosul de grajd să nu dea de gol locul în care îşi petrecuse ultimul ceas.

Sosi cu întârziere la cină şi bălmăji o explicaţie trasă de păr când fu întrebat unde dispăruse mai toată după-masa.

În seara aceea, rămase mai mult tăcut, la fel ca Emma. Nu că asta ar fi afectat câtuşi de puţin conversaţia însufleţită dintre Micah, Mayme şi Katie.

10
Un răgaz bine-venit

Încă de când sosise la Rosewood cu titlul de proprietate transferat de soră-sa, unchiul Ward nu se împăca deloc cu gândul că este proprietarul plantaţiei când aceasta, socotea el, trebuia să îi aparţină de fapt lui Kathleen.

Ş-apoi, în caz că păţea ceva, nu voia ca plantaţia să fie primejduită. Ştiu că discutase mult cu tata despre asta şi, în câteva rânduri, chiar şi cu Katie. Unchiul Ward era chitit vasăzică să ceară modificarea actului de proprietate astfel încât să fim trecuţi titulari toţi patru – el, Katie, tata şi cu mine. Cu ceva vreme în urmă, avusese de gând să apeleze la serviciile domnului Sneed, avocatul din Oakwood, dar cum niciunul dintre noi, şi mai cu seamă Katie, nu ne prea încredeam în individul acela, până acum amânase întocmirea actelor.

Într-o zi ne anunţă că se duce să stea de vorbă cu un avocat din Charlotte şi că doreşte să îl însoţim tustrei. În afară de modificarea titlului de proprietate, voia să îşi facă, pentru orice eventualitate, şi testamentul, ca să nu se mai repete vreodată păţania cu alde Burchard Clairbome, unchiul lui Katie din partea tatălui, care încercase să pună mâna pe Rosewood. Şi nici măcar în privinţa asta nu se încredea în avocatul din partea locului. Nu de alta, dar fraţii Daniels, cu „plantaţia lor plină de ciori”, îşi făcuseră mulţi duşmani în ţinut.

Eu una mă bucuram să plec o vreme de lângă Micah şi Jeremiah!

Pe când ne îndepărtam în trăsurica noastră cochetă, aşezate pe bancheta din piele în spatele tatii şi al unchiului Ward, Katie se uită la mine, îmi luă mâna zâmbind şi mi-o strânse într-a ei. Mi-o fi simţit pasămite încordarea.

Ce sentimente nutrea faţă de Micah Duff, nu ştiu. Cât eram noi de apropiate, încă nu mă simţeam pregătită s-o întreb.

*

După ce trăsura se făcu nevăzută în depărtare, Jeremiah... răsuflă uşurat. Poate că acum a fi în stare să-şi limpezească gândurile. Până să apară Micah, socotise că totul era aranjat între el şi Mayme. Acum, însă, nu mai ştia ce să creadă!

Se duse în şură să dezlege vacile şi să le scoată la păşunat.

După ce am pornit la drum, Katie şi cu mine am rămas o vreme tăcute. Poate pentru că eram amândouă adâncite în gânduri. Eu una sigur eram! Cât de mult îi îndrăgeam pe toţi cei care rămăseseră acasă, de vreo două zile încoace fusesem prea zăpăcită de discuţia cu tata ca să fiu în stare să gândesc limpede.

După cuvintele pe care mi le spusese tata în şură, am început a mă simţi sfioasă şi stingheră în prezenţa lui Micah Duff. Unde că odinioară discutam şi şuguiam cu el fără nicio reţinere, dintr-odată am devenit mută ca o statuie. O fi observat şi el schimbarea, căci o dată sau de două ori mă privise întrebător, neînţelegând pasămite ce se petrece.

Oare tata o fi avut dreptate? Iar, dacă el observase că mă port ciudat, or fi băgat de seamă şi ceilalţi? Oare ce era în sufletul lui Jeremiah? De fapt, la cât de voios era ori de câte ori se întâlnea cu Emma... probabil că nici n-o fi observat!

Of, ce complicat era totul! Viaţa era mai simplă odinioară, când nu eram înconjurate de atâţia flăcăi – când eram mai mici şi nu ne stătea gândul la băieţi. Ei, dar în august împlineam 20 de ani şi de acum nu puteam, vezi

bine, să nu mă gândesc la asta!

Aşa că era, cum vă zisei, o uşurare să plecăm doar noi patru şi să lăsăm o vreme în urmă toate complicaţiile de la Rosewood. Mă simt cam prost s-o spun, dar ăsta-i adevărul.

Spre deosebire de excursia anuală pe care o făceam cu toţii la Charlotte ca să sărbătorim recolta, aceasta era o călătorie de afaceri, să zicem aşa. Şi cu toate astea, în taină o aşteptaserăm cu nerăbdare şi eu, şi Katie. Nu trecu mult şi ne apucarăm a discuta însufleţite despre locurile pe care doream să le vizităm în Charlotte, despre camera de hotel în care urma să stăm-doar noi două! –, despre cumpărăturile pe care o să le facem şi restaurantele la care o să luăm masa. Ce mai, ne aştepta o distracţie pe cinste!

*

După plecarea celor patru, când forfota dimineţii se potoli, Micah zăbovi la masa din bucătărie, sorbindu-şi cafeaua, în vreme ce Emma strângea vasele rămase de la micul dejun. Josepha se dusese până la coteţul păsărilor.

— Ţie, Emma, îţi vine să crezi? exclamă la un moment dat Micah. Uită-te şi tu la noi! Şedem liniştiţi în conacul unui plantator, afară sunt alţi doi negri ca noi... şi nu-i picior de alb prin preajmă. Avea dreptate Henry când a spus că Rosewood este un loc dintre cele mai *neobişnuite.* E de-a dreptul remarcabil câtă încredere au în voi fraţii Daniels.

— Hm, nu m-am gândit niciodat’ la asta... Chiar socoteşti, dom’ Duff, că se *încred* în noi?

— Mie aşa mi se pare, Emma. Nu suntem aici decât noi, cei de culoare. Nici că se poate dovadă mai grăitoare a faptului că se încred în voi.

— Şi asta-i bine – aşa-i, dom’ Duff, că-i bine?

— E mereu bine când oamenii au încredere unii în

alţii. Eu, cel puţin, aşa consider.

— Da îs şi oameni răi pe lumea asta, dom' Duff, care-ţi pot înşela încrederea.

— Ai dreptate, nu zic ba, încuviinţă Micah, dar ăsta-i riscul pe care ni-l asumăm atunci când ne punem încrederea în cineva.

Chiar şi aşa, eu unul prefer să fiu un om încrezător, nu unul bănuitor. E nevoie de mai mult caracter ca să te încrezi în oameni.

— Cum adicătelea de *caracter*?

— Adică de tărie şi maturitate sufletească, explică Micah. Căzu câteva clipe pe gânduri, apoi adăugă: Să fii un om bun, puternic, cu dăruire de sine – acestea se cheamă trăsături de caracter.

— Aşa cum îs donşoara Katie şi Mayme, vrei a spune.

Micah se uită adânc în ochii ei, apoi faţa i se lăţi încet într-un zâmbet şi aprobă din cap.

— Da, Mayme şi Katie sunt fără doar şi poate nişte persoane de caracter. Dar nu sunt singurele.

— Ştiu – zici de domnu' Templeton. E un om tare de treabă.

— Da, este, zâmbi Micah, păstrând deocamdată pentru sine ce altceva mai gândea.

— Cum de aduci aşa tare c-un alb, dom' Duff? îl întrebă negresa cu candoare.

Micah îşi lăsă capul pe spate şi pufni în râs.

— În ce sens, Emma?

— Păi, iaca – vorbeşti aşa de frumos, şi eşti dăştept, şi spui tot felu' de lucruri însemnate.

Micah izbucni iar în râs.

— De ce n-ar fi un negru la fel de inteligent ca un alb?

— Păi, io n-am întâlnit pân-acu vreunu' care să fie.

— Ei bine, Emma, nu ştiu dacă sunt asemeni unui alb

ori ba, râse Micah. Nu încerc decât să fiu eu însumi şi să fiu un om cât mai bun.

Deşi nici nu trecuse ceasul de când plecaseră ceilalţi, Emma începea deja să se simtă mai în largul ei în preajma lui Micah Duff. Fără să îşi dea măcar seama, încet-încet i se dezlegă limba şi îi venea din ce în ce mai uşor să discute cu el.

— Dar a vorbi despre lucruri importante, cum ziceai tu adineauri că fac, nu e totul în viaţă, Emma. Şi apoi, caracterul este format nu atât de ceea ce zice omul, cât de ceea *ce face* şi ceea ce *este* el. Iar tu ştii să faci o mulţime de lucruri, Emma. îi ajuţi pe cei din jur în fel şi chip. Şi acesta tot caracter se numeşte.

— Zău?

— Desigur – înseamnă că eşti un om săritor.

— Mayme m-a învăţat să fac una, alta, spuse Emma. Şi privind-o pe ea, bag seama c-am învăţat şi să-ncerc a-i ajuta pe ăilalţi. Ea şi donşoara Katie m-or învăţat tot ce ştiu. Pe vremea când eram sclavă nu eram bună de nimic. Tot ce mi se cerea era s-aduc una, alta – ba un preş, ba o cârpă de şters prafu' – şi să aranjez păru' fetelor albe. Mayme, pe de altă parte, ştie să facă de toate.

— Dar şi ceea ce *eşti*, spuse Micah, te face o persoană de valoare.

— Io-s nevrednică, da Mayme îi aşa cum zici mata. Un' că se pricepe la toate, îi şi destoinică – a mai destoinică fiinţă din lumea asta.

Micah încuviinţă din cap. N-ar fi vrut să încheie discuţia aici, dar îşi dădea seama că Emma nu era încă pregătită să se privească pe sine cu alţi ochi. Asta, Micah o ştia prea bine, cere timp.

— Ei bine, spuse el, ridicându-se în picioare, de acum Jake o fi scos vacile pe imaş. E vremea să mă duc să-l ajut la construirea gardului.

*

După ce am luat-o pe drumul sudic ce ducea din Greens Crossing spre Charlotte, Katie şi cu mine ne-am trezit vorbind de Micah Duff. Eu eram încă prea ruşinată să îi mărturisesc ce spusese tata deunăzi, dar Katie îl tot ridica în slăvi, de parc-ar fi fost cea mai minunată fiinţă pe care o întâlnise vreodată. Şi avea pasămite dreptate... De stau bine să mă gândesc, nici eu nu mai cunoscusem pe cineva ca Micah.

Odinioară, unde că zisese doar că-i chipeş, n-am luat-o în serios – adică n-am crezut că era cu adevărat interesată de el. Ci la cum îi dădea acum înainte cu Micah în sus şi Micah în jos, începeam să mă întreb dacă nu cumva îl plăcea mai mult decât îmi închipuisem eu.

Nu mi-am dat seama că tata şi unchiul Ward, care şedeau pe bancheta din faţa noastră, ne auzeau probabil fiecare cuvinţel.

La un moment dat, fratele tatii numai ce se întoarse spre noi şi exclamă:

— Straşnic flăcău mai e Micah Duff ăsta! Şi am impresia că şi el te place, Kathleen.

Katie se roşi ca o sfeclă. Se vede treaba că unchiul Ward o nimerise în plin.

— Micah... ăă... Micah e drăguţ cu toată lumea, îngăimă Katie.

— Mdeh, o fi... dar, la cât eşti de frumuşică, nu se ştie niciodată!

Tata ne privi peste umăr şi îmi făcu şugubăţ cu ochiul. Mă întrebam la ce s-o fi gândind.

Cert e că după aceea Katie nu mai pomeni niciun cuvânt de Micah Duff tot restul drumului.

11
Complicaţii la Charlotte şi nu mumai

În aceeaşi după-masă, goi până la brâu şi lac de sudoare, Jeremiah şi Micah trudeau sub soarele dogoritor, săpând gropi pentru stâlpii noii secţiuni de gard pe care aveau s-o ridice pe una dintre păşuni. Cum era una dintre primele dăţi când munceau singuri o zi întreagă de la sosirea lui Micah încoace, acesta îl rugă pe Jeremiah să îi povestească pe îndelete peripeţiile prin care trecuse de când se despărţiseră şi cum ajunsese să îşi găsească tatăl.

— Tot ce îmi spui este de-a dreptul remarcabil, Jake, zise el două ceasuri mai târziu, când mai tânărul său prieten îşi încheie istorisirea. Domnul ţi-a călăuzit paşii până aici, aşa cum i-a călăuzit şi pe ai mei.

— Asta aşa-i, încuviinţă Jeremiah. Da’ pe cât îs de bucuros c-am dat de tătuca şi pe cât îs de recunoscător c-a fost aşa de bun cu mine, încă tot mă mustră cugetu când mă gândesc cum am fugit şi te-am lăsat făr’ să-mi iau măcar rămas-bun.

— A trecut amar de vreme de atunci, Jake – nu te mai frământa din pricina asta.

— Da’ îmi pare rău, Duff. Tu ai fost bun cu mine când eram la greu şi aşteptat-am tot timpul ăsta să-ţi cer iertare. Aşa că ţi-oi cere acuma. îmi pare rău, Duff.

— Mulţumesc, Jake, spuse Micah, uitându-se adânc în ochii lui. În ceea ce priveşte iertarea, să ştii, Jake, că te-am iertat încă din ziua în care ai plecat. Nu ţi-am purtat niciodată pică, ba dimpotrivă. Iar acum că văd în ce tânăr destoinic te-ai transformat, te privesc cu şi mai multă admiraţie.

— Mulţam, Duff.

În timp ce Jeremiah şi Micah lucrau la un kilometru de casă, întorcându-se de afară, Josepha o găsi pe Emma în bucătărie. Cu gândul la conversaţia pe care o purtase de dimineaţă cu Micah, buzele tinerei se destinseseră, fără ca ea să-şi dea măcar seama, într-un surâs. Văzând-o cum zâmbeşte şi bănuind de ce, Josepha îi aruncă o căutătură încruntată.

— De ce te uiţi aşa urât la mine? întrebă Emma nedumerită.

— Bagă-ţi, fato, minţile-n cap, spuse Josepha.

— Ce vrei a zice cu asta???

— Că îs doi flăcăi chipeşi p-acilea şi la amândoi le cam fuge ochii după tine.

— Ce-ţi veni, Josepha, să grăieşti asemenea bazaconii?!

— Nu-i nicio bazaconie. Nu-ţi spun decât să-ţi bagi minţile în capu’ cela sec a tău şi să nu care cumva să te-ntorci la apucăturile pe care le-aveai ’nainte.

— N-oi mai face în veci greşeala ceea. Tu ar trebui să ştii prea bine că acu-s alt om.

— Dea Domnu’, da vorba ceea: „năravu din fire n-are lecuire”.

— Ei bine, io una m-am lecuit. îs păţită şi mi-am învăţat lecţia.

— Aşa zic toate, o ţinu Josepha pe a ei. Da îi de-ajuns să le sucească vreunu’ minţile ca să uite de tot şi să cază iar în păcat. Năroade mai îs muierile câteodat! Se lasă duse de nas de nişte neisprăviţi care nu se gândesc decât la un singur lucru.

— Da Jeremiah şi Micah nu-s aşa! protestă Emma.

— Las c-au şi dânşii ochi.

— Or fi având, da’ nu pentru o proastă ca mine, cu un plod de crescut. Ş-apoi, ei n-au ochi decât pentru Mayme.

Josepha mormăi cum că „ăi tineri îs nişte nărozi şi au orbu’ găinilor” şi o seamă de alte lucruri pe care Emma nu le putu desluşi prea bine.

*

Înfigând lopata în groapa pe care tocmai o săpase, Jeremiah se îndreptă de spate.

— Muncit-am pasămite destul pe ziua de azi, spuse el, masându-şi şalele.

— Amin, zise Micah, îndreptându-se la rându-i. Rezemându-se de coada lopeţii, privi în zare, spre râu. Ia spune, sunt peşti în râul ăsta?

— Sunt o seamă de ochiuri adânci, răspunse Jeremiah, urmându-i privirea, unde-i mereu rost de niscaiva somni.

— Atunci hai să prindem câţiva!

— Soarele nu mai dogoreşte ca la amiaz, aşa că momentu-i numa bun.

— Mai avem timp până la masa de seară?

— Pentru pescuit se găseşte-ntotdeauna timp! exclamă Jeremiah cu un zâmbet ştrengar. Mă duc s-aduc două undiţe.

Micah îşi săltă ambele lopeţi pe umăr şi dădu să îl urmeze.

— Între timp, tu vezi de-ncearcă să dezgropi niscaiva râme din grădină, spuse Jeremiah.

— Grozav – vasăzică tot n-am scăpat de săpat! exclamă Micah zâmbind, după care se apucă iute de treabă.

La scurtă vreme după aceea, cei doi tineri traversau deja câmpul spre râu, cu cămăşile umede legate în talie. Pe piept şi pe braţele goale le străluceau şi acum broboane de sudoare, iar noroiul li se uscase pe cizme şi pe pantaloni. Jeremiah mergea cu o găleată în mână şi cele două beţe aruncate pe umăr, în vreme ce Micah

ducea o cutie veche de praf de copt, plină cu pământ şi râme.

Când ajunseră pe malul râului, Jeremiah îşi azvârli cămaşa pe un trunchi îndoit de copac. Rădăcinile expuse ale arborelui împânzeau limanul, pe când trunchiul se încovoia abrupt, întinzându-se la vreun metru şi ceva peste apa ce curgea alene dedesubt. Jeremiah se duse să umple găleata cu apă. Dintre toate locurile de pescuit, acesta era preferatul lui.

— Mayme şi cu mine veneam...

Brusc, se opri.

Micah îl scrută cu privirea.

— Voi doi sunteţi o pereche, Jake?

Jeremiah îşi pironi ochii în zare, unde soarele atârna molatic deasupra copacilor pe cerul asfinţitului, apoi ridică din umeri.

— Veneam aci să stăm de vorbă, atâta tot. îi întinse lui Micah o undiţă şi schimbă subiectul. Trebuia să-l fi adus şi pe ăl mic cu noi. William se dă-n vânt după pescuit.

— Păi, atunci data viitoare o să-l aducem negreşit, răspunse Micah, întinzându-i cutia cu momeli.

Jeremiah îşi vârî degetele înăuntru, scoase o râmă frumoasă şi grasă şi o prinse în cârligul undiţei.

— Ş-acu hai să ne-apucăm de treabă.

Se aşezară amândoi pe malul apei, cu undiţele în mână.

— Vezi de desfăşoară bine firu, să se cufunde cât mai adânc nada ceea, zise Jeremiah după care, văzând că Micah îi urmează sfatul, adăugă: Nu prea m-am îndeletnicit cu pescuitu’ pân’ să viu acilea. Sclavii n-aveau, vezi bine, vreme de pescuit.

Micah dădu din cap, cu ochii pe firul undiţei.

— O dată am încercat să pescuiesc în râul Chicago cu o sfoară şi un ac de pălărie pe post de cârlig.

— Şi prins-ai ceva?

— Da – o pălărie veche. Aveam, bag seama, acul potrivit pentru ea, mustăci Micah, ridicând din umeri. Orişicum, pălăria aia mi-a ţinut de cald toată iarna.

— Înseamnă că tot avut-ai mai mult noroc decât avem noi acuma, râse Jeremiah.

Vreme de câteva minute, rămaseră amândoi tăcuţi. Nu se auzea decât ciripitul păsărilor.

— William e un copil tare drăgălaş, spuse Micah într-un târziu. Şi norocos. Ia gândeşte-te – el n-o să crească pe străzi ca mine, şi nici sclav, cum ai fost tu.

— Aşa-i.

— N-o să simtă niciodată gârbaciul pe spinare şi nimeni n-o să-l smulgă de lângă mama lui.

Jeremiah încuviinţă din cap.

— El îi slobod a pescui şi-a zburda în voie şi nu tre’ să trudească din zori şi până-n sară. Când eram de seama lui, io munceam deja pentru stăpân. Nu lucram încă pe câmp, da mă punea să fac una, alta în jurul casei – să stivuiesc lemne şi să dau de mâncare la porci.

— William poate deveni orice îşi doreşte, spuse Micah. Poate face lucruri la care noi doi nici n-am visat vreodată. Poate urma chiar şi o facultate. Poate fi medic, avocat sau orice îşi doreşte el.

— Chiar crezi, Duff, c-ar fi cu putinţă?

— De ce nu? Vremurile se schimbă.

Jeremiah îşi aminti cum, nu demult, fusese cât pe ce să fie linşat de o gloată furioasă de albi.

— S-or fi schimbând vremurile, murmură el, da unele lucruri rămân la fel.

Deodată, firul undiţei lui Micah se întinse.

— Am prins ceva! strigă el, iar după un minut trase la mal un somnişor verzui şi mustăcios de vreo douăzeci de centimetri.

— Norocu începătorului! râse Jeremiah.

Micah scoase cârligul din gura peştelui şi aruncă somnul în găleată.

— Nici nu mi-a înhăţat nada, comentă el, după care aruncă iar firul în apă.

Ci, peste câteva minute, sfoara se întinse iar.

— Ehei, de astă dată a muşcat unu baban! exclamă Micah, entuziasmat ca un băieţandru. Dar cred că mi s-a prins firul de o cracă, adăugă el, arătând spre copacul încovoiat.

Jeremiah ridică privirea într-acolo, iar Micah, căznindu-se să mi lase firul moale, se urcă pe trunchiul arborelui şi făcu câţiva paşi deasupra apei, încercând să ajungă la creanga buclucaşă.

— Tot am să-ţi vin eu de hac, pezevenghiule! strigă el voios, privind spre râu. Să nu crezi c-ai să-mi scapi. Micah Duff nu se dă bătut aşa de uşor!

Smuci de vargă, apoi se aplecă în faţă să desprindă firul de ramurile scufundate. Ci în clipa următoare, pierzându-şi echilibrul, se prăvăli cu capul înainte în râu.

Văzându-l cum cade *bâldâbâc*! în apă aşa cum este – încălţat, cu nădragii pe el şi băţul în mână – Jeremiah nu putu să nu pufnească în râs.

Micah se ridică tuşind în picioare.

— Aşa-mi trebuie dacă m-am umflat în pene, strigă el gâfâind.

— Să-ţi fie învăţătură de minte! chicoti Jeremiah, după care păşi cu siguranţa obişnuinţei pe trunchiul copacului şi îşi coborî privirea spre Micah, rânjind cu gura până la urechi.

— Vasăzică aşa ţi-e vorba!

— Aşa, da.

— Eşti doar invidios că eu am prins toţi peştii şi tu ai rămas cu buzele umflate.

— Pare-mi-se că de astă dat’ peştele te-a prins pe *tine*. Cârlig, fir… şi plumb.

— Da? Las că-ţi arăt eu ţie! făcu Micah, scufundându-şi braţele în râu şi împroşcându-i pantalonii cu apă. Ei, cum e?

— Straşnic. Că eram oricum încălzit după atâta săpat.

— Zău? Atunci asta o să-ţi pice şi mai bine!

Micah făcu un salt şi-l înhăţă de picior, făcându-l să se prăvălească în apă.

Fu rândul lui Jeremiah să se ridice tuşind şi scuipând. Trase aer în piept, după care se repezi la Micah şi îl băgă cu capul sub apă.

— Ai dreptate, spuse el după ce Micah reveni la suprafaţă, îi straşnic de răcoritor. Nu ştiu, zău, de ce-am mai pierdut vremea cu pescuitu’. Trebuia să sărim în apă de la bun început.

*

Deşi plecaserăm devreme de la Rosewood, iar caii alergaseră în trap grabnic, n-am ajuns la Charlotte decât pe la două-trei după-masa. Unchiul Ward stabilise întrevederea cu avocatul pe sfârşitul după-amiezii, ca să rezolvăm chestiunea legală înainte de a ne caza la hotel – acelaşi la care ne cazam de fiecare dată-şi să ne putem petrece următoarele două zile după pofta inimii.

Credeam că are să se ducă singur la întâlnire sau poate însoţit de tata, dar el stărui să mergem tuspatru – până şi eu, adică.

Avocatul avea un birou impunător, cum nu mai văzusem în viaţa mea, cu lambriuri maro închis, tablouri şi fotolii de piele. Totul mirosea a avuţie, nu alta!

Am luat loc cu toţii. Bărbatul se uită de câteva ori chiondorâş la mine, vădit nemulţumit să aibă o negresă în biroul său.

— După cum v-am explicat în scrisoare, domnule Snyder, începu unchiul Ward, suntem rude şi avem în proprietate o plantaţie de vreo 70–80 de acri situată la nord de Charlotte. Pe titlul de proprietate este trecut numele meu, dar doresc să fim trecuţi titulari tuspatru sau să îmi fac testamentul astfel încât, dacă mi se întâmplă ceva, proprietatea să le revină fratelui meu şi fetelor.

— Fetelor?... repetă domnul Snyder, aruncându-mi o privire plină de dispreţ. Fără îndoială că nu vă referiţi şi la... ea, adăugă acru, arătând spre mine.

— Ba da, stimate domn. Domnişoara este nepoata mea.

— Şi fiica mea, adăugă tata cu o uşoară iritare în glas.

— Înţeleg. Şi ce fel de act doriţi să vă întocmesc? Un nou act de proprietate? Un testament?

— Şi una, şi alta, răspunse unchiul Ward. Puteţi întocmi un nou act de proprietate în care să fim trecuţi drept titulari tuspatru?

— Da. Cu ce cotă-parte să fie trecut fiecare?

— Hm... acum că stau bine să mă gândesc... probabil că nu ar fi corect să avem cu toţii părţi egale.

— Desigur că nu, încuviinţă avocatul. Cum ar putea o negresă...?

— Nu la asta mă refeream, îi tăie vorba unchiul Ward. Katie este mai îndreptăţită decât noi toţi să fie stăpână pe plantaţie.

— Unchiule Ward, interveni Katie, eu nu vreau să am o cotă mai mare...

— Putem stabili noi cota care îi revine fiecăruia? îl întrebă unchiul Ward pe avocat.

— Da.

— Atunci s-ar cuveni ca voi, Katie şi Templeton, să aveţi cota majoritară.

— Dar mama a trecut Rosewood pe numele tău, unchiule Ward! exclamă Katie. Şi banii tăi au salvat plantaţia. Nu, nu vreau să deţin o cotă mai mare decât tine. Pentru mine e de ajuns să fim trecuţi toţi patru pe actul de proprietate.

Unchiul Ward căzu câteva clipe pe gânduri, apoi încuviinţă din cap.

— Poate că ai dreptate, Kathleen. Patru părţi egale – aşa e, bag seama, cel mai corect.

— Doar nu vă gândiţi serios, începu iar să protesteze avocatul, să-i daţi unei fete de culoare...

— Uite ce e, domnule Snyder, credeam că am clarificat deja chestiunea – dânsa nu este o fată de culoare, ci o tânără domnişoară şi, mai presus de orice altceva, nepoata mea. Este un membru al familiei la fel de important ca oricare dintre noi.

— Dar, domnule Ward, intervenii eu sfioasă, omul are dreptate... Nu se cuvine ca eu...

— Mayme, mă întrerupse tata, lasă-ne pe mine şi pe Ward să hotărâm ce-i drept şi ce nu e. La cât aţi muncit tu şi Kathleen ca să ţineţi plantaţia pe picioare, în vreme ce el şi cu mine ne vânturam de colo colo, niciunuia dintre noi nu i se cuvine mai mult decât vouă. N-am dreptate, Ward?

— Ba ai, frate.

Katie şi cu mine ne-am uitat una la alta şi n-am mai spus nimic.

O jumătate de ceas mai târziu, când am părăsit biroul avocatului, pe lângă întocmirea unui nou act de proprietate în care să fim trecuţi tuspatru titulari cu cote egale, domnul Snyder avea instrucţiuni să redacteze un testament pentru tata şi unul pentru unchiul Ward astfel încât, la moartea lor, partea amândurora să ne revină mie şi lui Katie.

Şi uite aşa am ajuns să fiu stăpână pe un sfert dintr-o

mare plantaţie din comitatul Shenandoah. Parcă nici acum nu-mi vine a crede.

Odată terminată treaba, am purces spre hotel.

*

În dimineaţa următoare, cum era zi de călcat haine, imediat după micul dejun, Emma şi Josepha încinseră straşnic focul în soba din bucătărie să încălzească apa şi fiarele de călcat. Henry era la grajdul cu chirie din oraş, dar, cum feciorul lui nu avea de lucru la depozitul domnului Watson, Jeremiah încărcă o căruţă cu unelte şi porni împreună cu Micah spre păşune să isprăvească de săpat gropile şi să fixeze stâlpii pentru gard.

Pe la 10, unde că soarele dogorea deja afară, cu focul ce duduia în sobă, fiarele încinse şi apa aburindă, bucătăria era aidoma unui cuptor plin cu abur, iar Emma şi Josepha erau amândouă lac de sudoare.

— Măiculiţă, tre’ să iau o gură de aer că mă-năbuş! exclamă Josepha, punând fierul de călcat înapoi pe sobă. împături pantalonii pe care tocmai îi călcase şi îi aşează peste ceilalţi. Tre’ să deschidem niscaiva uşi şi ferestre să intre niţel aer acilea! Ptiu, da cald se mai făcu!

Când ieşi pe verandă fu cât pe ce să dea nas în nas cu Jeremiah, care urca grăbit treptele.

— Te coci înăuntru, nu alta, pufni cu năduf trupeşa negresă.

— Văz, făcu băiatul, zâmbind cu gura până la urechi. Arăţi de parc-ai fi stat sub cişmea.

— Nu-i treaba ta, mocofane, cum arăt io!

— Mă duc să iau oarece de mâncare pentru mine şi Micah ş-am plecat.

— Da numa ce mâncarăţi! Nesătui mai sunteţi, zău aşa!

— Ce să-i faci, Josepha, suntem flăcăi şi tre’ să mâncăm ca să creştem voinici şi puternici.

— Un’ să mai creşti, băiete, că eşti deja un munte de om!

Jeremiah izbucni în râs şi păşi în bucătărie, salutând-o voios pe Emma.

— Tu vezi să isprăveşti de călcat rochiile celea aşa cum te-nvăţarăm Mayme şi cu mine, îi strigă Josepha fetei prin uşa deschisă.

— Bine, bine! îi strigă Emma înapoi, după care îi răspunse flăcăului la salut.

— Se află ceva de-ale gurii p-acilea?

— Lapte, brânză şi pâne. Poţi căta şi-n cămară, de vrei.

— Mayme te-a învăţat să calci? întrebă Jeremiah, scoţând un codru de pâine şi aşezându-se să taie câteva felii.

— Îhî.

— Păi, credeam că tu ai fost sclavă de casă, nu ea.

— Eu, da, numa că pe-atunci nu mă ducea capu’ să fac mare lucru, răspunse Emma. Mayme îi dăşteaptă ş-a-nvăţat, bag seama, de una singură aci, la Rosewood. Ea m-a-nvăţat tot ce ştiu, până şi cum s-am grijă de ăl mic.

— Mă-ndoiesc c-a trebuit să te-nveţe asta. Eşti o mamă destoinică, Emma.

— Da când venit-am acilea nu ştiam să fac nemica. Eram proastă ca noaptea.

— Ei, nici chiar aşa! râse Jeremiah.

— O, ba da! Tu nu m-ai cunoscut pe-atunci, da crede-mă – eram tare năroadă.

— Acum nu mai eşti, ripostă el.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da, Emma. Ş-apoi, ce-a fost a fost. Câteodat tre’ să-nvăţăm de la ăi care-s mai dăştepţi ca noi. Poate că ei îs mai vrednici sau – cine ştie? – poate c-or fost trimişi în viaţa noastră să ne facă şi pe noi mai

vrednici. Şi io fost-am, bunăoară, ca vai de mine. Şi-nvăţat-am pasămite de la Micah aşa cum învăţat-ai tu de la Mayme. Pân' s-ajung la Rosewood, Micah m-a-nvăţat o grămadă de lucruri despre viaţă, chit că pe vremea aceea eram prea prost ca să-mi dau seama.

Se opri şi se uită la Emma, care tocmai pusese un fier de călcat pe sobă şi îl luase pe celălalt.

— N-ai vrea, Emma, să te-aşezi afar' pe verandă şi să bei un ceai rece?

— Cum să nu vreau? Da Josepha m-a face cu ou şi cu oţet că n-am isprăvit de călcat rochia lu' donşoara Katie.

— Las-o pe Josepha în grija mea! râse Jeremiah. Katie n-a avea, oricum, trebuinţă de rochia ceea câteva zile bune. Şi, dacă Josepha a trebuit, la cât de 'năbuşitor îi acilea, să ia o gură de aer, tu de ce n-ai avea voie? Hai cu mine afar' pe verandă, Emma. Toarnă ceaiu-n pahare şi io am s-aduc nişte gheaţă din gheţărie.

Peste zece minute, când ieşi de la closet şi porni înapoi spre casă, Josephei îi ajunse la urechi zvon de glasuri şi râsete. Ocolind casa, îl găsi pe Jeremiah şi Emma stând unul lângă altul pe banca de pe verandă, fiecare cu un pahar cu ceai rece în mână.

— Ce faceţi voi acilea? se zborşi ea la ei.

— Iaca, Josepha, bem ceai şi stăm la taclale, răspunse Jeremiah.

— Nu ţi-am zis să isprăveşti de călcat rochiile celea? o luă ea la rost pe Emma.

— Io, iară, i-am zis că donşoara Katie n-a avea trebuinţă de rochia ceea cu una, cu două, ş-am poftit-o să bem împreună oleacă de ceai, ripostă Jeremiah.

— Tu fă bine şi nu te băga, Jeremiah, se oţărî Josepha. Aşa i-am zis io să facă şi ea trebuia să-mi dea ascultare. Emma, treci 'napoi în casă.

— Stai aşa, Josepha, zise Jeremiah. Emma nu-i roaba

nimănui. N-ai auzit că s-a gătat cu sclavia? Cin te-a pus pe tine stăpână peste Emma de-ndrăzneşti să-i dai ordine în chipu' acesta? câţi ani ai tu, Emma? adăugă el, întorcându-se spre tânăra negresă.

— Nu-s sigură, da' cred că vreo douăj'unu.

— Auzit-ai, Josepha? Emma îi femeie-n toată firea şi n-are nimeni dreptu' să-i dea ordine, decât poate Katie, dom' Templeton ori dom' Ward, că vorba ceea, *toţi* pentru ei lucrăm. Da' adevăru-i că tu, Josepha, n-ai dreptu' să ridici glasu la ea.

Luată pe nepregătite, Josepha rămase cu gura căscată.

— Aşa c-a mai sta o vreme acilea cu mine, îi dădu înainte Jeremiah, şi de nu-ţi convine, atunci oi lua-o să facem frumos o plimbare pân' la râu şi n-ai decât să isprăveşti mata de călcat hainele celea!

Scandalizată până peste poate, Josepha intră valvârtej în casă, mormăind cătrănită.

Emma îşi întoarse capul spre Jeremiah şi faţa i se destinse încet într-un zâmbet. Se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Ai fost tare curajos, Jeremiah! Io n-aş îndrăzni-n veci pururi să-i vorbesc aşa!

— O fi Josepha rea de gură, da' nu mi-e mie frică de ea.

Amintindu-şi faţa pe care o făcuse Josepha la auzul vorbelor lui Jeremiah, Emma începu să chicotească.

— Cred că nu i-a mai vorbit *nimenea* aşa – poate în afară de coniţa McSimmons.

— Ei bine, a venit, bag seama, vremea să mă-ntorc la Micah, spuse Jeremiah, dând pe gât ultima duşcă de ceai, după care se ridică în picioare. Mulţam de ceai, Emma.

— Nu uita să iei pâinea şi laptele.

— A, da... bine că mi-am intişi!

Jeremiah intră grăbit în casă, înşfăcă demâncarea, se repezi la Josepha şi o sărută repede pe obraz înainte ca ea să apuce a obiecta, după care ţâşni afară pe uşă, îşi luă la revedere de la Emma şi porni cu paşi mari spre păşune.

Emma mai rămase pe verandă preţ de câteva clipe, sorbindu-şi ceaiul şi gândindu-se cât de plăcut e să ai un bărbat care să îţi sară în apărare, după care se ridică încet şi se întoarse în bucătărie, unde Josepha o aştepta tăcută.

Târziu în după-masa aceea, Emma auzi un ţipăt. Recunoscând numaidecât glasul copilaşului ei, fugi într-un suflet afară şi îşi roti înfrigurată ochii de jur-împrejur.

Încă un strigăt înnebunitor despică aerul. Venise din spatele şurii! Emma simţi că i se strânge inima de groază. O fi ieşit vreun guzgan sau vreun şarpe din grămada de lemne şi l-o fi muşcat pe ăl mic!

Fără să mai stea pe gânduri, o rupse la fugă într-acolo. Tocmai când se ivi ea de după colţul şurii, copilul dădu încă un chiot.

Emma încremeni şi se uită cu gura căscată la priveliştea care i se înfăţişa în faţa ochilor.

Micah făcea alergând ocoluri prin curte, cu William pe umeri.

— Uite, mămucă! strigă băieţelul, râzând de plăcere. Am un căluţ!

Micah îşi întoarse privirea spre ea şi îi zâmbi cu toată faţa. Acum că îi trecuse îngrijorarea, văzând cât de bine se distrează ăl mic, Emma nu putu să nu izbucnească şi ea în râs.

— La cât s-a făcut de grăsuţ, io nu mai izbutesc să-l port pe umeri în chipu’ acesta! spuse ea radioasă.

— Mai e puţin şi o să călărească pe un cal adevărat râse Micah, oprindu-se lângă ea. Trebuie să fii tare mândră de el.

— Chiar îs, bag seama.

— William e un copilaş minunat, şi asta mulţumită ţie.

— Tot ce-mi doresc e să aibă o viaţă frumoasă.

— Şi tu meriţi să ai o viaţă frumoasă, Emma.

— Io nu-s vrednică. Da' vreau ca lui să-i fie bine.

— Amândoi meritaţi o viaţă frumoasă.

— Io le datorez totu' lu' donşoara Katie şi lu' Mayme.

— Dii, căluţule, dii! strigă William, începând să se simtă plictisit de discuţia celor mari.

Râzând, Micah o porni iar „la trap".

Emma rămase să îi privească, iar ăl mic o tot striga, bucurându-se de zece ori mai mult de joacă acum că era şi mamă-sa acolo să vadă cât e el de curajos.

Huruitul neaşteptat al unei trăsuri puse brusc capăt distracţiei. Ocoliră şura în fugă şi nu mică le fu mirarea când dădură cu ochii de Ward, Templeton, Katie şi Mayme.

*

— Cum de vă-ntoarserăţi aşa de răpede? exclamă Emma, venind fuga să ne întâmpine. Abia ieri plecarăţi!

Am coborât tuspatru din trăsură, osteniţi după cele două zile de călătorie până la Charlotte şi înapoi.

Josepha ieşi din casă, cu cârpa de şters vase în mână şi se holbă la noi, la fel de uimită precum erau Emma şi Micah. Singurul care nu părea să găsească nimic neobişnuit în grabnica noastră întoarcere acasă era William.

După ce Micah îl săltă de pe umerii săi şi îl puse jos, ăl mic se năpusti la Katie şi la mine şi ne strânse cu foc în braţe de parc-am fi lipsit o săptămână întreagă.

— A intervenit o schimbare de planuri, zise tata, scoţând valizele din trăsură. S-au schimbat lucrurile de când am fost noi ultima dată acolo.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Micah.

— Hotelul la care tragem noi de obicei are un nou

regulament, răspunse tata morocănos. Iar conform acestui nou regulament, Kathleen şi Mayme nu mai au voie să stea în aceeaşi cameră. Când am auzit, m-am înfuriat aşa de tare, încât a fost cât pe ce să îmi ies din fire.

— De ce nu aţi mers la alt hotel?

— Am mers – nula unul, ci la mai multe. Dar peste tot a fost aceeaşi poveste – fie cei de culoare nu erau acceptaţi deloc, fie trebuiau să stea în odăi separate. N-am găsit în tot oraşul un loc unde să putem înnopta. E aşa-zisa Reconstrucţie... calea Noului Sud.

— Şi unde aţi dormit până la urmă? întrebă Micah.

— Cum se făcuse deja târziu, iar noi eram obosiţi şi supăraţi, am hotărât să ne întoarcem pur şi simplu acasă. Am părăsit aşadar oraşul, am mers un ceas cu trăsura sub razele lunii, iar apoi am tras pe marginea drumului şi am dormit acolo până în zori – chit că aproape am îngheţat de frig, că nu ne dăduse prin cap să luăm cu noi nişte pături – după care am pornit mai departe.

— Dar nu a fost o pierdere totală de timp, se băgă în vorbă Katie. Ia uitaţi-vă ce am cumpărat de la o librărie din oraş, adăugă ea, ridicând o carte scrisă de nişte cetăţeni de-şi ziceau fraţii Grimm. Abia aştept s-o citesc.

Emma ne urmă pe amândouă în casă, Micah rămase să-l ajute pe tata cu bagajele, iar unchiul Ward se ocupă de cai şi de trăsuri.

12
Domnul şi doamna McSimmons

De cinci ani, de când îşi făcuse de cap cu o sclavă de casă a lui taică-său, William McSimmons încercase în fel şi chip să afle ce se întâmplase cu rezultatul acelei aventuri nesăbuite.

La început, faptul că negresa aia neghioabă intrase parcă în pământ îi dăduse curaj, făcându-l să creadă că o fi murit şi ea, şi pruncul pe care îl purta în pântece când fugise de pe plantaţie. Sau că s-o fi dus undeva departe şi că n-avea să mai audă de ea niciodată.

Totuşi, în adâncul inimii, nu putea să nu se perpelească. Avea el o presimţire. Nu că l-ar fi mustrat cugetul. Nu-l mustra câtuşi de puţin. Proasta aia era de culoare. Puţin îi păsa lui ce se alesese de *ea.* Singurul lucru care îl interesa pe el era să nu fie dat în vileag. Nu de alta, dar dacă i se descoperea secretul, îşi putea lua adio de la cariera politică. Alegătorii din Carolina de Nord nu erau încă pregătiţi să voteze pentru un bărbat ce zămislise un plod cu o negresă.

— Ai hotărât când îţi vei anunţa public candidatura? îl întrebă într-o zi nevastă-sa.

— Cândva la începutul verii, răspunse el. Nu-i nicio grabă. Oricum, de acum o ştie toată lumea. M-am gândit să aşteptăm până vine vremea frumoasă. În felul acesta vei avea prilejul să fii amfitrioana unei petreceri grandioase în aer liber – aşa cum erau cândva petrecerile în Carolina.

— Atunci ar trebui să ne apucăm deja de pregătiri, spuse femeia. De plodul ăla al tău ce se mai aude? Ai reuşit să-i dai de urmă?

Bărbatul se întunecă la faţă.

— Doar nu crezi că o să-şi facă apariţia acum, după

atâta amar de vreme?

— Nu vreau să-mi asum niciun risc, ripostă consoarta lui.

— Ştii bine că mi-am dat toată silinţa să...

— Uite care-i treaba, William, îi tăie ea vorba, n-am de gând să fiu făcută de râsul lumii. Ţi-am spus-o şi ţi-o mai spun o dată: rezolvă problema, ca să nu fim nevoiţi să trăim toată viaţa cu frica-n sân. Frumos ar fi să dau o petrecere simandicoasă, cu oaspeţi numai unul şi unul, ca la un moment dat să mă trezesc că o fătucă de culoare se duce la tine, îţi întinde un sugaci învelit în pătură şi-ţi zice: „Poftim, iată-ţi odrasla!”

— Nu fi ridicolă, Charlotte. Dacă mai e în viaţă, copilul n-are cum să mai fie sugaci.

— Cu atât mai rău. William, refuz să fiu umilită. Refuz să fiu bântuită toată viaţa de „greşeala” asta a ta. Găseşte o cale de a rezolva chestiunea o dată pentru totdeauna că, de nu, îţi poţi lua adio de la sprijinul meu politic. Refuz să ajung de râsul celor din Washington din pricina acestei afaceri sordide.

William McSimmons intră în biroul şerifului Jenkins din Oakwood, avu grijă să închidă uşa în urma sa, apoi luă loc.

— Ce vânt te-aduce pe aici, Bill? întrebă şeriful.

— Sam, ce poţi să-mi spui despre cei doi yankei zurbagii care s-au adunat lângă Greens Crossing? întrebă McSimmons.

— Zici de fraţii Daniels, nordiştii ăia cu plantaţia plină de negrotei?

— Întocmai.

— Hm, făcu şeriful, am vorbit cu ei o dată sau de două ori. N-au ambiţii politice ca fârtaţii lor veniţi din Nord, dar în ceea ce mă priveşte, sunt şi mai demni de dispreţ.

— Sunt periculoşi?

— Ei, aş! Nu-s decât o pereche de fătălăi ce par a crede că negroteii ar trebui trataţi la fel ca toţi ceilalţi. Dacă-ţi dau bătăi de cap, ce-ar fi să ni te alături într-o noapte să băgăm frica-n ei? Eu şi băieţii i-am călcat deja de vreo două ori.

— Nu-mi pot permite să mă amestec în treburi dintr-astea, răspunse McSimmons. Trebuie să fiu respectabil, vezi bine, dacă vreau să ajung la Washington. Nevastă-mea mă îmbracă la patru ace...

— Văd! râse Jenkins.

— Şi asta încă nu-i totul! îi ţinu McSimmons isonul. Mă pune să mă duc la fel şi fel de recepţii, să sărut ţâncii pe frunte şi să le las pe băbătii să se gudure pe lângă mine – e ceva de groază, zău aşa! Dar presupun că aşa-i viaţa pentru cei din politică, iar Charlotte a aspirat să ajungă soţie de politician încă de când ne-am cunoscut.

— Vasăzică s-au dus zilele când biciuiai negroteii în spatele hambarului!

— S-au dus, din păcate, răspunse McSimmons cu un oftat. De acum înainte trebuie să duc o viaţă searbădă, de om respectabil.

— Şi, ia spune, de ce întrebi de fraţii Daniels?

— Doar aşa... din curiozitate. E adevărat că au plantaţia plină de negri?

— Îs mai mulţi negri acolo decât albi – fete, plozi, scroafa aia bătrână care lucra la voi... până şi Henry Patterson s-a oploşit pe-acolo.

— Şi zici că sunt şi copii printre ei?

— Eu aşa am auzit.

— Albi sau negri?

— Habar n-am. Eu n-am văzut niciunul cu ochii mei – era noapte când i-am „vizitat”.

— Înţeleg ce vrei să zici, spuse rânjind McSimmons. Hm, mi-ar fi de mare ajutor să aflu mai multe despre ce se

petrece acolo.

Şeriful ridică mirat o sprânceană, dar avu grijă să nu îşi trădeze bănuielile.

— Dacă am să aflu ceva, îţi dau de ştire.

— Îţi mulţumesc, Sam, spuse viitorul politician, ridicându-se în picioare. Şi... nădăjduiesc că această conversaţie va rămâne între noi.

— Am uitat deja şi c-ai fost aici, răspunse şeriful.

13
Întristare

De când se mutaseră Jeremiah şi Henry la Rosewood, având în vedere toate prin câte trecuserăm împreună eu şi Jeremiah şi făgăduinţele pe care ni lefăcuserăm, mă codeam să merg singură la coliba lor. Nu mi se părea, pur şi simplu, un lucru cuviincios.

Aşa că, de ceva vreme, Emma se ducea o dată pe săptămână să le facă ordine şi curăţenie în casă şi să le strângă rufele murdare; şi a continuat să se ducă şi după sosirea lui Micah Duff, chiar dacă la început a făcut-o cu inima strânsă.

Cu asta se îndeletnicea bunăoară şi în dimineaţa de după ziua întoarcerii noastre acasă. Prânzul era gata şi bărbaţii se întorseseră deja cu toţii de la treabă.

— Emma şi William un' îs? întrebă Josepha, aşezând friptura de vită pe masă.

— Ai uitat că s-a dus la colibe? răspunsei eu.

— Mergeţi careva după ea, spuse Josepha. N-o fi auzit fata clopotu, or carnea asta s-a răci de mai aşteptăm mult.

— Mă duc eu, se oferi Jeremiah.

La cât de iute se făcu nevăzut afară pe uşă, nici nu apucai să-l întreb dacă nu vrea să merg cu el.

Peste vreo cinci-şase minute venea deja înapoi împreună cu Emma. Dar la urechi nu mi-a ajuns glasul vreunuia dintre ei, ci glasul lui William. Ăl mic râdea cu aşa o poftă, că se auzea de la o sută de metri.

Privind afară pe una din ferestrele de la bucătărie, am văzut cum Emma şi Jeremiah vin tăifăsuind zâmbitori dinspre colibe. William era în mijloc, iar ei îl legănau ţinându-l de mânuţe, făcându-l să râdă voios ca un piţigoi.

— Băieţelul acela are nevoie de un bărbat ca

Jeremiah, numai ce auzii o voce lângă mine.

Era Micah. Nu-l auzisem când se apropiase.

— Eun copil minunat, adăugă el, dar are nevoie de un tată.

— Ăă... da, se ataşează imediat de orice bărbat de culoare. Mai ţii minte cum i s-a luminat feţişoara când te-a văzut prima oară?

— Da, zâmbi Micah. Dar e clar că, dintre toţi, cel mai mult îl îndrăgeşte pe Jeremiah.

Am tăcut. Ce era să spun? Micah avea dreptate. Emma, William şi Jeremiah arătau tare bine împreună.

După ce am isprăvit de mâncat, am ieşit şi m-am îndepărtat încet de casă. Aveam inima năpădită de un iureş de sentimente amestecate. Am luat-o spre pădure, fără a-mi da seama că cineva mă urmăreşte.

Peste vreo jumătate de ceas, auzind zgomot de paşi, m-am gândit că o fi Katie. Numai ea ştia de locul acesta. Mi-am şters ochii şi, schiţând un surâs forţat, am întors capul. Ci zâmbetul îmi păli numaidecât de pe faţă când, în loc de Katie, am dat cu ochii de... Micah.

— Te rog să mă ierţi că te-am urmat până aici, spuse el, dar la masă mi-am dat seama că te apasă ceva. N-ai fost toată ziua în apele tale. Dacă preferi să fii singură, spune-mi şi am să plec... dar am socotit că poate ai dori să stai de vorbă cu cineva.

Încercai iar să zâmbesc, să-i spun că poate rămâne liniştit şi să-l poftesc să ia loc, dar strădania de a zâmbi nu făcu decât să îmi umple ochii de lacrimi. Când dădui să spun ceva, mi se puse un nod în gât şi începui iarăşi a plânge.

Micah se aşează lângă mine şi îşi aşează mâna pe braţul meu.

— Nu vrei să-mi spui ce ai pe suflet?

— Iartă-mă, am bolborosit printre lacrimi, iartă-mă că

plâng... Eu nu plâng de obicei... Nu plâng niciodată... doar că...

Mi se gâtui vocea şi mă pusei a plânge şi mai amarnic. Ce umilitor – să bocesc ca un prunc în faţa unui bărbat pe care-l cunoşteam de abia câteva săptămâni!

— Doar că...? repetă el.

Era atâta blândeţe şi compasiune în vocea lui, încât simplul sunet al glasului său avu darul de a mă linişti niţel.

Încercai să trag de câteva ori aer în piept, dar eram încă zguduită de suspine.

— Ţie pot să-ţi spun, bag seama, începui eu într-un târziu, cu vocea tremurândă. Probabil că tu... că tu ai înţelege... Dar nu pot să-i spun nici măcar lui Katie... Şi asta... asta mă apasă cel mai tare! Noi două ne... ne spunem totul, dar... asta n-are cum s-o înţeleagă.

— S-a întâmplat ceva la Charlotte? întrebă el.

— Da.

— Tărăşenia cu hotelul?

— Da! suspinai eu, izbucnind iar în lacrimi. A fost groaznic... Eu le-am stricat toată excursia... Dar ce puteam eu să fac? Cei de la hotel se uitau la ei şi-apoi, când dădeau cu ochii de mine, privirile li se umpleau de silă, de parc-aş fi fost... de parc-aş fi fost cine ştie ce scârnăvie!... Of, Micah, a fost atât de umilitor! Dar cel mai rău îmi părea de Katie, şi de tata, şi de unchiul Ward. Ei aveau de gând să petreacă nişte zile plăcute în oraş, dar n-au putut din cauza mea. Nu m-am simţit nicicând mai josnică, mai murdară şi mai nevrednică. Trăind la Rosewood... uitasem cât de rea e lumea... dar...

Îmi întorsei plângând privirea.

— Doar nu crezi cu adevărat că tu le-ai stricat excursia? întrebă Micah.

— Ştiu şi eu?... La cât de dezamăgiţi erau cu toţii, mie aşa mi s-a părut.

— Probabil că, mai presus de orice, erau dezamăgiţi de felul în care erai tratată.

— Sunt sigură că ai dreptate. De fapt, după ce am fost respinşi la al treilea sau al patrulea hotel, tata a început să se înfurie din pricina felului în care se purta lumea cu mine.

— Şi ai discutat cu el despre asta?

— Nu – mi-a fost ruşine... şi mă temeam să nu m-apuce plânsul adăugai eu, privindu-l cu un surâs plăpând. Nu voiam să mă vadă nimeni plângând. Nu mă gândisem c-o să fiu urmărită!

Micah zâmbi.

— Iartă-mă. Nu ştiam.

— Toţi cei de-aici mă socotesc o fată puternică. Dacă m-ar vedea plângând, ar crede... ar crede că... nici nu ştiu ce-ar crede! Dar ai dreptate, ei erau mai supăraţi de jignirea ce mi se-aducea mie, iar eu, bag de seamă, de nedreptatea care li se făcea lor. Doamne, cât a fost de groaznic! Biata Katie era aşa de necăjită să vadă ce urât se poartă lumea cu mine...

Am rămas câteva minute tăcuţi, privind pârâiaşul ce curgea şopotind în faţa noastră. Am inspirat adânc de două, trei ori şi, încet-încet, mi-am revenit în fire.

— Albii ne privesc cu atâta dispreţ şi scârbă... murmurai eu într-un târziu. Ţie ţi s-a-ntâmplat să fii privit aşa?

— Mai mereu, răspunse Micah.

— Chiar şi în Nord?

— În Nord mai puţin. Dar de la război încoace lucrurile s-au înrăutăţit şi acolo.

— Şi tu ce faci când un alb se uită la tine în felul acesta?

— Nu-i dau atenţie. Ce altceva aş putea să fac?

— Dar cum poţi să nu iei în seamă... să nu te simţi

înjosit de asemenea priviri?

— Trebuie să le ignori şi să fii tu însuţi.

— Dar cum să te simţi bine în pielea ta când ai pielea închisă la culoare şi toată lumea se uită la tine ca la un câine?

— Nu toată lumea, replică Micah, doar oamenii josnici şi înguşti la minte. Şi de ce ne-ar păsa nouă ce cred ei?

— Totuşi, uneori e dureros să fii negru.

— Mda, poate, încuviinţă Micah din cap. Ştiu cum e, dar cu multă vreme în urmă a trebuit să hotărăsc ce înseamnă să fiu eu – nu negru sau alb sau ceea ce socotesc alţii că ar trebui să fiu, ci pur şi simplu eu. Ceea ce socotesc eu că sunt, cel care sunt cu adevărat, fiinţa care vrea Dumnezeu să fiu – numai asta contează. După ce m-am împăcat cu gândul ăsta, am învăţat să mă bucur de viaţă şi să mă simt bine în pielea mea, orice ar gândi ceilalţi.

— Dar nu-i uşor.

— Nu, nu-i deloc uşor, aprobă Micah. Dar dacă ai pielea neagră sau, cum zici tu, închisă la culoare, sau dacă te deosebeşti în orice fel de ceilalţi, n-ai încotro. Trebuie să ignori privirile răuvoitoare şi să fii tu însuţi. Altminteri ai să te încrâncenezi şi ai să ajungi la fel de rău ca ei. Un negru înverşunat e la fel de josnic precum un alb arogant. Iar eu n-aş vrea să fiu niciuna, nici alta.

*

Sam Jenkins cumpănise îndelung la conversaţia purtată cu William McSimmons în urmă cu trei zile.

Era ceva putred în tărăşenia asta. Încă nu îşi dădea seama ce anume, dar McSimmons ascundea fără doar şi poate ceva.

Oricum, nu strica să se pună bine cu el, în caz că individul avea noroc şi era ales în Congres.

Şeriful din Oakwood n-avea habar ce soi de aleşi îşi dorea Washingtonul, dar cert e că pe o rază de cincisprezece kilometri ştia cel puţin o duzină de inşi de două ori mai deştepţi şi de trei ori mai cumpătaţi decât fluşturaticul de William McSimmons, unul dintre aceştia fiind chiar tatăl băiatului.

Bătrânul McSimmons, bunăoară, era un om cinstit, muncitor, Inimos şi corect. Fiu-su, pe de altă parte, era un trântor meschin şi nechibzuit. Doar că se însurase cu o femeie bogată şi oportunistă care îl îmbrăcase la patru ace – căci haina face pe om, nu-i aşa? – şi-l vârâse în politică. Poate că de indivizi dintr-ăştia avea nevoie Washingtonul. Oricum, asta conta prea puţin. Nimic din ce se întâmpla la Washington nu aducea vreo schimbare într-un orăşel neînsemnat cum era Oakwood.

„Calea Noului Sud”, aşa o numeau în gazete. Probabil că William McSimmons avea să se potrivească numai bine cu trepăduşii politici veniţi din Nord şi cu toţi ăilalţi neisprăviţi ce se vânturau prin ţinut. Poate că, de o mai purta mult costumele alea sobre alese de nevastă-sa, McSimmons chiar o ajunge până la urmă un sudist respectabil. Jenkins se îndoia amarnic, dar îşi spunea că deh, nu se ştie niciodată.

Până una, alta, nu strica să intre în graţiile papiţoiului... pentru orice eventualitate. Despre asta voia să discute cu fiu-său.

— Weed, spuse şeriful când rămaseră singuri, am o însărcinare pentru tine. S-ar putea să fie rost şi de niscaiva bişţari, dar încă nu-s sigur. Să vedem întâi ce-om afla.

14
Istorisiri la gura sobei

Primăvara, se întâmpla adesea să plouă când te aşteptai mai puţin. Furtuna care s-a abătut din senin asupra noastră în mai 1869, bunăoară, mi-a amintit de viitura care ne împresurase cu câţiva ani în urmă, prefăcând Rosewood într-un ostrov.

Katie, tata şi unchiul Ward erau plecaţi tustrei la Greens Crossing să discute cu directorul băncii despre schimbarea titlului de proprietate. Stăruiseră să mă duc şi eu, dar eram încă prea răscolită după cele petrecute la Charlotte ca să pot face faţă privirilor dispreţuitoare pe care mi le aruncau, ori de câte ori mergeam în târg, coana Hammond, domnul Taylor şi alţi albi de teapa lor, aşa că am rămas acasă.

În afară de Josepha şi William, ne aflam cu toţii pe imaşul unde Jeremiah şi Micah ridicau gardul cel nou. Henry, care nu avea în ziua aceea de lucru la grajdul cu chirie, îi ajuta să fixeze plasa de sârmă de-a lungul noilor stâlpi. Eu şi Emma îi însoţiserăm mai mult de dragul jocului. Căci până şi munca grea poate fi o desfătare atunci când munceşti cot la cot cu oameni care ţi-s dragi. Încercam noi să le dăm o mână de ajutor, dar adevăru-i că nu prea făceam mare brânză. Încordarea gardului de sârmă era, vezi bine, muncă de bărbat, iar noi, două fete firave, ne cam opinteam pe degeaba. Orişicum, ne dădeam – chipurile! – silinţa.

Ploaia se pogorî asupra noastră atât de brusc şi de năprasnic, că vreme de o secundă, două rămaserăm toţi cu gura căscată. Apoi înşfăcarăm uneltele şi o zbughirăm spre cel mai apropiat adăpost, care se întâmpla să fie coliba lui Henry şi a lui Jeremiah. Peste niciun minut, uzi leoarcă, ne buluceam deja pe uşă, prăpădindu-ne de râs.

Henry se duse să scormonească tăciunii în vatră şi, după ce mai puse câţiva buşteni pe foc, ne adunarăm cu toţii în jurul sobei să ne încălzim. Ploaia izbea aşa de aprig în acoperiş, că trebuia să strigăm ca să ne auzim unii pe alţii.

Peste câteva minute, numai ce se deschide uşa şi ne pomenirăm cu Josepha, încotoşmănată din cap până-n picioare şi căznindu-se să-l care pe ăl mic, care dormea în braţele ei, învelit într-o pătură. La dezlănţuirea potopului, negresa cea voinică ne urmărise, vezi bine, de la fereastra conacului şi ştia unde ne adăpostiserăm.

Ne uitarăm cu toţii uluiţi la ea, întrebându-ne ce o fi făcut-o să iasă din casă pe o vreme ca asta.

— Ce cauţi aici, Josepha? râsei eu.

— M-a băgat, maică, în spărieţi ploaia asta şi n-am vrut să rămân singură colo-n casa a mare, răspunse ea gâfâind.

— William încă nu s-a trezit? întrebă Emma.

— Ei aş! Doarme de poţi tăia lemne pe el. La cât de adânc are somnu băietu ăsta, a dormi ne-ntors şi la Judecata de Apoi!

Emma îşi luă copilaşul adormit din braţele Josephei şi îl culcă pe patul lui Jeremiah.

Strânşi în jurul sobei, continuarăm a discuta despre singurul subiect la care ne stătea gândul în momentul acela – despre ploaie.

— Mai fi minte, Emma, viitura de acum patru ani? întrebai eu.

— Sigur că ţiu minte! exclamă ea. Ce sperietură am mai tras!

— N-a fost o ploaie torenţială ca aceasta, îi explicai eu lui Micah, dar a plouat întruna zile în şir. Până la urmă pârâul şi râul au ieşit din matcă, apele au distrus culturile şi au înconjurat casa. Ne temeam că, dacă nu mai

conteneşte ploaia, până şi casa o să fie dusă de viitură! Henry n-a putut ajunge la noi decât cu barca. îţi mai aminteşti, Henry?

Tatăl lui Jeremiah încuviinţă din cap, râzând încetişor.

— Ehei, ce urgie fost-a aceea! Pe-atunci încă nu ştiam io prea multe despre vicleşugu' de-l puseserăţi voi la cale.

Eu şi Emma pufnirăm în râs.

— Vicleşug? făcu Micah, plimbându-şi nedumerit privirea de la mine la Emma. Ce vicleşug?

— Noi îi spuneam „stratagema lui Katie", îi răspunsei. Pe scurt, Katie, Emma şi cu mine încercam să ţinem ascuns faptul că nu eram decât noi trei la Rosewood.

— De ce?

— Ca să nu fim descoperite, spuse Emma. Ne era frică să nu afle unchii lu' donşoara Katie. Şi să nu vie vreun om rău să ne facă oarece, un că eram trei fete singure şi fir de apărare. Nu-i aşa, Mayme?

Micah se uită uimit la mine. îi explicai împrejurările în care ajunseserăm tustrele acolo şi de ce ne străduiserăm să lăsăm impresia că plantaţia era condusă mai departe de oameni în toată firea.

— Dar apoi ne-au descoperit, pe rând, taina Henry şi tata – chit că pe atunci încă nu ştiam că-s fata lui – şi unchiul Ward, şi uite-aşa în scurtă vreme a ajuns să afle toată lumea!

— Da' cât ţinut-a vicleşugu' cela a lu' donşoara Katie avut-am o grămadă de peripeţii, una mai nostimă decât alta. Nu-i aşa, Mayme? făcu Emma, zâmbind cu mândrie.

— Unele avut-au haz, nu zic ba, dar unele au fost de-a dreptul înfricoşătoare! râsei eu.

Încă nu ne uscaserăm pe de-a-ntregul, dar nu era o zi foarte rece, iar cu focul ce duduia în sobă, înăuntru era

cald şi bine. Ne aşezarăm cu toţii pe scaune şi pe canapea, iar eu îi povestii mai departe lui Micah despre stratagema lui Katie. Emma şi Josepha se băgau ca musca-n lapte la tot pasul, şi uite aşa în scurtă vreme vorbeam cu toţii odată, râzând voioşi, fără a observa că, fără

Katie, tata şi unchiul Ward, care erau plecaţi în târg, nu eram de faţă decât noi, membrii de culoare ai familiei de la Rosewood.

Apoi, uitându-ne unii la alţii, ne-am dat parcă toţi seama în acelaşi timp. Era un sentiment ciudat să ne veselim în chipul acesta... fără Katie. Ceea ce ne făcea să fim o familie era tocmai faptul că, deşi unii dintre noi erau negri, iar unii albi, trăiam cu toţii laolaltă în pace şi armonie. Şi totuşi, subit, fiecare dintre noi simţea mai puternic ca niciodată firul nevăzut care-l unea de celelalte fiinţe din odaie. Da, trăiam laolaltă la Rosewood, dar eram de asemenea fraţi şi surori... de culoare.

Şi, preţ de o zi, era minunat să ne aflăm împreună sub acoperişul lui Henry, râzând şi tăifăsuind voioşi. În afară de Micah, toţi ştiam ce însemnase să fii sclav. Acesta era bunăoară un lucru pe care Katie n-avea cum să-l înţeleagă vreodată. Noi, cei de faţă, nu aveam în comun doar culoarea pielii, ci şi faptul că fuseserăm cândva sclavi.

— Mai fi minte, Jake, când ne-a prins furtuna în Tennessee? întrebă Micah. N-am pomenit de când sunt aşa rupere de nori – mă rog, poate în afară de cea de azi.

— Turna cu găleata, nu alta! încuviinţă Jeremiah. Şi n-aveam un să ne-adăpostim. Un’ mai pui că era ş-un frig de crăpau pietrele.

— Era ianuarie, dacă nu mă-nşel, zise Micah.

— Ne făcuserăm amândoi ciuciulete şi nu-mi mai simţeam deştele de la picioare de-nghеţate ce erau, da’ n-am avut încotro – a trebuit să călărim mai departe, în

ploaia ceea aprigă ce ne şfichiuia umerii şi obrajii. Ptiu, că grea a mai fost ziua ceea!

— Josepha, dumneata de unde eşti de loc? întrebă Micah. Nu cred că te-am auzit pomenind vreodată de asta.

— Las, c-aflat-ai tăt ce trebuie să ştii despre mine, ripostă ea.

— Dar spuneai că ai învăţat carte, stărui el, sperând că Josepha are să ne dezvăluie câte ceva despre trecutul ei.

— Poate că învăţ-am, poate că n-am învăţat, răspunse ea în doi peri. Când Josepha nu voia să spună ceva, nu era, vezi bine, chip s-o tragi de limbă.

— Păi, dacă primit-ai iducaţiune, cum de nu vorbeşti ca albii? întrebă Emma. Că io, de căn' te ştiu, adicătelea de căn' ajuns-am sclavă în casa McSimmons, te-am auzit vorbind la fel ca noi, ăştialalţi negri. N-ai fost niciodat' cu nasu' pe sus.

— Asta pen' căn'văţat-am din vreme să-mi ţiu gura şi să-mi văz lungul nasului. Învăţat-am să-mi îngrop amintirile şi să nu fiu decât o sclavă bătrână şi grasă care n-are nevoie să...

Brusc se opri, de parcă ar fi spus deja mai mult decât avusese de gând.

— Învăţat-am să fiu o sclavă bătrână şi nimic mai mult.

— Dar am dori să-ţi ştim şi noi povestea, Josepha, insistai eu.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, răspunse ea ursuză, după care deveni din cale afară de tăcută.

Ci de pe-acum eram cu toţii dornici să aflăm mai multe unii despre alţii şi despre locurile pe unde a fost fiecare înainte ca viaţa să ne aducă împreună la Rosewood.

Prin urmare, nici chiar înnegurarea Josephei n-a

izbutit să stăvilească iureşul povestirilor. Căci atunci când afară vuieşte furtuna, nimic nu-i pasămite mai plăcut decât a sta înăuntru, la căldurică, ş-a depăna poveşti. Şi era minunat să fim laolaltă în chipul acela şi să ştim că, mai presus de faptul că aveam fiecare pielea închisă la culoare, eram cu toţii fraţi şi surori de suferinţă. Căci în vremurile acelea nicio fiinţă de culoare n-avea, vezi bine, un trai lipsit de greutăţi şi de durere.

— De-acu îmi ştiţi cu toţii povestea, spuse Jeremiah, cum l-am întâlnit pe Duff după ce-a murit mămuca şi cum l-am găsit apoi pe tătucu şi v-am cunoscut pe voi. Da' tu, Emma, de un' venit-ai?

— Ştii bine că fost-am sclavă pe plantaţia ceea dinspre Oakwood, împreună cu Mayme şi cu Josepha, răspunse ea.

— Nu, io vreau a zice 'nainte d-asta. Un te-ai născut şi cum ajuns-ai acilea?

— Habar n-am, răspunse Emma. Fost-am vândută de la un stăpân la altu' din fragedă pruncie. N-am ştiut niciodat' cine mis părinţii. Nu eram decât o copiliţă de care fiece stăpân nu ştia cum să se scape mai răpede.

— Cum aşa? întrebă Jeremiah.

— Tăţi voiau, bag seama, să se descotorosească de sclavii care nu le erau de folos. Ţiu minte că odat' fost-am vândută împreună c-un băieţăl şchiop pe care-l biciuiseră aşa de crâncen ci sărăcuţu n-a mai putut umbla după aceea. Pe când io mă aflam în odaia alăturată, am auzit-o pe stăpână zicând aşa: „Scapă-mă de plodu cela şontorog, că mis lehamite să văz cum şontâcăieşte de colo col şi să-l aud cum scheaună ca un căţel olog care nu-i bun decât de-a fi vârât într-un sac burduşit cu pietre şi azvârlit în râu. Nu-mi pasă cât primeşti pe el... Dă-l pe degeaba, la o adică – numai să nu-l mai văz în faţa ochilor. Şi până una, alta, vezi de te descotoroseşte şi de slăbănoaga ceea de

Tolan, că-i o copilă proastă de picăn’ gropi şi n-a fi-n veci nemica de capu’ ei. Ştiu că tăte ciorile-s năroade, da asta le întrece pe toate. Vinde-o, că n-am întâlnit de când îs cioară mai nătângă şi mai puţin folositoare”. Nici măcar nu ştiam că de mine vorbeşte, continuă Emma, căci n-auzisem niciodat’ numele cela. Da’ a doua zi, când fost-am scoasă la mezat împreună cu băieţălu ăl şchiop, m-am dumirit că aşa o fi chemat-o pe mămuca – Tolan. Ş-aşa aflat-am şi că-s a mai năroadă negresă de pe faţa pământului, că de atunci nici că mi s-a mai zis altfel. „Negresa a proastă”, aşa-mi zicea toţi. Şi pen’ că eram slabă de minte şi nu prea pricepeam ce mi să cere, stăpânu şi stăpâna strigau la mine şi nu trecea mult şi mă vindea mai dăparte, iară io ştiam că n-oifi-n veci bună de nimic şi că geaba fac umbră pământului. Ştiam că nu valorez nici cât negru sub unghie pen c-alelalte fete de culoare erau vândute pe bani frumoşi, da’ pe mine nime nu dădea doi bani – asta pân’ n-am mai crescut şi s-or fi gândit că m-aş putea face mai arătoasă ca alelalte. Ş-apoi, într-o bună zi am ajuns pe-o plantaţie un’ se-ntrebau ce să facă cu mine, când numa ce s-a ivit o negresă voinică – Josepha – care a spus că m-a pune ea la treabă ş-a avea grijă de mine. Ş-aşa a şi făcut.

Zicând acestea, Emma îi zâmbi cu recunoştinţă negresei mai vârstnice, ceea ce izbuti să aducă un surâs şi pe buzele Josephei.

— Josepha fost-a, pasămite, prima făptură care s-a purtat frumos cu mine, continuă Emma. Şi la scurtă vreme după aia ajuns-am la Rosewood ş-acilea descoperit-am ce-nseamnă prietenia. Tu şi donşoara Katie m-aţi învăţat ce-i prietenia adevărată, nu-i aşa, Mayme?

— Asta e, bag de seamă, ceva ce am descoperit tustrele împreună, îi răspunsei zâmbind.

*

Odată ajunşi în Greens Crossing, Katie şi unchii ei se duseră la bancă.

— Domnule Taylor, îi spuse Templeton directorului, am întocmit de curând un nou titlu de proprietate pentru Rosewood şi vrem să ne încredinţăm că banca va ţine cont de schimbarea survenită.

— Despre ce schimbare e vorba, domnule Daniels? întrebă bancherul.

— De faptul că acum Rosewood are patru proprietari cu cote egale. Dorim să fim trecuţi tuspatru titulari pe contul nostru bancar, în caz că eu sau Ward păţim ceva.

Domnul Taylor se uită la cei doi bărbaţi, apoi la Katie.

— Sunteţi doar trei la număr.

— Al patrulea proprietar, spuse Templeton, este fiica mea, domnişoara Daniels, care n-a putut fi azi de faţă.

Directorul băncii dădu din cap şi păstră pentru sine ceea ce gândea.

— Aveţi la dumneavoastră noul act de proprietate? întrebă el.

— Da, domnule Taylor, îl am chiar aici.

Zicând acestea, Templeton scoase actul primit de la avocatul din Charlotte şi i-l întinse bancherului. Acesta îşi trecu privirea peste document, apoi le dădu să iscălească niscaiva formulare. Peste un sfert de ceas, cei trei se îndreptau deja spre magazinul universal.

Auzind clopoţelul de la intrare, madam Hammond ridică privirea şi îi întâmpină cu o afabilitate ieşită din comun. La început, Katie nu ştiu ce să creadă. Abia mai târziu se dumiri că asta se datora pesemne faptului că erau tustrei albi şi, de astă dată, nu îi însoţea niciun negru de la Rosewood.

— Bună ziua, domnii mei, îi salută jupâneasa pe fraţii Daniels, după care se întoarse spre nepoata lor şi exclamă: Doamne, Kathleen, semeni tot mai mult cu

mamă-ta pe zi ce trece! Şi eşti deja o domnişoară în toată regula!

— Tocmai am împlinit nouăsprezece ani, răspunse fata.

— Şi eşti frumoasă foc! îi dădu înainte femeia. Sunt sigură că măicuţa ta ar fi tare mândră de tine.

— Mulţumesc, doamnă Hammond.

— A, să nu uit – am o scrisoare pentru tine.

— Pentru mine? se miră Katie.

— Da. E din Philadelphia, dacă nu mă înşel.

Katie privi întrebătoare spre unchii ei. Aceştia se uitară unul la altul şi ridicară din umeri.

Doamna Hammond luă scrisoarea de sub tejghea şi i-o întinse, după care îi înmână lui Templeton restul corespondenţei.

— E de la mătuşa Nelida, spuse Katie, trecându-şi privirea peste plic. De ce mi-o fi scriind *mie?*

— Templeton şi cu mine i-am trimis cu ceva vreme în urmă o scrisoare în care i-am explicat totul, spuse Ward. Mai ştii? Poate că sora noastră o fi ajuns la concluzia că suntem mai destoinici decât ne credea.

— Atunci cum de nu ne-a scris nouă, ci doar lui Katie? comentă Templeton, zâmbind în colţul gurii. O fi socotind că nu suntem în stare să avem grijă de sărmana ei nepoată.

— În cazul acesta am s-o lămuresc eu că sunteţi cei mai buni unchi de pe faţa pământului! râse Katie.

— Dumneata, doamnă Hammond, ce crezi? întrebă Templeton, făcându-i cu ochiul nepoatei sale. Suntem ori ba vrednici să fim tutorii stimabilei domnişoare Clairbome?

— Păi, eu... ăă... nu ştiu ce să zic, îngăimă jupâneasa, luată pe nepregătite. Nu sunt... nu sunt în măsură să îmi dau cu părerea în... chestiuni de familie.

Templeton râse cu poftă.

— Ei bine, doamnă Hammond, atunci iată lista cu lucrurile de care avem nevoie. Sunt sigur că de asta te poţi ocupa fără a încălca regulile bunei-cuviinţe. A, şi fii bună să ne dai şi o gazetă.

— Desigur, domnule Daniels.

*

În timp ce depănam voioşi poveşti de viaţă, râzând până şi de cele întâmplate pe vremea când eram sclavi, afară turna mai departe cu găleata şi nici prin cap nu ne trecea să ieşim din colibă. Şi uite aşa se scurse pe nesimţite un ceas, ş-apoi un altul.

— Ehei, ce aprig mai ploua pe Mississippi pe vremea când eram io băiet! exclamă la un moment dat Henry. Câteodat, când mă uitam afar' pe fereastră, nu-mi dădeam seama un' se sfârşeşte râu cela brun ş-un începe văzduhu.

— Povesteşte-ne despre copilăria ta, Henry, îl îndemnai eu.

Tatăl lui Jeremiah surâse cu alean, cufundându-se în amintiri.

— Odat', începu el, râzând încetişor, mă jucam la râu cu alţi trei ştrengari negri de-o seamă cu mine. Stătea să se pornească vijelia, da nouă nici că ne păsa, că tare mai eram sturiubatici. Găsit-am legată pe malu apei o luntre. Cum nu era ţipenie de om prin preajmă şi nouă ne stătea capu' numa la năzdrăvenii, dezlegat-am frumuşel barca şi, luând-o în cârcă, pornit-am cu ea în susu râului. După un ceas, două eram cu toţii sleiţi de puteri, da de oprit, nu ne-am oprit pân' n-am străbătut vreo cinci kilometri în amonte ca, de-acoi, să lăsăm barca la apă. Habar n-aveam noi cum se mânuieşte o barcă, da ardeam de neastâmpăr să ne vârâm în ea şi s-o lăsăm să plutească în aval. Când ajunserăm îndeajuns de departe, doi băieţi săriră în luntre şi unu strigă: „Împinge-o-n apă!", după care li se alătură şi al treilea, iară io mă opintii şi împinsei zdravăn barca, apoi

săltai ’năuntru. Şi uite-aşa pornirăm tuspatru cu bărcuţa ceea pe marele Mississippi. Era o pace-n jur de-ţi era mai mare dragu’, iară noi ne simţeam mândri nevoie mare în vreme ce curenţii ne purtau domol în larg, din ce în ce mai departe de ţărm. Ci nu trecu mult şi se puse a ploua. Apoi o scăpărare de fulger lumină ceru-ntunecat şi un tunet bubui, chiar deasupra noastră. Atunci început-a a tremura niţel inima-n noi, că bătrânu’ Mississippi numa ce se-nvolbură şi prinse a ne azvârli de colo col, şi ploaia răpăia năprasnic, şi tuna şi fulgera deasupra noastră, şi malu’ rămânea tot mai departe. „Hai să ne-ntoarcem”, zis-a unu dintre băieţi. Ci atunci ne dădurăm seama că n-aveam cu ce vâsli. La cât eram de zăpăciţi, nu ne trecuse, vezi bine, prin cap să luăm cu noi colo, o vâslă au o prăjină. Nu ne aflam în bărcuţa ceea decât noi, patru negrişori spărieţi, duşi nevolnici de valuri acol’ un’ voiau ele să ne ducă.

Henry povestea râzând şi de acum îi ţineam cu toţii isonul.

— Râd io acu, da atunci nu ne ardea la niciunu de şagă, că tare înfricoşător mai era! îşi urmă el povestea. Dârdâiam de groază c-om sfârşi ’necaţi în Mississippi, aşa cum ne-or prevenit măicuţele noastre de când ne ştiam şi strigam din toţi bojocii, că doar–doar ne-o auzi careva. Da’ cin’ să ne-auză peste răpăiala ceea? Şi ploaia umplea luntrea văzând cu ochii, de-ajunseserăm să stăm toţi cu picioarele-n apă şi, de nu contenea, avea să ne scufunde cu totu’. Turna cu găleata, de nu mai vedeai nemica-n faţa ochilor. Şi, cum malu se pierduse-n depărtare, ziceai că suntem în plin ocean, nu alta! De-acu’ eram înfricoşat de-a binelea. Pluteam în derivă, din ce în ce mai răpede, da chiar ş-aşa, nu cred c-ajunseserăm încă la mijlocu râului, că Mississippi îi lat de-o milă pe alocuri.

— Şi ce-aţi făcut? întrebă Emma cu sufletul la gură.

— Am mărs ş-am tot mărs, duşi de curenţi, chicoti

Henry. La cât eram de spărieţi, niciunu din noi nu mai sufla o vorbă. Şedeam tăcuţi în luntrea ceea, uzi pân’ la piele şi dârdâind de frică şi de frig, aşteptând să murim ’necaţi că, de ne scufundam, n-aveam, vezi bine, cum să ne salvăm. Io, iară, mă gândeam la piraţii ceia de apă dulce şi mă-ntrebam ce ne-ar face de ne-ar prinde – ei ori niscaiva albi.

— Şi cum aţi scăpat? îl întrebai eu.

— Ehei, râse Henry, bătrânu’ Mississippi îţi poate fi duşman, căci a luat, vezi bine, multe vieţi, dar îţi poate fi şi prieten.

Pe noi bunăoară, în loc să ne înece pen c-am şterpelit luntrea ceea, ne-a salvat.

— Cum? întrebă Josepha.

— Păi, la vreo şase kilometri în aval, un’ ajuns-am noi pân’ la urmă, bătrânu’ râu face ditai cotu’ – uneori zici că-i o potcoavă uriaşă. Cu toate că, din pricina ploii, nu vedeam mai nemica-n juru’ nost, adevăru-i că ne aflam la nici 140 de metri de mal. Când ajunserăm la cotu’ cela, barca nu coti la fel de iute precum curentu’, ci merse drept ’nainte şi uite-aşa, când ridicarăm ochii, numa ce zărirăm ţărmu’. Făr’ să mai stăm pe gânduri, sărit-am cu toţii-n apă şi prins-am a ’nota de mama focului. Când ieşirăm din mâlu’ cela şi pus-am picioru’ pe mal, eram veseli ca nişte păsăroi. Acu nu mai trebuia decât s-ajungem acas’ făr’ să dăm nas în nas cu vreun băiet alb. Ştiam c-om primi pesemne bătaie că fost-am plecaţi atâta vreme, da tot am luat-o la picior.

Şi ploaia ceea nu s-a oprit pân’ ce-am ajuns acas’.

Henry tăcu, dar noi îl priveam mai departe cu ochii mari.

— Şi după aia ce s-a întâmplat? întrebai eu.

— După aia primit-am tuspatru o bătaie s-o ţinem minte, spuse Henry, râzând molcom. Mă ustură parcă ş-acu spinarea când mă gândesc la asta. Tata era un om

bun, da mă abţiguia zdravăn ori de câte ori mă ţineam de năzbâtii.

*

Când Katie şi unchii ei ieşiră încărcaţi de cumpărături de la magazinul universal, Ward îşi ridică privirea spre norii negri ce se apropiau ameninţători dinspre Rosewood.

— S-o pornim repejor către casă, că vine furtuna, comentă el.

— Norii se îndreaptă încoace, ripostă Templeton. N-ar fi mai cuminte să aşteptăm în oraş până trece ploaia?

— Nu ştim când are să se pornească. Pare-se că plouă deja la Rosewood. Eu zic să riscăm şi să tragem nădejde că om ocoli furtuna. Altfel am putea rămâne blocaţi aici ore întregi.

— Mda, ai dreptate – să mergem.

Încărcară în spatele căruţei proviziile, laolaltă cu sacii de nutreţ şi seminţele pentru grădină cumpărate de la domnul Watson, apoi săriră pe capră şi părăsiră oraşul în grabă, mânând cei doi cai să alerge la trap săltat.

— Ce spune sora Nelida? întrebă Templeton.

— Nu ştiu, răspunse Katie. Încă n-am deschis scrisoarea.

— Păi, deschide-o. Ce mai aştepţi?

— Nu cred că aş putea s-o citesc câtă vreme gonim în chipul acesta.

— Atunci am să încetinesc, răspunse unchiul ei, strunind caii să meargă la pas.

Katie rupse plicul, scoase foaia de hârtie şi începu să citească. Fraţii Daniels o tot cercetau cu privirea, fremătând de curiozitate.

Într-un sfârşit, fata îşi aşeză scrisoarea în poală şi oftă îngândurată.

— Ei bine...? făcu, nerăbdător, Templeton.

— Hm... începu Katie nesigură, mătuşa... mă invită

să îi fac o vizită în Philadelphia.

Ward şi Templeton se uitară miraţi unul la altul.

— Îşi cere scuze că nu a ţinut legătura cu mine, continuă Katie. Zice că s-au înfruntat cu greutăţi în ultimii ani, dar că, după ce ţi-a citit scrisoarea, unchiule Templeton, şi-a dat seama cât de important este să ţii legătura cu neamurile şi că, acum că am rămas fără mamă, se întreabă dacă n-aş dori să petrec o vreme în Philadelphia. Pomeneşte şi de un pension pentru fete.

— Vezi? Ţi-am spus eu – nu crede că suntem în stare să avem grijă de nepoata noastră, comentă Ward, vădit ofuscat.

— Să nu ne pripim, frate, încercă să-l îmbuneze Templeton. Doar pentru că a poftit-o pe Katie să-i facă o vizită nu înseamnă neapărat că...

— Atunci de ce nu ne-a scris nouă? se oţărî Ward. De ce nu ţi-a răspuns măcar ţie la scrisoare? Nu i-a scris decât lui Katie.

— În încheiere, mă roagă să vă transmit amândurora toate cele bune, menţionă Katie.

— Ei, vezi? făcu Templeton. Ward, n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Mă rog... bombăni fratele lui. Oricum, mie tot mi se pare puţin ciudat că o invită pe Katie la ea fără să ne ceară şi nouă părerea. Ei, dar Nelida a fost dintotdeauna aşa – nu mi-a dat niciodată atenţie. Era diferită de Rosalind.

Se lăsă tăcerea.

— Oarecum, ai dreptate, încuviinţă în cele din urmă Templeton. Mereu Rosalind a fost cea care ne purta de grijă. Presupun că tocmai de aceea am rămas mai apropiaţi de ea de-a lungul anilor. La ea ne duceam când dădeam de greu, nu la Nelida.

— Mda, Rosalind a fost mereu bună cu noi. Richard

nu ne avea la inimă sau, mă rog, pe mine cel puţin nu mă avea – te rog, Katie, să nu-mi iei în nume de rău că spun asta –, dar Rosalind, chit că ne mai bombănea ea când şi când, nu ne-a întors niciodată spatele.

— Să ştii, Katie, că doamna Hammond are dreptate – semeni tot mai mult cu mama ta pe zi ce trece, spuse Templeton. Şi la chip, dar şi la suflet.

— Mulţumesc de compliment, răspunse Katie zâmbind.

— Şi – mai ştii? – poate că şi Nelida are dreptate – n-ar strica să urmezi cursurile unui pension. Poate că ar fi bine să-i faci o vizită.

— Eu, la pension?! Zău aşa, unchiule Templeton!

— Anii trec, Katie, şi trebuie să ne gândim la viitorul tău – la viitorul tău şi cel al lui Mayme. N-ar strica să urmaţi amândouă o şcoală. îmi doresc tot ce e mai bun pentru fiica şi pentru nepoata mea.

— De ce nu le-am trimite pe *amândouă* la pensionul Nelidei? mustăci Ward.

— Hm, ceva îmi spune că surorii noastre nu i-ar surâde defel ideea, ripostă Templeton. Nici chiar în Nord nu cred că negrii sunt trataţi pe picior de egalitate cu albii, aşa cum se întâmplă la Rosewood.

— I-ai spus mătuşii de Mayme, unchiule Templeton? întrebă Katie.

— Pe ocolite. Dar nu i-am pomenit *nimic* despre mine şi mama ei. Am socotit că ştirea că trăim tustrei la Rosewood e de ajuns pentru o primă scrisoare.

— Trebuie să îi spunem, stărui Katie. Dacă nu te superi, am să îi povestesc eu de Mayme când am să-i răspund la scrisoare. îţi promit că n-am să-i împărtăşesc nimic fără permisiunea ta, dar pur şi simplu nu concep să mă duc în Philadelphia fără Mayme.

— Vasăzică te gândeşti serios să mergi în vizită la

mătuşa ta?

— Ştiu şi eu?... Nu vreau să merg la pension, dar mătuşa Nelida e sora mamei şi, acum că sunt aproape femeie în toată firea, cred că s-ar cuveni să o cunosc.

— Hopa – cred c-am simţit un strop de ploaie! exclamă Ward. Ridicară tustrei privirea. Erau chiar sub norii negri de furtună.

— Am face bine să-i dăm zor!

*

După povestirea lui Henry, care ne aminti tuturor de anii de sclavie, rămaserăm o vreme tăcuţi şi îngânduraţi.

— Micah, spuse Jeremiah într-un târziu, când eram împreună în armată ţiu minte că mi-ai zis c-ai avut o viaţă grea. Da' tu n-ai fost sclav, au mă-nşel?

— Nu, Jake, n-am fost niciodată sclav.

— Cules-ai vreodat' bumbac, dom' Duff? întrebă Emma. Candoarea ei îl făcu să zâmbească.

— Nu, Emma, nu creşte bumbac la Chicago.

— Păi atuncea, băiete, se vede treaba c-ai fost norocos, spuse Henry, râzând molcom. Că nu-i în tăt Sudu vreun negru care să nu fi trudit la strâns de bumbac!

La auzul acestor cuvinte, Micah căzu pe gânduri. Toţi cei din jurul său avuseseră o viaţă mult mai grea decât el. Nimic din ce trebuise el să îndure nu se compara cu traiul groaznic şi înjositor al unui sclav. Aceea era o parte a asprei ursite a rasei sale pe care el nu o cunoscuse niciodată.

Poate că viaţa lui nu fusese, de fapt, chiar atât de încercată cum credea el. Între viaţa unui negru din Nord şi cea a unui sclav din Sud era o diferenţă ca de la cer la pământ.

Glasul lui Jeremiah îi întrerupse şirul gândurilor.

— Ş-atuncea, Duff, ce ţi-a făcut viaţa aşa de grea?

Micah rămase preţ de câteva clipe cu privirea fixată

în gol, apoi trase adânc aer în piept şi schiţă oftând un surâs amar.

— Chiar vreţi să vă povestesc despre viaţa mea?

— O, da, dom' Duff, fii bun de ne povesteşte! exclamă Emma cu însufleţire. Că tare-mi place să v-auz poveştile la tăţi!

Micah zâmbi iar.

— Bine atunci, Emma. Cum aş putea să rezist unei asemenea rugăminţi?

Făcurăm cu toţii linişte şi Micah începu a-şi depăna povestea. Avea glasul schimbat, stins, venind parcă de departe, din negura timpului. Ascultându-l, ai fi zis că nu spune povestea sa, ci a altuia.

Şi, într-un fel, chiar aşa era. Căci Micah Duff o fi fost cândva băiatul din poveste... dar acum era cu totul altă fiinţă.

15
Băiatul din Chicago

Băiatul se furişă pe o alee întunecoasă din mohorâtul cartier de lângă docurile din Chicago, unde niciun cetăţean respectabil nu se aventura afară din casă la o oră atât de târzie. Puştiul avea unsprezece ani şi pielea la fel de neagră ca bezna în care se ascundea.

De acum îl cunoşteau toţi copoii din partea locului şi, chiar de l-ar fi prins cu mâţa-n sac, oricare dintre ei i-ar fi tras cel mult o scatoalcă peste cap sau o muştruluială zdravănă şi apoi i-ar fi dat drumul. Faptul că băiatul şterpelea de nevoie, ca să nu moară de foame, ba o pâine, ba niscaiva fructe ori, dacă avea noroc, o fleică de carne, era bine ştiut de întregul cartier, la fel ca faptul că maică-sa ar fi murit probabil de mult fără cele procurate de el pe aceste căi necinstite. Femeia era înrobită de patima beţiei şi puţinii bani pe care îi câştiga vânzându-şi trupul se duceau mai toţi pe whisky, rom şi gin.

Pe fiul ei nedorit îl trimisese la cerşit încă din fragedă pruncie, cu o expresie oropsită pe chip şi o cutie de tinichea în mână. Când copilul a mai crescut, mamă-sa, socotind că-i de acum îndeajuns de iute de picior cât să nu fie prins de tarabagiii neatenţi, l-a învăţat să fure. Şi, uite aşa, îndeletnicindu-se de mic şi cu una, şi cu cealaltă, băiatul ajunsese un as în ale cerşetoriei şi ale hoţiei. Peste zi, cerşea în sectoarele mai de Doamne-ajută ale oraşului, iar noaptea fura de mâncare, orice îi cădea pe mână, oriunde se găsea vreo alee întunecoasă pe care să se adăpostească.

De-a lungul anilor, ajunsese să cunoască fiece cotlon al agitatei metropole cale de trei kilometri de jur-împrejurul sordidului sălaş pe care îl numea „acasă”, unde noaptea stătea încovrigat în colţişorul său pe o saltea

subţire şi murdară, învelit cu o păturică firavă, în vreme ce din patul maică-sii răzbeau vorbe deşănţate şi sunete scabroase pe care n-ar trebui să le audă niciun copil.

Din fericire, fiind prea mic să înţeleagă adevăratul motiv al acelui du-te-vino nocturn de marinari de toate naţiile şi rasele, ruşinoasa meserie a mamei sale nu l-a afectat prea tare. Ca mai toţi copiii care cresc în împrejurări adverse, avea o remarcabilă capacitate de a se adapta şi de a face faţă sorţii vitrege cu curaj. O fi dormit şi el cândva, poate în pruncie, cuibărit la pieptul cald al maică-sii – dar el nu şi-o amintea. Nu-şi amintea să fi fost mângâiat vreodată pe obraz sau să fi primit o sărutare pe obraz. În oraş vedea bărbaţi şi femei sărutându-se, părinţi şi copii îmbrăţişându-se şi mergând de mână, dar el nu cunoscuse niciodată o asemenea afecţiune.

Viaţa lui, cât de grea o fi fost ea, era totuşi plină de culoare şi de freamăt, ceea ce hrăneşte mintea şi sufletul unui copil la fel cum pâinea îi hrăneşte trupul. Îndepărtat de mamă, băiatul îşi găsea consolare în nesfârşitele privelişti şi sunete ale oraşului. Orice zâmbet, ori de câte ori vreun om de afaceri îl bătea în treacăt pe umăr, aruncându-i un penny în cana de tinichea, afecţiunea pe care i-o arătau cei o sută de câini maidanezi care ştiau că e, la rându-i, un vagabond ca ei, vorbele aspre ale agenţilor de poliţie care îi purtau, în taină, de grijă, până şi mustrările pe care i le făceau mânioşi tarabagiii şi nevestele lor când trecea pe lângă ei – toate acestea îl încălzeau la inimă. Până şi necunoscuţii îi erau prieteni. Omul este un animal social care, tânjind după comuniune sufletească, o găseşte unde poate. În lipsă de ceva mai substanţial, un surâs abia schiţat sau sclipirea ghiduşă din ochii unui trecător e de ajuns pentru a hrăni această nevoie umană.

La capătul aleii, băiatul o zbughi în sus pe o scară

exterioară şubredă ca vai de ea, sărind treptele câte două odată, într-o beznă aproape totală. Era trecut de ora zece. La jumătatea urcuşului, auzi o uşă închizându-se undeva deasupra. O siluetă întunecată păşi afară pe palier, aproape nedesluşită pe fundalul negru al nopţii, şi o luă cu pas greoi în jos pe scări.

— Dă-te la o parte, mucosule! se răsti bărbatul morocănos când ajunse în dreptul copilului.

Băiatul se lipi de balustradă, iar de îndată ce necunoscutul se făcu nevăzut, o tuli în sus pe trepte şi intră iute în magherniţa mizerabilă de la etaj, luminată doar de flacăra plăpândă a unei lumânări.

— Uite, mămico, ţi-am adus o chiflă şi doi cârnaţi, zise el voios. îs proaspeţi – i-am şutit pentru tine azi-dimineaţă de la taraba măcelarului.

Femeia bolborosi, mahmură, cevanedesluşit. Neaşteptându-se la vreo vorbă de mulţumire pentru truda sa de peste zi, copilul se cuibări în colţul său, mâncând tăcut coaja uscată de pâine pe care o păstrase pentru sine, apoi îşi trase pătura peste cap şi, peste douăzeci de minute, când uşa se deschise iar şi intră următorul muşteriu, el dormea deja dus.

După noapte venea zi, iar zilele se scurgeau în nesfârşita înşiruire a momentelor care scriu destinul şi şlefuiesc caracterul.

Băiatul nu ştia că duce o existenţă jalnică din simplul motiv că el n-o considera ca atare. Era pur şi simplu viaţa lui şi nu-i rămânea decât s-o trăiască... şi să meargă înainte. Nefericirea este nefericire doar pentru cei care îşi plâng de milă când soarta este vitregă cu ei. Pentru cei care înfruntă greutăţile cu curaj, aceleaşi împrejurări sunt pline de oportunităţi.

Maică-sa, şubrezită de desfrâul în care trăia, nu ieşea decât rareori din casă. Deşi împărţeau aceeaşi

magherniţă, adevărul că băiatul n-o vedea mai niciodată. Dimineaţa când se trezea să meargă la „muncă” – adică să vagabondeze pe străzi, cerşind şi furând una, alta – mamă-sa sforăia încă pe jumătate beată în patul ei. De obicei se întorcea o dată sau de două ori pe zi ca să lase acasă cei câţiva bănuţi primiţi de la trecătorii milostivi, după care ieşea să bată iar străzile.

Dar mai nou o găsea pe maică-sa în pat chiar şi când revenea în timpul zilei. Tusea femeii se înrăutăţise de iarna trecută şi de-acum tuşea mai tot timpul. Băiatul nu dăduse însă atenţie acestui lucru. Auzea o grămadă de oameni tuşind prin oraş şi nu socotea că ar fi ceva îngrijorător. Nu îşi dădea seama că era o tuse periculoasă, din plămâni, agravată de ciroza de care ajunsese să sufere mamă-sa după ani întregi de alcoolism şi malnutriţie. Dacă pneumonia sau mai degrabă ftizia i-a adus până la urmă sfârşitul, n-a catadicsit nimeni să cerceteze – mama băiatului nu era genul de om a cărui moarte să fie jelită de locuitorii oraşului şi nici n-avea prieteni care să poată face diferenţa dintre una şi cealaltă sau cărora să le pese cât negru sub unghie. Iar de tuberculoza a fost cea care i-a venit de hac, fără îndoială că tocmai lipsa afecţiunii materne a salvat viaţa băiatului, căci oricât s-a înrăutăţit tusea femeii în ultimele ei săptămâni de viaţă, cu mila Celui de Sus, copilul nu s-a molipsit de la ea.

Iar Dumnezeu, în milostenia Sa, l-a scutit şi de povara de a descoperi trupul neînsufleţit al maică-sii la o vârstă atât de fragedă. Într-o după-masă, proprietarul magherniţei veni să încaseze chiria în natură, cum obişnuia să facă săptămână de săptămână, dar în pat, în loc de un corp cald, găsi un cadavru. Femeia a cărei viaţă pământească nu lăsase nicio amprentă veşnică în această lume, prin care se petrecuse ca o suflare în vânt, îşi dăduse obştescul sfârşit. În urma ei nu rămăsese decât un

copil – cea mai de preţ şi mai trainică moştenire pe care o poate lăsa un om pe pământ. Şi cu timpul poate că acest copil, chiar dacă nu-i stătea în puteri să răscumpere păcatele ei, avea să o izbăvească prin propria-i viaţă.

Târziu în după-masa aceea, când se întoarse acasă strângând triumfător în palmă câţiva penny şi o monedă strălucitoare de 5 cenţi – o adevărată avere! –, băiatul simţi că îl străbate un fior rece. La baza scărilor, proprietarul de culoare stătea de vorbă cu un agent de poliţie. Era prima dată când copilul vedea un poliţist alb lângă clădire.

— Uite-l că vine, dom' ofiţer, spuse negrul, arătând spre el.

Băiatul ridică privirea. În aceeaşi clipă, ultima uşă de la etaj se deschise şi doi bărbaţi păşiră pe palier, cărând o targă acoperită cu o pătură. Sub pătură se desluşea forma unui corp omenesc. Copilul îşi întoarse speriat privirea spre poliţist.

— Maică-ta a murit, băiete, spuse acesta.

N-o fi ştiut el ce însemna afecţiunea, dar *asta* ştia ce înseamnă, însemna că vocea maică-sii fusese amuţită pentru totdeauna, că n-avea s-o mai revadă niciodată şi că acum era singur pe lume.

Rămase o clipă năucit, incapabil să cuprindă pe de-a-ntregul cu mintea semnificaţia schimbării ce se ivise atât de subit în viaţa lui.

Cei doi bărbaţi îşi continuară discuţia. Cu creierul zbârnâind, băiatul nu auzea decât frânturi din conversaţia lor.

—...are tată?

— Ei, zău aşa, dom' ofiţer... Jumătate din bărbaţii din Chicago or...

Brusc, băiatul se răsuci pe călcâie şi o luă la goană.

— Hei... hei, băiete, unde fugi? strigă poliţistul după

el. Vino înapoi... Vom încerca să...

Dar copilul nu se opri din fugă.

Fugi şi tot fugi. Nu avea să-şi amintească niciodată dacă a plâns sau nu în clipele acelea. Fuga era singurul remediu împotriva confuziei şi a tulburării din sufletul lui – fuga până la epuizare. Când îşi veni în fire peste câteva ore, strângea încă în palmă cei opt centi şi îi ghiorăia stomacul de foame.

Revenind la vechile obiceiuri, ciordi jumătate de pâine şi două mere, iar cândva după lăsarea întunericului se întoarse la singurul cămin pe care îl avusese vreodată.

Se furişă sus pe trepte, bănuind că ar fi mai cuminte să treacă neobservat de către proprietar, uşa se deschise de cum atinse clanţa, căci nici măcar n-avea zăvor, iar el se strecură înăuntru şi se duse în colţul lui.

Iar acolo izbucni în sfârşit în lacrimi... şi plânse până ce se cufundă într-un somn adânc şi liniştitor, fără vise, din care se trezi abia dimineaţa.

Se sculă ca de obicei, aruncă o ultimă privire abătută prin odaie, plânse iar puţin când văzu patul gol şi neînsufleţit al maică-sii, apoi părăsi locul acela pentru totdeauna.

16
Viaţa pe străzi

Până şi străzile unui oraş, atunci când ai pentru *cine* să trăieşti, te pot însufleţi şi-ţi pot aduce zâmbetul pe buze. Dar când singurul tău scop este să supravieţuieşti, străzile devin reci şi aspre. Aşa deveniseră ele bunăoară pentru micul orfan de culoare.

În vechii camarazi vedea acum adversari. Chipul său, odinioară gata să zâmbească larg prietenilor şi străinilor deopotrivă, căpătă o expresie calculată, bănuitoare, hrăpăreaţă şi prudentă. Inocenţa copilăriei fu înlocuită de şiretenia lăcomiei, iar strengarului oportunist îi luă locul hoţul de buzunare.

Cum poate un om să supravieţuiască într-un oraş fără un acoperiş deasupra capului va rămâne mereu un mister pentru cei ce nu cunosc dedesubturile nevăzute ale vieţii celor fără adăpost. Băiatul întâlni multă lume asemeni lui – bătrâni, vagabonzi, hoţi, şarlatani, muncitori ambulanţi şi pierde-vară. Printre ei se aflau oameni cumsecade şi alţii care, pentru câţiva dolari, n-ar fi pregetat să-ţi reteze beregata. Trăind în mijlocul lor, învăţase să citească omul, să fie mereu vigilent şi să doarmă numai cu un ochi – fie că se culca sub un pod sau pe o alee pustie. Iar, între timp, deşi el nu îşi dădea încă seama, i se dezvăluia şi una dintre cele mai importante lecţii de viaţă: că pe acest pământ fiecare are în faţa sa două căi – una lată şi alta îngustă – cu destinaţii total opuse, căci una duce la pieire, iar cealaltă la viaţa veşnică.

Trecu un an, trecură doi, iar copilul se transformă într-un adolescent furios. Trăsăturile i se înăspriră, iar ochii i se îngustară. Felul ţanţoş în care călca era de ajuns să atragă atenţia poliţiştilor, pe care acum îi ocolea.

Nu se mai putea vântura prin oraş fără să bată la

ochi. Nemaifiind un băieţel drăgălaş, începu să pară periculos, fapt pe care expresia de pe chipul său nu-l dezminţea defel. îi era mai greu să fure, căci oriunde mergea, toţi stăteau cu ochii pe el. Neinspirând încredere, atrăgea priviri duşmănoase.

Apoi veni ziua hotărâtoare – ziua alegerii.

Băiatul, acum în vârstă de treisprezece ani, chit că arăta mai matur, se înhăitase cu o ceată de tineri derbedei ce colindau, puşi pe rele, străzile oraşului. Doi sau trei dintre ei făcuseră deja puşcărie pentru felurite furtişaguri. În mod ciudat, întrucât tinereţea nu e doar oarbă, ci şi cam mărginită, cei mai tineri îi priveau cu admiraţie pe aceştia şi căutau să le intre în graţii săvârşind mârşăvii din ce în ce mai grave.

Într-o după-masă, cutreierând străzile în căutarea unei prăzi uşoare, se aventurară ceva mai aproape decât le stătea în obicei de sectorul alb al oraşului. Aveau de gând să intre într-o prăvălie şi să distragă atenţia proprietarului, prefăcându-se că vor să şterpelească marfa de pe rafturi, ca unul dintre ei să se poată furişa în spatele tejghelei şi să umfle banii din sertar. Cum cartierul roia însă de lume şi de poliţişti, până acum nu îşi putuseră pune planul în aplicare.

Din partea opusă a trotuarului venea un alb, înalt şi impunător. Când ajunse în dreptul lui, cel din fruntea găştii şuieră printre dinţi câteva vorbe ameninţătoare şi îl cântări din ochi, de parcă s-ar fi întrebat câţi bani o fi având omul la el. Unul după altul, trecură încet pe lângă el toţi derbedeii. Ajungând în faţa necunoscutului, ultimul dintre ei, şi cel mai tânăr, mânat de un imbold tainic, ridică ochii. Când privirile li se întâlniră, bărbatul făcu ochii mari de uimire.

Observând schimbarea lui la faţă, băiatul tresări speriat şi încetini pasul. Preţ de câteva clipe, cei doi se

priviră în ochi până când o voce curmă tăcerea.

— Ce stai, bă Duff, şi te zgâieşti aşa la moşu' ăla? Hai odat' să mergem!

Băiatul întoarse capul şi se grăbi să îi ajungă din urmă pe ceilalţi. Bărbatul îl urmări uluit cu privirea până ce şleahta de puşlamale, luând-o la fugă de-a lungul trotuarului, se făcu nevăzută.

Mai târziu în seara aceea, cum nu le era încă satisfăcută setea de cucerire şi de senzaţii tari, derbedeii stăteau la pândă. De câteva zile încoace, spionau prăvălia unui giuvaiergiu şi aceasta era noaptea în care mai-marele lor hotărâse să mărească miza periculosului său joc de-a mâţa şi şoarecele cu poliţia. La cei şaptesprezece ani ai săi, mardeiaşul era destul de şiret cât să nu le divulge însă mai tinerilor săi complici că avea de gând să îi vâre *pe ei* în gura lupului.

După miezul nopţii, când străzile erau deja pustii, le făcu semn celorlalţi să îl urmeze. În apropiere de prăvălie avea să îi aşeze pe poziţii – două santinele de o parte şi de alta a străzii, doi cu care să facă spargerea şi unul drept momeală, care s-o ia la fugă într-o altă direcţie decât restul găştii în caz că îi vedea careva.

Mai erau vreo două sute de metri până la prăvălie când Duff, cel mai tânăr dintre ei, simţind că i se pune un nod în stomac, rămase cu câţiva paşi în urma grupului. Nu îndrăznea s-o mărturisească faţă de ceilalţi, dar adevărul e că se temea. Pe măsură ce se apropiau de giuvaiergerie, călca din ce în ce mai şovăielnic. Se afla cu vreo patru paşi în urma celorlalţi, când numai ce îi apăru în faţa ochilor o lumină strălucitoare, orbindu-l.

Încremenind de groază, desluşi vag în mijlocul luminii o siluetă impunătoare.

— Nu te duce cu ei, îi spuse bărbatul cu glas autoritar.

Glasul fu auzit şi de tovarăşii lui care, oprindu-se, văzură o siluetă desprinzându-se din umbra unei clădiri şi păşind în faţa lor.

— Îi moşu’ ăla smintit pe care-l întâlnirăm mai devreme! strigă unul dintre ei. Şo pă el!

Furios că îi erau încurcate planurile, căpetenia bandei se năpusti spre bărbatul alb, chitit să-l înjunghie. Pe când se apropia, lumina unui felinar îndepărtat căzu pe lama stiletului, făcând-o să scânteieze.

Dar bărbatul era mai îndemânatic decât îşi imaginau tinerele puşlamale şi mai puternic decât erau ei toţi la un loc. Aşteptă, iar când atacatorul sări la el, îi apucă încheietura mâinii cu o repeziciune uimitoare şi i-o răsuci năprasnic.

Un urlet de durere despică noaptea, iar lama de oţel căzu cu zgomot pe trotuar. Fără să slăbească strânsoarea, bărbatul îl forţă pe derbedeu să cadă în genunchi.

— Drept cine mă iei, neisprăvitule? tună el. Piei din ochii mei şi nici prin cap să nu-ţi treacă să te întorci. Dacă te mai văd o dată, îţi rup ambele mâini şi te duc eu însumi la secţia de poliţie.

Zicând acestea, îi dădu drumul.

Înjurând de mama focului, mai-marele găştii îşi înşfăcă pumnalul şi o tuli, urmat de tinerii săi acoliţi.

În cele 15–20 de secunde cât ţinuse înfruntarea, lumina strălucitoare ce i se arătase băiatului de culoare din urma grupului scăzuse în intensitate. Schimbul de cuvinte îi ajunsese la urechi înăbuşit, venind parcă de undeva de departe. Privea şi asculta ca prin vis, detaşat de toate câte se petreceau în jurul lui. Vedea... auzea... dar în mintea sa timpul părea să stea în loc.

Apoi, dezmeticindu-se, îl recunoscu şi el pe bărbatul pe care îl întâlniseră mai devreme. Era un om în carne şi oase. Atunci cum se explica aura aceea luminoasă care

continua să-l învăluie?... Zări şi siluetele întunecate ale celor pe care îi crezuse prieteni. De fapt, nu îi erau defel prieteni, căci eşuaseră cu toţii lamentabil la primul şi cel mai important test al prieteniei, urmărindu-şi doar propriile interese, fără a se gândi câtuşi de puţin la binele lui. Deşi nu îi despărţeau decât vreo douăzeci de paşi, siluetele lor se pierdeau deja în umbrele nopţii, iar glasurile le erau abia desluşite, de parcă ar fi răzbătut printr-un tunel de întuneric.

Băiatul făcu câţiva paşi, dând să-i urmeze, dar picioarele, ca de plumb, nu voiau parcă să-i dea ascultare.

— Haide, Duff! îi strigă o voce.

Ca prin transă, băiatul făcu un pas în faţă. Dar, încet-încet, zvonul de glasuri şi paşi grăbiţi se pierdu în bezna nopţii.

Băiatul se întoarse temător spre necunoscut. Acesta stătea la doar câţiva paşi de el, scăldat în licărul unei lumini misterioase ce izvora de undeva din spatele său.

Îl străbătu un fior. Ce o fi însemnând asta?! O fi căzut şi s-o fi lovit la cap? O fi adormit pe undeva şi ăsta era doar un vis din care avea să se trezească dintr-o clipă într-alta? Sau îşi pierdea cumva minţile?! Cum se explica o asemenea lumină pe străzile oraşului *în miez de noapte*???

Se răsuci spre tunelul de întuneric care se întindea încă în direcţia opusă, prin care se auzi înăbuşit un ultim „Hai... *Duff*... *vino*!”, apoi întoarse iar capul spre calea scăldată de lumină. îşi plimbă năucit privirea dintr-o direcţie într-alta, ştiind că trebuie să aleagă una dintre cele două căi.

Între ele aştepta mai departe nemişcat necunoscutul.

— Ai toată viaţa în faţă, băiete, spuse el, şi doar tu poţi hotărî cum vrei să ţi-o trăieşti. Fiecare alegere te face ceea ce eşti. Iar totul începe aici – cu alegerea pe care o faci în momentul acesta. Toate alegerile greşite pe care le-

ai făcut până acum pot fi şterse într-o clipită. Nu fi neghiob şi nu te lua după ceilalţi. Ei nu îţi sunt prieteni. Dar eu am să-ţi fiu. Urmându-i, nu vei da decât de necaz. Lasă-i să plece. Întoarce-te spre lumină şi vino cu mine.

Băiatul mai privi o dată în dreapta şi apoi în stânga, după care lumina dintr-o parte şi tunelul întunecos din cealaltă dispărură. Era singur pe o stradă pustie, în inima nopţii.

În jur domnea o tăcere desăvârşită. Necunoscutul stătea în faţa lui, aşteptând.

Ochii băiatului se umplură de lacrimile fierbinţi ale singurătăţii. Simţind o mână încleştându-i-se pe umăr, ridică privirea.

— Ce alegi, dar? întrebă bărbatul, uitându-se adânc în ochii lui. Eu n-am să-ţi forţez mâna – alegerea este numai şi numai a ta. Vrei, aşadar, să vii cu mine?

Băiatul mai şovăi preţ de o clipă, apoi încuviinţă încet din cap şi îl urmă, prea năucit ca să îşi dea măcar seama încotro merge.

17
Mentorul

A doua zi, băiatul se trezi scăldat de razele soarelui ce se revărsau prin cele două ferestre de deasupra căldurosului său aşternut. Era prima oară în viaţa lui când dormise într-un pat adevărat, cu saltea, cearşaf, pături şi toate alea. Habar n-avea unde se află.

Apoi, amintindu-şi încet-încet straniile evenimente din ajun, primul său gând fu s-o ia la sănătoasa. îşi dădu însă repede seama că ar fi fost o neghiobie. De când se ştia nu se trezise într-un aşternut atât de moale, de curat şi de confortabil. Era plăcut! De ce să fugă de asta?

Observă că era îmbrăcat în nişte haine ciudate, la fel de curate şi de moi ca aşternuturile. Nici el nu mai mirosea urât – şi trupul îi era curat.

În momentul acela uşa se deschise şi bărbatul din ajun păşi înăuntru cu o tavă în mâini.

— Bună dimineaţa, fiule! exclamă el zâmbind. Ai dormit bine?

— Ăă... da, binişor.

— Ai vrea să bei nişte suc proaspăt de portocale?

— Ăă, sigur.

Bărbatul luă paharul de pe tavă şi i-l întinse. Băiatul se ridică în fund, gustă din suc, apoi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

— Ăă... mulţam, făcu el, ridicându-şi ochii spre bărbat şi întinzându-i paharul gol. N-am mai băut niciodat' aşa ceva.

Îşi încreţi nedumerit fruntea. De ce m-adusăşi acilea, domnu'? Şi cine eşti mata?

— Numele meu este Trumbull, răspunse bărbatul. Şi nu eu te-am adus aici, ci tu ai ales să vii.

— Cum vine asta?

— Eu ţi-am dat de ales, după care tu ai făcut singur alegerea. Eşti liber să pleci oricând doreşti. În faţa noastră se deschid mereu, în fiece minut al vieţii, două drumuri.

— Cum adică... două drumuri?

— Calea spre lumină şi calea spre întuneric, cele două căi care ne şlefuiesc caracterul.

— Ptiu, n-am auzit de când îs asemenea bazaconii! Ci spune-mi, mai degrab', ce-a fo' lumina aia de-am văzut-o azi-noapte?

— Nu ştiu. Eu n-am văzut nicio lumină.

— Când te-ai îndepărtat de clădirea aia erai înconjurat de lumină.

— Măi să fie! murmură Trumbull zâmbind. Se vede treaba că El şi-a dorit să te salveze chiar mai mult decât mi-am dorit eu.

— De cin' vorbeşti? Cine-a vrut să mă salveze?

— Dumnezeu, băiete. Despre El vorbesc.

— Ce??? Acu-s sigur că-ţi lipseşte o doagă! Gata, am plecat de-aci. Un' mi-s hainele?

— Aveam de gând să le dau la spălat în dimineaţa asta. Dar, dacă le vrei, ţi le aduc imediat.

Zicând acestea, se răsuci să plece.

— Hei, domnu' – cum de-ai ştiut un să ne găseşti azi-noapte?

— V-am urmărit, răspunse Thimbull, întorcându-se spre el.

— Ne-ai urmărit??? De ce?... Şi de ce faci toate astea?

— Te-am urmărit pe *tine*, fiule – numai pe tine.

— De ce pe mine?

— Am avut motivele mele.

— Da' io vreau să ştiu de ce.

— Cum te cheamă, băiete?

— Duff... Micah Duff.

— Ei bine, tinere Micah Duff, spuse Trumbull, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se lângă pat, dacă ţii să afli, am să-ţi spun. Între timp ia de mănâncă micul dejun pe care ţi l-am pregătit.

După ce îi întinse băiatului tava, inspiră adânc şi căzu câteva clipe pe gânduri, apoi îşi începu istorisirea.

— Am un frate mai mare. De când mă ştiu, fratele meu a fost mistuit de mânie şi de vrajbă. Cu toate că am avut un tată bun şi blând, frate-meu devenea tot mai furios, mai răzvrătit şi mai violent pe an ce trecea. După ce a părăsit casa părintească, s-a ţinut numai de potlogării, iar în cele din urmă a ucis un om. Acum este după gratii şi nu l-am mai văzut de ani de zile.

Bărbatul se opri şi se uită iar adânc în ochii lui Micah.

— Şi toate astea, tinere Duff, m-au învăţat ceva.

— Ce?

— Că în viaţă fiecare dintre noi are de ales şi că alegerile pe care le facem ne hotărăsc caracterul şi soarta. Mi-am dat seama că nu vreau să ajung ca fratele meu – furios, violent şi meschin. Uite unde l-a dus asta. Eu nu voiam s-o sfârşesc la fel ca el, aşa că am ales un alt drum în viaţă, un drum ce duce în direcţia opusă. Mi-a luat ceva vreme, dar în cele din urmă am hotărât să încerc a afla ce fel de fiinţă vrea Dumnezeu să fiu. Şi de atunci încerc să îi fac voia în fiece clipă.

— Şi ce-are asta de-a face cu mine? întrebă Micah.

— Şi tu ai în faţa ta aceeaşi alegere pe care am avut-o de făcut atât eu, cât şi fratele meu – alegerea căii pe care vrei s-o urmezi în viaţă.

— Da eu vreau să ştiu de ce m-ai urmărit, stărui băiatul.

Trumbull zâmbi.

— Pentru că ieri, când m-am întâlnit cu tine şi cu banda aia de neisprăviţi, am văzut ceva în ochii tăi.

— Nu-s neisprăviţi, se burzului Micah, ei îs...

— Ei, zău aşa, tinere Duff! îi curmă vorba Trumbull. Noi doi n-o să ajungem nicăieri dacă ne minţim unul pe altul. Băieţii aceia cu care te înhăitaseşi sunt nişte mardeiaşi neisprăviţi care au apucat-o pe calea întunericului. Cu cât mai repede ai s-o recunoşti, cu atât mai repede ai să poţi înţelege diferenţa dintre calea aceea şi calea luminii şi a adevărului. Vrei, dar, să ştii ce am văzut în ochii tăi?

— Da, vreau, mormăi băiatul.

— Am văzut aceeaşi privire pe care ţin minte că o văzusem şi în ochii propriului meu frate pe vremea când era încă îndeajuns de tânăr ca să aleagă oricare dintre cele două căi. Când ţi-am privit chipul, a fost ca şi cum l-aş fi revăzut pe fratele meu, aşa cum era el odinioară. Pe el n-am avut cum să-l ajut – şi-a făcut singur alegerile în viaţă. Iar alegerile acelea l-au dus pe calea întunericului. Dar, în momentul în care te-am văzut, mi-am zis că poate încă nu e prea târziu să te ajut *pe tine*.

— Cum adică... să m-ajuţi?

— Având grijă să nu devii ca fratele meu sau ca derbedeii cu care erai.

— Da poate că eu n-am nevoie de-ajutoru matale. Nu ţi-am cerut eu să m-ajuţi! Ce-ţi pasă dumitale de viaţa mea?

— E de datoria fiecărui om să întindă o mână de ajutor fratelui său.

— Ei, da mata nu eşti fratele meu şi n-am nevoie să m-ajuţi. îmi pot purta eu singur de grijă.

— Zău? Şi, ia spune, tinere Duff, bine ţi-a fost în viaţă până acum?

— Mda, binişor.

— Aha... Şi, ia zi-mi, ştii să citeşti?

— Nu, nu ştiu.

— Ai vrea să înveţi?

— Ştiu şi eu?... Pân-acu nu m-am prea gândit la asta.

Trumbull ieşi din odaie, iar peste jumătate de minut se întoarse cu un ziar, pe care îl desfăcu şi arătă cu degetul spre paragraful din josul paginii.

— Ştii ce scrie aici?

Micah clătină din cap.

— Am să-ţi citesc eu, spuse Trumbull. Zice aşa: „Tentativa de jaf zădărnicită azi-noapte de către agenţii de poliţie s-a soldat cu uciderea a doi dintre făptaşii de culoare şi arestarea altor trei”.

După ce Trumbull citi numele menţionate în scurtul articol, băiatului i se puse un nod în gât.

— Ia zi, tinere Duff, acum eşti pregătit să afli care este diferenţa dintre lumină şi întuneric, dintre alegerile bune şi cele greşite şi dintre a deveni un om de caracter, demn şi vrednic, şi unul meschin şi furios?

Trecu vreme îndelungată până ce băiatul răspunse smerit, cu vocea abia şoptită:

— Da, cred că-s pregătit.

18
Melancolie

Micah făcu o pauză şi coliba se cufundă în tăcere.

Expresia de pe chipul lui arăta cât de profunde erau amintirile pe care le retrăise istorisindu-ne povestea sa. Între timp, ploaia se mai domolise, dar stropii continuau să lovească stăruitor acoperişul. Focul duduia în sobă, iar noi eram atât de absorbiţi de povestire, că nici prin cap nu ne trecea să ne urnim din loc.

— Acela a fost aşadar începutul celor trei ani petrecuţi alături de Hawk Trumbull, continuă Micah zâmbind. Am rămas cu el până la vârsta de şaisprezece ani, apoi m-am înrolat în armată.

— El îi ăl de care-mi povestişi, zise Jeremiah.

— El, da, surâse Micah. Povestea lui Hawk m-a determinat să-ţi zic unele dintre lucrurile asupra cărora ţi-am atras atenţia când eram împreună. Ştiu că n-a fost prea plăcut, dar m-am simţit obligat s-o fac.

— Ce vrei să zici cu asta, Duff?

— Tot Jake îl chema, vezi bine, şi pe fratele lui Hawk, răspunse Micah. Aşa că, atunci când te-am întâlnit, m-am gândit la Hawk şi mi-am spus că poate Dumnezeu te-a trimis la mine aşa cum mă trimisese pe mine la Hawk – ca să te ajut să alegi calea cea dreaptă, cum m-a ajutat Hawk pe mine.

— Ş-asta ai şi făcut – chit că la vremea aia nu mi-a plăcut defel s-auz asemenea vorbe, acu-s foarte recunoscător c-avut-ai curaju să mă faci să-mi înfrunt mânia.

— Şi io aşijderea, spuse Henry.

— Mă bucur s-aud asta, Jake, zâmbi Micah. La început şi eu eram la fel ca tine. Aveam treisprezece ani când l-am cunoscut pe Hawk, câţi aveai la rându-ţi atunci

când ne-am întâlnit. Aşa că vezi tu, Jake, noi doi ne asemănăm multişor. Poate tocmai de aceea ţi-am vorbit cu atâta asprime – pentru că îl vedeam în tine pe băiatul ce fusesem odinioară. Am avut o copilărie înfiorătoare, chit că pe atunci eram prea mic să îmi dau seama. Dar Dumnezeu încearcă să ne insufle dragostea Lui în toate chipurile posibile, iar în ceea ce mă priveşte a făcut-o folosindu-Se tocmai de împrejurările groaznice ale vieţii mele. Când Hawk m-a luat sub aripa lui, la început şi eu, la fel ca tine, am cârtit şi m-am plâns. Dar, după ce mi-a arătat articolul acela de ziar, am înţeles că îmi salvase viaţa.

— La fel cum ai salvat-o tu pe-a mea, spuse Jeremiah.

— Da, încuviinţă Micah. Şi, ştiind lucrul acesta, mi-am dat seama că mă puteam încrede în el. Iar, odată ce înveţi să te încrezi în cineva, totul se schimbă. Am înţeles că Hawk îmi voia numai binele şi că era dispus să facă orice, chiar şi să se sacrifice pentru mine, iar asta m-a schimbat pentru totdeauna. Cu toate că el era alb, iar eu negru, mă trata ca pe un fiu. Eu, iarăşi, din moment ce nu îl cunoscusem niciodată pe cel care îmi dăduse viaţă, iar mama murise, lăsându-mă singur pe lume, îl priveam ca pe un tată. Şi cu timpul am devenit un pic asemeni lui. Chiar şi când vorbeam cu tine, Jake, uneori mă trezeam spunându-ţi aceleaşi lucruri pe care mi le spusese el mie. De la Hawk am învăţat despre Dumnezeu, despre felul în care lucrează El în vieţile noastre, despre cine este El. De la Hawk am învăţat să mă înţeleg pe mine şi pe cei din jurul meu. El m-a învăţat să vorbesc corect, să citesc şi să scriu. Şi uite aşa am ajuns a citi cărţi întregi, ceea ce înainte nici cu gândul n-aş fi gândit că voi fi vreodată în stare să fac. Pe lângă scris şi citit, Hawk m-a învăţat multe despre viaţă, despre alegeri şi despre felul de om care îmi doream să fiu. Mă punea mereu să aleg. Pentru Hawk,

totul se reducea la alegere şi caracter. Obişnuia să spună că în fiece clipă avem în faţă două căi – lumina şi întunericul – şi că alegerea depinde de măsura în care îl lăsăm pe Dumnezeu să ne transforme în oameni mai buni. Iar de atunci am fost mereu dornic să înţeleg caracterul celor cu care mă întâlnesc şi evoluţia lor spirituală. Hawk m-a învăţat că, pentru a vedea adevăratul caracter al unui om, trebuie să priveşti dincolo de aparenţe. Aşa am descoperit bunăoară că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi, iar asta m-a făcut să mă gândesc şi mai mult la felul în care îmi doream să fiu. Dacă îi urmăreşti pe cei din jur cu o motivaţie greşită, sfârşeşti doar prin a-i judeca. Dacă o faci însă cu sufletul curat, te ajută să creşti la rându-ţi. Asta m-a ajutat Hawk să văd... atât în ceilalţi, cât şi în mine însumi. El m-a ajutat să hotărăsc ce fel de om îmi doream să fiu, la fel cum te-am îndemnat să faci şi tu, Jake.

— Şi ce-a fost lumina ceea de-l învăluia pe dom' Hawk în noaptea când v-a ieşit în cale? întrebă Emma.

Micah zâmbi.

— Nu ştiu, Emma. M-am întrebat şi eu adesea de n-oi fi avut o vedenie. O vreme n-am fost sigur dacă Hawk n-o fi cumva un înger. Nu ştiu. Uneori Dumnezeu lucrează pe căi misterioase ca să ne atragă atenţia şi să ne dea de înţeles că a sosit vremea să ne întoarcem spre lumină şi să vedem ce fel de oameni vrea El să fim. Pentru mine acela a fost momentul în care mi s-au deschis ochii. E ceva ce nu se poate explica în cuvinte. Dumnezeu voia să îmi vorbească şi l-a folosit pe Hawk pentru a-mi transmite ce avea El să-mi zică.

— Oare ăl de Sus mi-a vorbi cândva şi mie, dom' Duff?

— Dumnezeu le vorbeşte tuturor, Emma. Dar fiecăruia i se dezvăluie în chip diferit. Trebuie să fim

pregătiţi să îi ascultăm vocea atunci când se va face ea auzită, chiar dacă s-ar putea să nu ştim cum va suna ea. Mie Dumnezeu mi-a grăit prin Hawk. Ţie îţi va grăi în alt chip.

— Şi oi avea şi io o vedenie, dom' Duff?

— Probabil că nu, Emma. Nu mulţi au asemenea vedenii. Dar Dumnezeu ne vorbeşte mereu. Nu trebuie decât să ascultăm.

— Unde-i Hawk acum? îl întrebai eu.

— Nu ştiu, răspunse Micah cu un surâs trist. De ani de zile îmi doresc să îl revăd ca să îi mulţumesc pentru tot ce a făcut pentru mine. Nu era un om care să se simtă în largul său la oraş şi visa să se mute în Vest şi să trăiască din roadele pământului. îl fascina Deşertul Marelui Bazin – de ce, n-am înţeles-o niciodată prea bine, dar cert e că un om cu priceperea lui s-ar simţi ca peştele-n apă într-un loc ca acela. Hawk era un om remarcabil şi asta nu doar datorită faptului că ştia despre Dumnezeu lucruri pe care mulţi nu le descoperă niciodată. După ce m-am înrolat în armată, m-am mutat însă din loc în loc şi am pierdut legătura cu el. Iar apoi a izbucnit războiul. Am vrut să mă întorc la Chicago să văd dacă pot da de el, dar mă îndoiesc că a rămas acolo. Nici nu ştiu dacă mai trăieşte. Şi totuşi... ceva îmi spune că a reuşit să meargă în Vest şi că s-ar putea să fie încă acolo.

Se lăsă tăcerea şi brusc ne dădurăm cu toţii seama că ploaia încetase. În aceeaşi clipă, razele soarelui se revărsară pe fereastră, luminând întreaga colibă.

Povestea lui Micah fusese nespus de interesantă şi de mişcătoare. Totuşi, nu-mi puteam explica de ce mă simţeam atât de abătută.

Poate că nu povestirea lui mă umpluse de melancolie, ci faptul că eram împreună în chipul acesta şi, în vreme ce toţi istoriseau despre vieţile lor, doar eu nu

spusesem mare lucru despre a mea. Dintr-odată, am înţeles de ce.

Eu eram altfel decât Micah, Henry, Josepha, Emma şi Jeremiah. Chiar dacă fusesem la rându-mi sclavă, tatăl meu era alb. Iar asta mă deosebea de toţi ceilalţi. La gândul acesta mă năpădi o senzaţie din cale afară de stranie.

N-am apucat însă a zăbovi asupra ei, căci în clipa următoare numai ce ne trezim că se deschide uşa.

— Vasăzică aici eraţi! exclamă Katie exuberantă, păşind înăuntru. Ne întrebam unde aţi dispărut cu toţii!

Se vede că o prinsese ploaia, căci avea părul ud. Cu faţa toată numai un zâmbet, îşi trecu privirea de la unul la altul. Eu îi zâmbii la rându-mi, deşi încă tot nu-mi trecuse tulburarea.

— Şi ce-aţi făcut voi aici? întrebă Katie.

— Nani! exclamă William.

Ne uitarăm miraţi spre pat, căci niciunul dintre noi nu băgase, vezi bine, de seamă că ăl mic se trezise şi, în afară de mine, toată lumea pufni în râs.

— Stăturăm la poveşti, donşoară Katie, răspunse Emma, luându-l pe William în braţe.

Ceilalţi se puseră a-i istorisi însufleţiţi despre câte vorbiserăm, dar nici măcar glasurile lor voioase nu puteau alunga stingherеala care mă cuprinsese.

Deşi eram înconjurată de oameni, mă simţeam, în mod inexplicabil, nespus de singură.

Mă ridicai în picioare, ieşii pe uşa lăsată deschisă de Katie şi mă îndepărtai încet de colibă, lăsând în urmă freamătul de voci şi de râsete.

19
Cine sunt eu?

Întreaga plantaţie mustea de apă. Pe poteci, pe drum şi pe marginea câmpurilor şiroiau mici pârâiaşe în orice şanţ sau adâncitură. Erau băltoace la tot pasul şi, oriîncotro priveai, pe fiece petic de pământ, frunză şi fir de iarbă străluceau în bătaia soarelui milioane de stropi de ploaie.

Pe când mă îndepărtam de colibe, îmi răsunau încă în urechi glasurile celor care erau atât de dragi inimii mele şi cu toate astea mă simţeam, în mod straniu, înfiorător de singură. Mergeam încet pe poteca noroioasă, atentă să nu calc în vreo băltoacă. Nici eu nu ştiam prea bine ce-i în sufletul meu. îmi plângeam pasămite de milă. Unde că mă deosebeam de ceilalţi negri de la Rosewood, cred că îmi dădeam pentru prima oară seama că nici măcar Katie nu îmi putea înţelege pe deplin simţămintele, aşa cum nici eu n-aveam să pot înţelege vreodată cu totul universul ei sufletesc. Şi nici ceilalţi negri din coliba lui Jeremiah nu mă puteau înţelege pe de-a-ntregul, căci eu eram pe jumătate albă. Eram prinsă între două lumi, lumea albilor şi cea a negrilor, fără a face pe deplin parte din niciuna.

Nu ajunsesem prea departe de colibă când auzii paşi în spatele meu. Mă gândii că o fi Katie, dar când întorsei capul văzui că era Micah Duff.

Schiţai un zâmbet chinuit.

— Arăţi ca un om care poartă o povară grea pe umeri, zise el. Vrei să-mi spui ce te apasă?

Porniräm mai departe, mergând încet unul lângă altul.

— Cum de ţi-ai dat seama? întrebai eu.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat de la Hawk a fost să citesc în sufletul omului. Nu atât cât să ştiu

exact ce simte celălalt, ci cât să-mi dau seama că are, poate, nevoie să îşi descarce sufletul în faţa unui prieten.

— Se vede treaba că nu mă prea pricep să-mi ascund sentimentele, spusei eu, zâmbind iar.

— Mă rog, cert ecă-am observat că te frământă ceva. Sper că nu te-a supărat povestea mea...

— O, nu, nicidecum! Doar că...

Întorsei privirea. Mi se umpluseră ochii de lacrimi. Micah aşteptă răbdător.

— Of, nu ştiu, suspinai eu, trăgându-mi nasul şi ştergându-mă la ochi. Cum stăteam acolo la poveşti, doar noi, cei de culoare... dintr-odată mi-am dat seama că eu... mă deosebesc de toţi ceilalţi. Sunt neagră doar pe jumătate. Tatăl meu e alb. Atunci... cine sunt eu? Sunt neagră... sau albă? Nu-s niciuna, nici alta.

Ochii mi se umplură iar de lacrimi. Ridicai privirea spre Micah, iar el îmi zâmbi cu o tandreţe nemărginită şi zise aşa:

— Eşti ceea ce te-a făcut Dumnezeu – tânăra şi frumoasa Lui fiică. Eşti exact ceea ce vrea El să fii. Crezi că pe Dumnezeu îl interesează culoarea pielii tale?

— Nu, şoptii eu, mişcată până la lacrimi de cuvintele lui.

— Ai avut o mamă care te-a iubit, continuă Micah. Şi e vădit că tatăl tău te iubeşte ca pe lumina ochilor. Dumnezeu te iubeşte şi toţi cei de aici te adoră, Mayme. Şi asta nu pentru culoarea pielii tale, ci pentru ceea ce eşti.

— Mulţumesc, murmurai eu, ştergându-mi iar ochii.

Micah înclină surâzând din cap, apoi se răsuci şi porni înapoi spre colibă. Din cealaltă direcţie venea Katie. Când se apropiară unul de altul, încetiniră amândoi pasul şi schimbară câteva cuvinte, după care Katie mi se alătură şi pornirăm tăcute spre casă.

După un minut, două, Katie fu cea care rupse

tăcerea.

— Jeremiah şi Emma vă priveau de la fereastră.

Era ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud. Întorsei nedumerită capul spre ea.

— Şi ce a spus Jeremiah?

— Nimic, doar se uita. Ne uitam cu toţii, Mayme.

— La ce vă uitaţi?

— Ei, la ce crezi? La tine şi la Micah.

— Dar nu e nimic între noi!

— Eşti sigură, Mayme?

Nu spusei nimic. Adevărul e că nu ştiam nici eu răspunsul.

— Despre ce aţi discutat? întrebă Katie.

— Micah a văzut că-s tristă şi m-a întrebat de ce, atâta tot.

— Vai, Mayme, îmi pare rău... Ce te-a întristat?

— Vezi tu, Katie, nu-i uşor să fii pe jumătate alb şi pe jumătate negru. Uneori mă simt bunăoară stingheră să-i zic tatii „tată" de faţă cu ceilalţi, unde el e alb, iar ei sunt negri. Eu nu sunt nici ca ei, nici ca tine. Cine sunt eu de fapt?... adăugai, cu vocea gâtuită iar de lacrimi.

Katie îmi luă mâna şi o strânse într-a ei.

— Om fi noi diferite, Mayme, dar nu uita că suntem surori. Verişoare de sânge. Şi nimic nu poate să schimbe vreodată lucrul ăsta.

Dădui înlăcrimată din cap.

— Şi Micah ce ţi-a spus? întrebă Katie.

— Că Dumnezeu mă iubeşte aşa cum sunt. Pare să ştie mereu exact ceea ce are nevoie să audă celălalt. E un om uimitor. Nici nu-mi vine a crede că a fost cândva un derbedeu înrăit.

— Poftim??? exclamă Katie uluită.

— Aşa cum auzişi. Câtă vreme aţi fost plecaţi, Micah ne-a povestit că a crescut pe străzi şi a fost hoţ de

buzunare. îţi poţi închipui? Să-ţi stea mintea-n loc, nu alta!

Katie mă cercetă cu o privire stranie.

— Mayme... nu cumva te-ai îndrăgostit de el?

Făcui ochii mari.

— Şi tata m-a întrebat acelaşi lucru. Nu... Sigur că nu.

*

În vreme ce Katie şi Mayme discutau astfel în drum spre casă, Micah se întoarse la coliba lui Henry, care începea încet-încet să se golească. În dreptul Emmei şi al fiului ei, tânărul se opri şi se aplecă spre cel mic.

— William, ce-ar fi s-o iei tu înainte? Aş vrea să stau puţin de vorbă cu mama ta, dacă nu te superi.

— Nu, nenea Duff, nu mă supăr, ciripi micuţul şi o zbughi ţopăind spre casă, cu Josepha căznindu-se să-l ajungă din urmă.

— Ai un băieţel minunat, spuse Micah în timp ce se îndepărtau încet de ceilalţi.

Emma, vădit emoţionată să se găsească brusc singură cu el, nu spuse nimic

— Noi doi va trebui să purtăm într-o zi o discuţie serioasă, continuă Micah.

— Despre ce? întrebă Emma nedumerită.

— Despre felul în care te vezi tu. Nu mi-au plăcut unele lucruri pe care le-ai spus mai devreme despre tine. Uneori avem nevoie de ajutor ca să vedem binele din noi.

— În mine nu-i nimica bun.

— Aici te înşeli, Emma. E ceva bun în fiecare.

— O fi, în oameni ca Mayme şi donşoara Katie, da’...

— Emma, o întrerupse Micah, întorcându-se spre ea şi privind-o adânc în ochi, Dumnezeu nu te-ar fi făcut exact aşa cum eşti dacă n-ar fi socotit că eşti vrednică să trăieşti pe acest pământ. El te priveşte cu o dragoste chiar mai adâncă decât cea cu care îl priveşti tu pe William. Da,

adăugă el, observând mirarea de pe chipul ei, am văzut cu câtă iubire te uiţi la copilul tău.

— Când văzut-ai asta?

— Încă de când am sosit îţi iubeşti copilul ca pe ochii din cap, nu-i aşa, Emma?

— Da, dom' Duff, sigur că-l iubesc... da nu ştiam că fost-ai atent la mine.

— Am fost, Emma. Şi ori de câte ori te privesc, văd un om frumos pe care Dumnezeu îl iubeşte nespus de mult.

— Eşti sigur, dom' Duff, că de mine vorbeşti?

— Vorbesc de ceea ce văd în sufletul tău, Emma. Şi am să mă rog la Cel de Sus ca într-o bună zi s-o vezi la rându-ţi.

Spunând acestea, Micah se întoarse şi se îndepărtă, lăsând-o pe Emma mută de uimire.

*

În seara aceea, Katie veni în odaia mea şi se aşează lângă mine pe pat. Momentele acestea nepreţuite, pe care le petreceam împreună doar noi două, erau din ce în ce mai rare. Zâmbii şi o luai de mână.

— Sunt fericită că îi avem pe toţi ceilalţi alături, spuse ea, dar îmi lipsesc discuţiile noastre de odinioară.

Vreme de un minut rămase tăcută, gândindu-se pasămite la ceea ce cugetasem eu mai devreme – că oricât de mult ne iubeam, nimic nu putea schimba faptul că ne deosebim una de alta.

— Dar niciuna dintre noi n-ar vrea să dea timpul înapoi, nu-i aşa? întrebă ea în cele din urmă.

Clătinai din cap.

— Ce are să se aleagă de noi, Mayme? Lumea îi priveşte în chip diferit pe albi şi pe cei de culoare.

— Nu ştiu, Katie, dar măcar aici, la Rosewood, cu toate deosebirile dintre noi, ne acceptăm şi ne iubim unii

pe ceilalţi.

— Poate că asta contează mai mult ca orice, zâmbi Katie.

20
Poveşti, dans şi amintiri

Poveştile împărtăşite la gura sobei în coliba lui Henry avură darul de a ne umple pe toţi de bucurie şi de recunoştinţă pentru traiul binecuvântat pe care îl duceam la Rosewood. Peste câteva seri, după cină, ne-am adunat, cum ne era obiceiul, în salon.

— Ne citeşti ceva, donşoară Katie? întrebă Emma.

— Dacă vreţi, cu mare plăcere, răspunse Katie.

— Io vreau, că tare-mi place să te-ascult!

— Ce-ar fi să ne citeşti din cartea pe care ai cumpărat-o la Charlotte? interveni tata. De când ne-am întors, nici c-ai lăsat-o din mână.

— Vreţi să vă citesc din basmele fraţilor Grimm? întrebă Katie.

— Da, Katie, citeşte-ne o poveste, o rugai eu.

Katie se ridică şi se duse să ia cartea de pe raft, apoi se aşeză la loc şi începu s-o răsfoiască.

— Iată basmul pe care l-am citit aseară. Se intitulează „Muzicanţii din Bremen” şi este despre un măgar, un ogar, o pisică şi un cocoş.

— Bremen? făcu Micah nedumerit.

— E un oraş din Europa, zise Katie. Cele patru animale fug de la stăpâni şi, întovărăşindu-se, se duc să trăiască împreună în Bremen, oraşul libertăţii. Luând-o prin pădure, dau de casa unor tâlhari, pe care izbutesc să-i pună pe fugă făcând un tărăboi de nedescris. De aceea li se spune muzicanţi. Tâlharii, băgaţi în sperieţi, îşi iau tălpăşiţa, iar animalele pun stăpânire pe sălaş.

— Zici că-i povestea noastră! exclamă Jeremiah. Că – la fel ca muzicanţii ceia – nici noi nu mai suntem, vezi bine, robi.

Ne pufni pe toţi râsul. Când, în cele din urmă, ne

potolirăm, Katie începu să citească.

— „A fost odată un om şi omul ăsta avea un măgar, care de ani şi ani tot cărase la moară saci cu grăunţe. Ci de la o vreme bietului dobitoc i se împuţinaseră puterile şi nu mai era bun de nicio treabă. De aceea, stăpânul lui se gândi într-una din zile că n-ar mai avea niciun rost să strice pe el bunătate de nutreţ. Măgarul pricepu însă că nu-l aşteaptă vremuri prea bune şi, fără să mai zăbovească, îşi luă tălpăşiţa spre oraşul Bremen…”

Ascultam cu toţii într-o tăcere desăvârşită. Captivat de poveste, până şi ăl mic stătea cuminte pe genunchii Emmei, ascultând cu ochii mari, fără să zică nici pâs.

— „Găsind casa cufundată în linişte, iscoada tâlharilor păşi fără nicio grijă în bucătărie să aprindă o lumânare. Dând de ochii scânteietori ai pisicii, îi luă drept cărbuni aprinşi şi apropie de ei un băţ de chibrit, ca să-l aprindă. Ci pisica, neînţelegând de glumă, numai ce îi sări în obraz şi se puse să-l zgârie şi să-l scuipe. Băgat în sperieţi, tâlharul dădu s-o întindă pe uşa din dos. Ei, dar când calcă afară, câinele – care stătea lungit lângă prag – se repezi la el şi îl muşcă de picior. O luă atunci la goană prin curte şi, când trecu pe lângă maldărul de gunoi, măgarul îi arse o copită de văzu stele verzi. Iar cocoşul, trezit de hărmălaia de-afară, începu să strige de pe grindă: «cucurigu, cucuriiguu!». Atunci tâlharul îşi luă picioarele la spinare şi nu se opri decât în faţa căpeteniei tâlharilor, căreia îi înşiră toate grozăviile prin care trecuse.

— Vai de viaţa noastră! în casă s-a oploşit o vrăjitoare afurisită, care mi-a zgâriat tot obrazul cu ghearele ei lungi şi ascuţite; iar la uşă, cine crezi că stătea? unul cu un cuţit, care m-a înjunghiat în picior! Socoteam c-am scăpat, da ţi-ai găsit! în ogradă, o namilă neagră m-a pocnit cu o măciucă, iar sus, cocoţat pe acoperiş, sta însuşi judecătorul şi tot striga „Aduceţi-mi-l

încoace pe tâlhar! Aduceţi-mi-l!”... Dacă am văzut că aşa stă treaba, n-am mai stat pe gânduri şi am fugit mâncând pământul...

Din seara aceea, tâlharii n-au mai cutezat să se apropie de casă, iar cei patru muzicanţi din Bremen se simţeau atât de bine acolo, că nu s-au mai îndurat să plece”.

După încheierea poveştii, se făcu linişte preţ de câteva clipe, în cele din urmă, Emma fu cea care curmă tăcerea.

— Aşa făcurăţi şi voi două cu tâlharii ceia de i-aţi păcălit şi i-aţi pus pe fugă, nu-i aşa? Ş-or luat tălpăşiţa făr’ a bănui c-or fo’ alungaţi de două fetişcane!

Katie şi cu mine ne uitarăm zâmbind una la alta.

— Da, Emma, aşa am făcut şi noi, încuviinţă Katie.

— Ce straşnic a fost! exclamai eu. Aproape că uitasem de asta. Cum de am scos-o la capăt, habar n-am.

— Cert e că am izbutit să îi ducem de nas, zise Katie.

— Despre ce vorbiţi voi acolo? întrebă Micah, zâmbind nedumerit şi plimbându-şi privirea de la mine la Katie. Nu de alta, dar sună mai palpitant chiar şi decât basmul.

— O, chiar a fost, dom’ Duff! exclamă Emma cu însufleţire. Mayme şi donşoara Katie or fost din cale-afar’ de isteţe şi de curajoase. Or tras cu arma şi toate alea.

— Mă tem că, dintre noi două, numai Mayme a fost cea curajoasă, râse Katie. Eu una tremuram de frică!

— Nici eu nu eram mai brează. Totul s-a petrecut nespus de repede şi am făcut, pur şi simplu, ce aveam de făcut.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? întrebă Micah.

— Au venit nişte ticăloşi la Rosewood, spuse Katie. Căutau aurul unchiului Ward.

— Aurul?! exclamă Micah, uitându-se la fratele tatii.

Chiar se găsea aur la Rosewood???

— Da, dar la început noi n-o ştiam. L-am găsit mai apoi jos, în pivniţă. Aşadar, când ne-au călcat pentru prima oară nelegiuiţii aceia, i-am pus pe fugă aşa cum i-au alungat cele patru animale pe tâlhari.

— Numa că Mayme şi donşoara Katie nu s-or pus pe cântat, ci or tras cu puştile după ei! exclamă Emma.

De acum curiozitatea lui Micah îi molipsise pe toţi ceilalţi şi n-au mai contenit cu întrebările până nu le-am istorisit de-a fir a păr întreaga păţanie.

— S-a întâmplat înainte să vinnă Emma la noi, începu Katie, chit că de povestit, i-am povestit după aceea şi ei toată tărăşenia. Bărbaţii aceia mai veniseră o dată la Rosewood şi puseseră tot felul de întrebări. Pe vremea aceea nu eram aici decât eu şi Mayme. Lumea încă nu ştia ce se întâmplase cu familia mea. Aşa ne-a venit ideea să lăsăm a se crede că lucrurile decurgeau mai departe în mod normal şi că nu eram singurele suflete de pe plantaţie. Mayme făcea curat în grajd când i-am văzut venind. Am dat fuga la ea să-i spun, dar tremuram atât de tare că abia puteam lega două cuvinte. Mayme se strecură până la uşa şurii şi aruncă o privire afară. Cei trei călăreţi descălecară în curte şi se uitară în jur. Peste un minut, două, uşa se deschise scârţâind şi unul dintre bărbaţi intră în şură. Eu stăteam ghemuită lângă Mayme. „E careva pe-aici?” strigă bărbatul. îşi plimbă privirea prin şură vreo 5–10 secunde, apoi ieşi. „Nu-i nimeni în casă”, se auzi de afară un alt glas. „Unde-or fi? Că, din câte se pare, plantaţia nu-i pustie”, comentă cel care intrase în şură, la care un altul ripostă: „Om aştepta şi i-om omorî când s-or întoarce”.

La auzul acestor vorbe, Josepha clătină înfiorată din cap.

— Nouă nici că ne-a trebuit mai mult! continuă Katie.

Mayme îmi şopti s-o urmez. Ne-am furişat afară prin uşa din dos, după care am zbughit-o spre pădure şi, făcând un ocol larg ca să nu fim văzute, ne-am apropiat de casă din cealaltă parte. Pe când stăteam lipite de peretele casei, Mayme mă întrebă unde-s armele. „Ce ai de gând să faci cu armele tatei?” o întrebai eu, la care ea îmi răspunse: „Om încerca să-i speriem niţel şi să-i punem pe fugă”. „Cum?” mă mirai eu-pe vremea aceea eram, vezi bine, cam tare de cap. Mayme fu nevoită să mă îndrume pas cu pas. îmi spuse să mă furişez pe după casă şi, când voi ajunge la colţ, să iau nişte pietre şi să le azvârl spre caii lor.

— De ce să azvârli cu pietre? se miră Emma.

— Ca să le speriem caii, răspunsei eu. M-am gândit că atunci când nelegiuiţii or ieşi buluc să vadă ce se petrece, eu am să mă reped înăuntru să înşfac armele.

— Dar eu, reluă Katie firul poveştii, tremuram de groază să nu mă prindă vreunul dintre bărbaţi. Am întrebat-o pe Mayme ce să fac după ce arunc cu pietre, iar ea îmi spuse să rămân ascunsă, apoi să mă întorc fuguţa în pădure, unde mi se va alătura după ce va lua armele.

De acum toţi o ascultau cu sufletele la gură, la fel de atenţi precum ascultaseră basmul scris de fraţii Grimm.

— Zis şi făcut, continuă Katie. Am aruncat cu pietre ca să le distrag atenţia, vreme în care Mayme s-a furişat în casă şi a luat puştile, după care ne-am refugiat înapoi în pădure. Cum a izbutit Mayme să fugă cu puştile alea mari şi grele, nu ştiu, dar cert e că am ajuns cu bine la adăpostul copacilor. „Şi acum ce facem?” o întrebai eu pe Mayme. N-o să ghiciţi niciodată ce mi-a răspuns, adăugă Katie, după care se uită la mine, invitându-mă tacit să rostesc eu replica.

Toate privirile se întoarseră spre mine. îmi reprimai cu greu un zâmbet.

— I-am spus aşa: „O să tragem, miss Katie”.

— Pac! Pac! chiui însufleţit ăl mic, ridicându-şi braţul pe post de armă şi făcându-se că trage.

— Stai, William, cuminte, îl potoli mamă-sa.

— Era prima oară când ţineam o armă în mână, zise Katie. Mayme mi-a arătat cum să mi-o proptesc de umăr şi să ţintesc. „Doar nu vrei să-i împuşcăm?!” am bolborosit eu îngrozită. „Nu, prostuţo, vreau doar să-i speriem”, răspunse ea. Şi aşa am şi făcut. Mayme mi-a arătat cum să încarc carabina, mi-a lăsat un pumn de cartuşe şi mi-a spus ce să fac, după care a luat puşca şi s-a întors în şură. Dârdâiam de frică...

— Şi eu la fel! Dar ştiam că trebuie să ne descotorosim cumva de netrebnicii aceia.

— Doamne, Mayme, cât ai fost de curajoasă! exclamă Katie, zâmbindu-mi, după care îşi întoarse iar privirea spre ceilalţi. Mayme se furişă până la caii celor trei şi le şterpeli armele din desagi, după care se ascunse în şură. Pe mine mă îndrumase să număr până la 300 şi apoi să încep să trag – în aer. La cât eram de speriată, am numărat însă mult prea repede, iar când am socotit că sosise momentul, am luat arma şi, ţinând-o strâns, am aţintit-o spre câmp. Apoi am închis ochii şi am apăsat pe trăgaci. Detunătura m-a speriat zdravăn, dar bine că măcar nu m-a azvârlit pe spate, cum mă temeam că o să se întâmple. Când ecoul împuşcăturii se stinse am mai tras o dată şi încă o dată. De acum se auzeau strigăte din casă, căci bărbaţii nu ştiau – slavă Domnului! – cine trage asupra lor. Am tras şase focuri, după care am încărcat, cu degetele tremurânde, carabina aşa cum mă învăţase Mayme. Nelegiuiţii dădură fuga după arme, dar Mayme le şterpelise carabinele, iar acum trăgea şi ea asupra lor, din şură. Încărcându-mi arma, m-am pus iar să trag şi, din greşeală, am nimerit una dintre ferestrele casei!

Tata şi unchiul Ward izbucniră în râs.

— Cei trei bărbaţi răcneau şi înjurau de mama focului, îi dădu Katie înainte. Văzându-se însă neînarmaţi şi încolţiţi, încălecară pe cai şi porniră la galop în ploaia de gloanţe pe care o descărcam noi două asupra lor.

Katie îşi încheie povestirea râzând, iar noi toţi îi ţineam isonul.

— Să-ţi stea mintea-n loc, nu alta! exclamă Micah. Ce mai ispravă!

— Şi chiar după aia venit-am io, se amestecă Emma în vorbă. Şi ori de câte ori venea careva la Rosewood, noi trei, împreună cu donşoara Aleta, făceam un tărăboi grozav, la fel ca animalele celea din poveste, ca să-i zăpăcim şi să nu le treacă prin cap că eram numa noi patru acilea.

— Poftim??? făcu Micah râzând. Cum vine povestea asta?

— Asta era stratagema lui Katie, îi explicai eu. Aprindeam focul în colibe, o puneam pe Aleta să bată nicovala în fierărie şi făceam tot ce se putea ca Rosewood să pară o plantaţie ca oricare alta.

— Trebuie să mărturisesc că erau să mă păcălească şi pe mine! râse tata lui Jeremiah.

— Şi bărbaţii aceia nu s-au mai întors? întrebă Micah.

Se lăsă tăcerea în încăpere.

— Ba da, răspunse Katie cu glas şoptit.

— Şi ce s-a întâmplat?

Katie se uită întrebătoare la cei trei bărbaţi mai vârstnici. Văzând că niciunul dintre ei nu spune nimic, adăugă:

— Unchiul Templeton a fost împuşcat – încercând să-mi salveze viaţa, a fost cât pe ce să şi-o piardă pe a sa. Mai-marele nelegiuiţilor, un individ pe nume Bilsby, a fost ucis. El este cel care ne-a omorât familiile.

Katie se opri. Jeremiah aruncă o privire spre tatăl său, care ţinea ochii pironiţi în pământ. Intuind că numai Henry era în măsură a vorbi despre rolul jucat de el în cele întâmplate, până şi Emma păstră o tăcere respectuoasă.

Katie se ridică şi se duse să pună cartea înapoi în bibliotecă.

Rămaserăm tăcuţi vreme de câteva minute, după care Josepha se ridică în picioare.

— Io merg să pun ceainicu pe foc. Cine pofteşte nişte ceai?

— Sună grozav, Josepha, spuse tata. Eu aş vrea o cană.

— Şi eu, zise Katie, învârtindu-se încet prin cameră.

— N-au mai rămas din biscuiţii aceia de ovăz? întrebă unchiul Ward.

— Cum să nu, dom' Ward! ripostă Josepha, făcându-se nevăzută în bucătărie.

Katie se aşeză la pian şi începu să cânte într-o doară. Apoi, prinzând chef, îşi scoase partiturile mai vechi şi se puse a cânta o melodie săltăreaţă.

Unchiul Ward sări în picioare şi, spre amuzamentul tuturor, începu să joace cu foc, în vreme ce noi, ceilalţi, băteam din palme în ritm cu muzica. Încurajat de acompaniamentul nostru, el începu să ţopăie şi mai abitir, de ziceai că o să rupă podelele, nu alta.

— Haide, Emma, la joc! strigă el şi, apropiindu-se de locul în care stătea tânăra negresă, o trase de mână, făcând-o să se ridice în picioare.

Peste câteva clipe, dănţuiau deja la unison, de zici că făceau pereche de când lumea şi pământul pe ringul de dans. Râzând, noi, ceilalţi băteam cadenţat din palme, ţinându-le isonul.

Ridicând la un moment dat privirea, numai ce văd că Micah stă în dreptul meu, cu mâna întinsă.

— Hai, Mayme, să ne prindem şi noi în joc!

I-am luat mâna şi m-am ridicat. Nu făceam noi un spectacol de pomină, ca Emma şi unchiul Ward, dar mamă, ce ne-am mai distrat! N-am mai dănţuit aşa, cu un bărbat de culoare, de pe vremea când, copiliţă fiind, jucasem cu tata-moşu pe acorduri de scripcă. Se vedea de cât colo că nu-i prima dată când Micah juca o gigă, căci era un dansator cât se poate de iscusit.

— Ptiu, că mă trecură toate năduşelile! exclamă peste vreo două minute unchiul Ward, gâfâind. Jeremiah, ia scoală-n picioare şi-mi ia locul!

Jeremiah, căruia îi ardea deja buza să se prindă în joc, nici că avu nevoie de mai multe invitaţii. Sări numaidecât de pe scaun, o luă pe Emma de mână şi o jucă de jur-împrejurul camerei.

Peste câteva minute, Josepha se întoarse cu ceaiul şi, după ce îi servi pe bărbaţi, se aşeză lângă Henry să-i privească pe dansatori. Într-un târziu, degetele lui Katie încetiniră ritmul şi melodia săltăreaţă luă sfârşit. Emma şi cu mine ne desprinserăm de partenerii noştri de joc şi rămaserăm tuspatru în mijlocul salonului râzând, gâfâind şi zâmbind cu toată faţa. Eram obosiţi, dar nu mai petrecuserăm de mult aşa de straşnic!

— A fost tare distractiv! exclamă tata. Ca pe vremea când eram puştan. Mai ţii minte, Ward, lecţiile de dans pe care ni le dădea mama?

Fratele lui râse încetişor.

— Zău? V-a învăţat să dansaţi? întrebă Katie de la pian.

— Fără doar şi poate, Kathleen, răspunse tata. Bunica ta era o adevărată doamnă şi a avut grijă, atât cât i-a stat ei în puteri, ca toţi copiii săi – eu, Ward, mămica ta şi mătuşă-ta Nelida – să fie culţi şi manieraţi. Cred că i-ar fi plăcut să ne dea la şcoli scumpe, dar, cum nu ne

permiteam, ne-a pus să citim cărţi şi să studiem-până şi dansul. Ba chiar a încercat să ne înveţe a cânta la pian până şi pe noi, băieţii.

— Vai, unchiule Templeton, cântă-ne ceva! exclamă Katie.

Tata pufni în râs.

— Am spus că mama a încercat să ne înveţe, dar de mine unul mă tem că nu s-a prins mare lucru. Poate că o fi avut mai mult noroc cu Ward.

— Ei aş! râse fratele lui. Eram îndărătnic ca un catâr ori de câte ori mă punea să exersez. Acum că o aud pe Kathleen cântând, zău că-mi pare rău. Cânţi tare frumos, Kathleen. Ascultându-te, îmi zboară gândul la vremurile de odinioară. Şi mamă-ta cânta la fel de frumos. Dintre noi patru, ea era cea cu talent muzical.

— Mama m-a învăţat să cânt, spuse Katie. Pe vremuri aveam şi o vioară, dar a fost distrusă când am fost atacaţi de banda lui Bilsby.

— Se vede că Rosalind a fost o profesoară bună, zise unchiul Ward, după care făcu o pauză. Şi ştiţi cine mai avea talent muzical? Lemuela! Ce învăţa Rosalind, învăţa şi ea. Ştia să cânte la pian, la vioară... şi cu vocea! mai ţii minte, Templeton, ce voce frumoasă avea?

Tata schiţă un surâs trist şi încuviinţă încet din cap, cu ochii aţintiţi în gol.

— Cum să nu ţin minte? murmură el. îmi amintesc prea bine.

Glasul lui, plin de alean, ne potoli pe toţi şi mai cu seamă pe mine, amintindu-mi iar cât de mult o iubise pe mămuca şi cum se întrista ori de câte ori îi zbura gândul la felul crunt în care fusese smulsă de lângă el.

Katie începu din nou să cânte, încetişor, năpădită la rându-i de melancolia aducerii aminte. În afară de William, care era prea mic să ştie ce-i durerea, amintirea pierderii

celor dragi avea să ne întristeze mereu pe fiecare dintre noi. Totuşi, ne aveam unii pe alţii şi pentru asta eram din cale afară de recunoscători. Chiar şi aşa însă, uneori tot ni se mai umplea sufletul de tristeţe la amintirea celor care nu mai erau printre noi.

Trecu o vreme până să recunosc melodia pe care o cânta Katie în surdină. Era un menuet, precum cel pe care îl cântase când împlinise cincisprezece ani, la scurt timp după sosirea mea la Rosewood. Acea zi specială ne apropiase nespus de mult, transformând două copile îndurerate în două prietene.

În vreme ce Katie cânta liniştitul menuet cu iz nostalgic, stăteam cu toţii tăcuţi, fiecare aducându-şi pasămite aminte de fiinţele dragi care se petrecuseră dintre noi.

Josepha, care şedea lângă tata, se legăna uşor dintr-o parte într-alta şi bătea încetişor tactul cu piciorul. Observând, tata se întoarse cu faţa spre ea.

— Josepha, n-ai vrea să dansăm? Văd că ştii să joci menuetul.

Ochii negresei se umplură de tristeţe şi de alean.

— Ehei, asta fost-a demult...

— Ce anume? întrebă tata nedumerit.

Josepha îşi veni în fire, recăpătându-şi limba ascuţită.

— Îi treaba mea ce, se oţărî ea. Dumneata, dom' Templeton, fă bine şi vezi-ţi de treaba matale.

Peste un minut, cum stăteam eu pe scaun, numai ce se ivi o umbră în dreptul meu. Ridicai mirată privirea.

Era tata.

Îmi întinse mâna şi mă trase spre el. N-aş fi crezut că îmi amintesc aşa de bine paşii, dar mă trezii mişcându-mă în perfect ritm cu muzica în vreme ce tata mă conducea cu măiestrie pe acordurile graţiosului menuet. Se vede treaba că bunica mea şi a lui Katie îl învăţase să danseze cum

scrie la carte! Avea pasul atât de uşor, că nici nu auzeai când atinge podeaua. Mi-l puteam lesne închipui dichisit şi pomădat, dansând la un bal fastuos de la o curte regală! Mă conducea cu o graţie nemaipomenită, ţinându-mă uşor de degete şi învârtindu-mă încet în toate momentele potrivite. Iar atingerea lui era de ajuns ca să ştiu exact care era următoarea mişcare.

Toţi priveau uimiţi cât de bine ni se potrivesc paşii, de parcă am fi dansat menuet împreună de când lumea şi pământul. Uitându-se la noi, Josepha începu chiar să lăcrimeze.

Katie cânta, iar noi dansam, şi timpul stătu parcă în loc în cele câteva minute cât ţinu melodia. Dintr-odată, mă simţeam ca o prinţesă din poveşti. Doar că eu nu dansam cu un prinţ, ci cu propriul meu tată – ceea ce era şi mai frumos.

Când menuetul se încheie, ne oprirăm şi ne întoarserăm cu faţa unul spre altul. Ridicând ochii spre tata, văzui că are lacrimi în ochi.

— Eşti leită măicuţa ta, Mary Ann, şopti el. Eşti cea mai minunată fată din lume.

Îl înconjurai cu braţele pe după mijloc şi îmi lăsai capul pe pieptul lui, iar el mă strânse într-o îmbrăţişare duioasă.

21
Botezul

Cum s-a dus vorba, nu ştiu sigur. Cred că Henry a aflat vestea în târg de la niscaiva nou-veniţi. De oriunde o fi pornit zvonul, umbla vorba că un predicator de culoare se îndreaptă spre Greens Crossing, propovăduind şi botezând pe cei întâlniţi în cale.

Şi, într-o bună zi, chiar sosi huruind în oraş o căruţă ca de circ, pe care scria cu litere de un roşu aprins, pictate pe un fundal galben: „Predicatorul Giles Smithers” şi, dedesubt: „Iisus e calea spre mântuire. Pocăiţi-vă!”

Bărbatul se duse la grajdul cu chirie şi îl întrebă pe Henry care parte a râului ar fi mai potrivită pentru un botez. Şi, uite aşa, numai ce ne trezirăm că îşi instalează cortul pe malul râului, chiar lângă Rosewood – cu permisiunea tatii şi a unchiului Ward, desigur – şi împarte fluturaşi în stânga şi-n dreapta. Reverendul Smithers era un predicator de modă veche, care ameninţa lumea cu focul iadului şi, când se înverşuna, îi auzeai vocea de la o poştă. Katie, tata şi unchiul Ward au fost singurii albi prezenţi la prima întâlnire, alături de vreo douăzeci de negri. A doua seară, veniră însă de două ori pe atâţia, iar, în ultima zi, duminică după-masa, când reverendul Smithers anunţase că va boteza lumea în râu, se adunară din tot ţinutul nu mai puţin de o sută de inşi de culoare, oameni pe care nu-i mai văzusem în viaţa mea. Cum auziseră vestea nu ştiu, dar cert e că au auzit-o.

S-a cântat în după-amiaza aceea cum nu mai auzisem cântându-se din copilărie, când sclavii credincioşi de pe plantaţia McSimmons, vreo treizeci la număr, se strângeau serile laolaltă şi îşi înălţau glasurile întru slava Domnului.

Josepha, mai însufleţită ca niciodată, bătea din

palme, îşi legăna trupul voinic şi cânta mai tare ca oricine. Henry, pătruns la rându-i de căldura spirituală, îi ţinea isonul. Părtăşia cu toţi ceilalţi negri care fuseseră odinioară sclavi părea să le fi deschis o parte a sufletului care tăcuse vreme îndelungată. Jeremiah, Emma şi cu mine stăteam tustrei pe iarbă. Katie rămăsese acasă cu William, spunând că nu se simţise în largul ei deunăzi, când fusese singura fată albă prezentă la slujbă. De atunci nu mai participaseră la adunare nici tata, şi nici unchiul Ward.

Eu şi Jeremiah cântam laolaltă cu ceilalţi şi băteam din palme, dar Emma era neobişnuit de tăcută. Nu înţelegeam de ce îi plăcea, doar, să cânte şi avea o voce minunată! După ce reverendul se puse a predica, Emma se posomorî şi mai tare, de zici că mai era puţin şi are s-o podidească plânsul.

— Fraţi şi surori, începu predicatorul Smithers cu vocea lui bubuitoare, de ani de zile seminţia noastră s-a tot rugat s-ajungă a cunoaşte slobozia celei străvechi grădini a raiului. Ci acu că suntem slobozi, păşit-am noi oare cu-adevărat, în adâncu' sufletului, în cea împărăţie a lu' Dumnezău? Trecut-am noi Iordanu să ne spălăm, prin botez, de păcate? Ne sculat-am noi din apele celea, cum îs apele râului de curge acilea-n spatele meu, izbăviţi şi renăscuţi? Simţit-aţi, fraţii mei, focu' cela? Ia ziceţi, ce foc vă strigă numele – focu' iadului ori focu' Duhului Sfânt?

De acum răcnea din toţi bojocii, iar mulţimea, molipsindu-se de înflăcărarea lui, izbucni într-un cor de „Aleluia!" şi „Ai milă, Doamne".

— Nu mai aştepta, frate... Grăbeşte-te, soră! răcni înainte predicatorul. Căci venit-a ziua a sfântă a mântuirii! De mai aştepţi o zi, a fi, poate, prea târziu. Că focu' iadului arde năprasnic, pe veci însetat. Da' focu' Duhului arde când i-e dat să arză şi, de-i întorci spatele, n-ai să-l mai găseşti arzând. Veniţi la Iisus, fraţi şi surori, şi mărturisiţi-

vă păcatele ca focu’ mântuirii Lui să arză cu strășnicie.

— Amin! Amin! strigară ascultătorii.

— Ş-acu, fraţi şi surori, veniţi aci la mine de vă spovediţi şi vă lăsaţi pogorâţi de focu’ ăl sfânt. Ş-apoi păşiţi în apele celea ale Iordanului de vă spălaţi de păcate.

Mulţimea începu să freamete şi să strige:

— Lăudat fie Iisus! Aleluia!

Câţiva se duseră pe malul râului, în vreme ce alţii ieşiră în faţă, căzură în genunchi şi îşi ridicară braţele în aer, slăvindu-L pe Dumnezeu în gura mare:

— Iartă-ne, Doamne, c-am păcătuit. Izbăveşte-ne, Doamne… Izbăveşte-ne de focu’ iadului!

Lângă mine, Emma tremura înfricoşată.

Dintr-odată, se ridică în picioare, dar în loc să i se alăture predicatorului pe malul apei, cum mă aşteptasem eu, se întoarse în direcţia opusă şi o porni înapoi spre casă. Mă uitai întrebătoare la Jeremiah, dar el ridică din umeri – purtarea Emmei îl nedumerea, vezi bine, la fel de tare ca pe mine.

După un minut, două, Jeremiah se ridică în picioare şi, spunând că vrea să fie botezat, o luă spre râu. Între timp, reverendul Smithers, care intrase în apă până la brâu, se apucase de treabă. Pe mal aşteptau la rând, cântând şi rugându-se cu foc, toţi cei dornici să fie botezaţi şi fiece creştinare săvârşită de către predicator în apa râului era primită cu strigăte de slavă.

Dându-mi brusc seama că nici eu nu fusesem vreodată botezată, nu mi-a luat mult să hotărăsc că vreau să primesc la rându-mi taina botezului.

Aşa că m-am ridicat şi l-am urmat pe Jeremiah spre râu. El era cu câţiva inşi înaintea mea la coadă şi nu a întors nici măcar o dată privirea îndărăt. După ce reverendul Smithers îl scufundă în apă, când Jeremiah se înălţă iar, şiroind, în picioare, Henry şi Josepha strigară

într-un glas de pe mal:

— Domnu’ fie lăudat!

Observându-mă, Jeremiah îmi zâmbi. Când trecu pe lângă mine, îi apucai mâna şi i-o strânsei puternic. Două minute mai târziu îmi veni mie rândul.

Când predicatorul mă ridică din apă, deşi l-am auzit pe Jeremiah strigând de pe mal cuvinte de slavă împreună cu Henry şi Josepha, prima faţă pe care am văzut-o n-a fost a lui, ci faţa Emmei. Emma venea hotărâtă spre mal, de mână cu fiul de patru ani. Se opriră cât să îşi scoată încălţările, apoi intrară în apă şi se aşezară la coadă, în spatele celor patru negri care aşteptau să fie botezaţi.

— Vreau să-mi botezi copilu’, îi spuse Emma reverendului când ajunse în dreptul lui. El II William.

— Şi ia zi tu, William, crezi mătăluţă că Iisus te-a mântui de păcate? îl întrebă Smithers pe ăl mic.

— Cred, da! exclamă fiul Emmei, deşi nu-s sigură că înţelegea ce are să urmeze.

Niciuna, nici două, predicatorul îşi petrecu braţul pe după umerii lui şi, acoperindu-i cu mâna nasul şi gura, îl scufundă în apă. Peste două secunde, ăl mic ieşi tuşind la suprafaţă, strigând după mamă-sa. Emma îl luă în braţe, se răsuci şi, fără să spună un cuvânt, ieşi din râu.

— Doar nu era să-mi las odoru să arză-nfocu iadului! pufni ea când se aşezară lângă noi pe iarbă.

Până să se însereze, nu mai era ţipenie de om pe malul râului. Fistichia căruţă a reverendului Smithers se îndrepta deja hodorogind spre o altă turmă ce se cerea izbăvită. Acum Rosewood se putea întoarce în sfârşit la normal – chit că în seara aceea am mai turuit vreme de un ceas pe seama botezului, istorisindu-le însufleţiţi celor de acasă toate câte se întâmplaseră la râu.

Un lucru mă nedumerea, totuşi. Având în vedere cu câtă credincioşie îşi trăia Micah viaţa, nu înţelegeam cum

de nu venise la botez şi cum de nu scosese un cuvânt mai toată seara.

22
O conversaţie memorabilă

Soarele de mai strălucea fierbinte pe cer, iar pământul era moale, călduţ şi reavăn, numai bun pentru semănat. Cele trei tinere de la Rosewood dăduseră mai toată dimineaţa cu grebla şi cu săpăliga, făcând straturi în grădina de legume. Pe o jumătate din suprafaţă începeau deja să încolţească puzderie de napi, cartofi, morcovi, fasole şi mazăre, iar mâine aveau să planteze pe cealaltă jumătate seminţe de bostani şi dovleci, precum şi alte câteva soiuri de mazăre şi fasole.

Katie se întorsese în casă să o ajute pe Josepha la pregătirea mesei de prânz, iar Mayme se dusese să strângă rufele uscate de pe sfoară. De vreo douăzeci de minute, Emma lucra singură în grădină. În ultimele zile, observase toată lumea că e tăcută din cale afară. Acum că era singură cu gândurile ei, în vreme ce săpa sârguincioasă pământul, ochii i se umplură încet de lacrimi.

De la o vreme încoace o năpădiseră, răscolindu-i sufletul şi mintea, un iureş de sentimente noi cu care nu ştia ce să facă. De ce o făceau, bunăoară, să plângă?

De ce aşa, dintr-odată, se simţea pe cât de fericită, pe atât de tristă şi de înfricoşată? Nu-şi amintea să fi vărsat multe lacrimi la viaţa ei. Spre deosebire de alţi sclavi, ea avusese un trai destul de uşor: abia dacă fusese biciuită o dată sau de două ori. Totuşi, azi-noapte o apucase plânsul... aşa, din senin, şi plâns-a ş-a tot plâns pân' a furat-o somnul.

Iar acum iat-o iar covârşită de lacrimile celea fierbinţi şi nedorite.

Brusc, ceva o făcu să îşi întoarcă privirea spre casă.

La vreo douăzeci de metri depărtare, Micah Duff

şedea pe iarbă, privind-o.

Emma tresări uimită şi îşi şterse repede ochii cu dosul mâinii murdare de pământ.

— Iartă-mă, Emma, n-am vrut să te sperii, spuse el, ridicându-se în picioare şi pornind spre ea.

— De câtă vreme te afli acilea, dom' Duff? întrebă Emma.

— Doar de câteva minute. Păreai adâncită în gânduri şi n-am socotit că se cuvine să te deranjez.

Emma îşi întoarse, încurcată, privirea, iar în clipa următoare o podidiră iar lacrimile.

— Ce s-a întâmplat, Emma? întrebă Micah încet, păşind în faţa ei. Cu săpăliga atârnându-i moale în mână, tânăra rămase cu privirea plecată în pământ.

— Nu ştiu, răspunse ea pe un ton plin de jale. îmi simt sufletu' răscolit, atâta tot.

— Ce te răscoleşte?

— Ştiu şi io?... Gându' la Dumnezeu, şi la iad, şi la tăte cele. Mă gândeam că poate...

— Poate ce? îi dădu Micah ghes cu blândeţe.

— Că poate ar fi trebuit să mă botez şi io când l-a botezat predicatoru pe William al meu.

— Tu cum de nu ai cerut să fii botezată?

— Nu ştiu, se jeli Emma. Da ştiu c-ar fi trebuit să primesc şi io botezu', ca pruncu' meu, că io n-am fost nicicând creştinată. Numa că mi-a fost frică şi... ruşine...

— De ce crezi că ar fi trebuit să fii botezată?

— Pen' că simţit-am în inimă focu cela ceresc de care vorbea predicatoru'. Simţit-am imboldu', da' nu i-am dat ascultare, ş-acu mi-e şi mai frică decât mi-era 'nainte.

— De ce anume ţi-e frică, Emma?

— Că nu-s botezată şi că, de păţesc oarece şi mor, oi arde-n veci pururi în flăcările iadului!

Micah o privi cu un surâs în care tristeţea se împletea

cu o nemărginită tandreţe.

— Nu ai să ajungi în iad, Emma.

— De un’ ştii, dom’ Duff? N-am fost botezată niciodat’ şi-s o păcătoasă şi jumătate, o ştiu prea bine, şi predicatoru cela zis-a că la ăi de nu-s botezaţi le-a arde sufletu-n focurile iadului în vecii vecilor!

La auzul acestor vorbe, Micah îşi simţi inima îndurerată din cale afară.

— Vino, Emma, spuse el, luându-i săpăliga din mână şi aşezând-o pe pământ. Hai să facem o plimbare.

Emma Tolan îl urmă fără să protesteze, aidoma unui copil zelos şi înfrigurat.

Porniră tăcuţi spre pădure. Chipul Emmei era liniştit, dar inima îi bătea mai-mai să-i sară din piept. Ce avea să-i spună bărbatul ăsta din cale afară de înţelept ce mergea acum alături de ea? Fără să-şi dea seama, întoarse capul spre casă, întrebându-se dacă i-o fi urmărind careva cu privirea.

Ce-o să creadă Mayme?!

— Emma, spuse Micah într-un târziu, te superi dacă îţi pun o întrebare personală şi foarte importantă?

— De ce să mă supăr? răspunse ea cu jumătate de gură, începând a se perpeli.

— Bine, Emma, atunci iată ce vreau eu să ştiu: de ce ai o părere atât de proastă despre tine?

— A, păi la asta nu-i greu să răspund, zise ea, răsuflând parcă uşurată. De când eram mică, toată lumea mi-a spus că-s o fată rea. Or asta-nseamnă că-s o păcătoasă. Nu-i aşa, dom’ Duff?

— Nu neapărat, zâmbi Micah. Dumnezeu poate vedea lucrurile cu totul altfel decât le văd oamenii.

— Da’ io nu ştiu nemica de Dumnezeu ş-am socotit că alţii or şti mai multe ca mine.

— Ei bine, Emma, atunci poate că a sosit vremea să

nu mai asculţi ce spun alţii, ci să afli tu însăţi cine este Dumnezeu şi cum te priveşte *El* pe tine.

Merseră o vreme în tăcere.

Vorbele care îi ieşiră apoi pe gură Emmei, surprinzând-o mai ales pe ea, arătau dar că în tot acest timp cugetase abitir la ceea ce îi spusese Micah Duff.

— Dom’ Duff, chiar vorbit-ai serios când mi-ai zis că fiece om are şi-o parte bună?

Fără să se oprească din mers, Micah întoarse capul spre ea şi i se uită adânc în ochi. Emma simţi că privirea lui îi pătrunde până în străfundurile fiinţei.

— Nu *cred*, ci sunt sigur de asta. *Există* ceva bun în fiecare din noi, căci cu toţii am fost făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Chiar Dumnezeu a spus-o.

— Chiar şi într-o păcătoasă ca mine, nătângă şi fără carte?

— Of, Emma, nu eşti nătângă. Mi se rupe inima să te aud spunând una ca asta. Iar răspunsul e da, există în fiinţa ta ceva bun şi minunat.

— Zău, dom’ Duff?

— Sigur că da, Emma! Iar, dacă eu văd binele din tine, ia gândeşte-te cât bine vede Dumnezeu.

— Da’ El se uită numa după păcate, nu după bine.

— Minciuna asta unde ai mai auzit-o?

— Aşa zicea predicatoru cela. Nu d-aia fost-a făcut iadu – ca să fim pedepsiţi pentru păcatele noastre?

— Dumnezeu ne ajută să ne eliberăm de păcate, dar nu le caută cu lumânarea. Mai presus de orice, El se uită să vadă binele pe care l-a sădit în noi când ne-a făcut copiii Săi. Binele din noi care îl ajută pe Iisus să ne izbăvească de păcatele din sufletele noastre. Fără acel bine, n-am putea ajunge să îi semănăm lui Iisus.

— Da io-s o păcătoasă şi jumătate, dom’ Duff, şi-s sigură c-o s-ajung în iad. Dumnezeu n-are cum să mă

iubească aşa cum te iubeşte pe mata, pe Mayme au pe donşoara Katie.

— Nimeni nu este fără prihană, Emma. Ai auzit ce puşlama am fost eu în copilărie. Dar Dumnezeu a văzut binele din mine, aşa cum l-a văzut şi Hawk. Şi înţelegând că Hawk mă preţuieşte şi că Dumnezeu mă preţuieşte ca om, am ajuns să văd întunericul din sufletul meu şi să învăţ a mă ridica deasupra lui. Nu putem îndrepta cum se cuvine răul din noi până nu ne dăm seama că Dumnezeu este Tatăl nostru şi că ne-a înzestrat pe fiecare şi cu o parte bună. N-are niciun rost să fii botezată doar pentru că ţi-e frică de iad. Botezul în sine nu îţi va mântui sufletul.

— Ş-atunci ce tre' să fac ca să n-ajung în iad?

— Trebuie să înţelegi că Dumnezeu te iubeşte, că eşti fiica Lui dragă, şi apoi să începi a trăi aşa cum a trăit Iisus. De aceea îl numim Mântuitorul nostru: pentru că Iisus ne izbăveşte de păcate şi ne arată cum să trăim drept copii ai lui Dumnezeu, ajutându-ne pas cu pas.

Se lăsă iar tăcerea.

— Pân-acu n-am auzit pe nimenea să vorbească aşa de Dumnezeu, murmură Emma. Un' că io n-am crescut cu un tată alături ea, mi-e cam greu să-nţeleg cum vine treaba asta. Credeam că Dumnezeu îi oarece uriaş alb şi-nfricoşător ce tună şi fulgeră-n ceruri şi-i azvârle pe păcătoşi în focurile iadului.

— Crezi, Emma, că Dumnezeu *vrea* ca păcătoşii să ajungă în iad?

— Io aşa am socotit.

— Dar dacă nu vrea? Dacă Dumnezeu face tot ce îi stă în puteri ca oamenii să *nu* ajungă acolo?

— Asta n-aduce defel, dom' Duff, cu ce zice lumea şi cu ce-a zis predicatoru cela.

— Ştiu, oftă Micah. Dar dacă e adevărat?

— Că Dumnezeu cearcă să ne *salveze* de iad?

Micah aprobă din cap.

— Nu ştiu, dom’ Duff... Atunci înseamnă că Dumnezeu nu-i deloc aşa cum credeam io. Încurcată treabă... Da’... da, la urma urmei, dom’ Duff, cine Il Dumnezeu?

— Dumnezeu este Tatăl tău, Emma. El vrea să te ajute pentru că eşti copilul Său mult iubit.

— Păi, dacă... dacă nu vrea să m-azvârle-n iad... şi... şi nu-i rău şi-nfricoşător cum credeam io, atuncea... atuncea... ce vrea... io ce-ar trebui să fac? Dacă Dumnezeu nu-i aşa cum socoteam, înseamnă că nici io nu îs. Cine... cine îs io, dom’ Duff?

Micah zâmbi iar.

— Eşti copilul Lui, Emma – nici mai mult, nici mai puţin decât fiica lui Dumnezeu. Asta este ceea ce vrea El să fii.

23
Lecţia de citire

Într-o dimineaţă, Katie şi cu mine ne-am trezit mai târziu decât de obicei, odată cu Emma. Până să ne îmbrăcăm noi, William, care se deşteptase mai devreme, turuia deja de zor cu Josephajos în bucătărie.

Când coborârăm tustrele la parter nu mică ne-a fost mirarea să îl găsim pe Micah Duff aşezat pe divanul din salon, citind Biblia din biblioteca lui Katie.

— Bună dimineaţa, domnişoarelor, ne salută el, ridicând privirea.

— Ce faci mata acilea, dom' Duff? întrebă Emma.

— Am venit să beau o cafea bună făcută de Josepha. Şi, cum ceilalţi îşi savurau deja cafelele afară pe verandă, m-am gândit să iau şi eu loc aici şi să citesc puţin.

— Mata chiar pricepi ce scrie-n ceaslovu cela? exclamă Emma, apropiindu-se şi zgâindu-se uimită la cartea groasă din mâinile lui.

— Da, Emma, pricep.

— Şi ce zice-n carte?

— Este o carte despre Iisus, despre faptele săvârşite de El şi despre învăţăturile Sale.

— Aha, Il Biblia care vasăzică! auzit-am de Biblie. Păcat că nu pot citi ce scrie-ntr-însa.

— Ai putea.

— Da' nu ştiu să citesc, ripostă Emma nedumerită.

— Dar ai putea, stărui Micah.

— Cum?

— Cititul e ca orice altceva. Se învaţă.

— Aşa cum am învăţat şi eu, intervenii, apropiindu-mă de Emma.

— Da cum învaţă omu' să citească şi să vorbească frumos? întrebă ea, plimbându-şi privirea între mine şi

Micah.

— Nu e uşor, dar dacă îţi doreşti cu adevărat, poţi învăţa orice, răspunse el. E drept însă că, pentru a învăţa orişice, e nevoie de multă sârguinţă.

— Da’ io n-oi putea-n veci să citesc tăt ce scrie-n cartea ceea, spuse Emma, arătând spre voluminoasa Biblie de pe genunchii lui Micah.

— De ce să nu poţi? ripostă el. Ia loc, Emma.

Emma se aşează lângă el, iar Katie şi cu mine ne aşezarăm vizavi. Eu eram dornică să aud ce avea Micah de zis căci, deşi făceam mai departe exerciţii de citit, încă mă mai poticneam, vezi bine, pe ici, pe colo.

*

După ce Emma luă loc, Micah arătă cu degetul spre pagină.

— Aici ajunsesem cu cititul când aţi venit voi. Să luăm, bunăoară, cuvântul acesta.

— Cum se citeşte? întrebă Emma.

— „Este”.

— Cum îţi dai seama?

— Pentru că am învăţat. Uite – avem un „e”, un „*s*”, un „t” şi încă un „e”. Puse laolaltă, literele acestea formează cuvântul „este”.

— Ptiu, da încurcat mai îi!

— De fapt, e cât se poate de simplu, Emma. Priveşte atent cuvântul preţ de câteva clipe şi încearcă să ţii minte cum arată.

Emma îi dădu ascultare.

— Iar acum am să-ţi arăt un alt cuvânt, spuse Micah după ce se scurse un minut, mutându-şi degetul puţin mai sus pe pagină. Vezi cuvântul ăsta?

Emma încuviinţă din cap.

— Acesta este cuvântul „casa”. Vezi, are un „s”, precum „este”. Tot ce trebuie să facem este să punem

laolaltă literele „c”, „a”, „s” şi încă un „a” şi obţinem cuvântul „casa”. Acum priveşte atent cuvântul şi ţine-l minte.

Emma se conformă din nou.

— Ce zici, Emma, dacă îţi scriu ceva pe o bucată de hârtie, crezi că ai putea citi ce am scris? o întrebă Micah după câteva secunde.

— Cum să pot dom’ Duff?! Ţi-am spus, doar, că nu ştiu să citesc!

— Eu zic că te înşeli, Emma, stărui Micah. Katie, eşti bună să-mi aduci un creion şi o foaie de hârtie?

Katie sări în picioare şi dădu fuga la etaj. De acum eram cu toatele înfrigurate să vedem ce are să se întâmple. Când Katie se întoarse într-un suflet şi îi întinse lui Micah hârtia şi creionul, acesta se întoarse iar spre Emma.

— Emma, te rog să închizi ochii, îi ceru el, după care scrise ceva pe foaie. Gata, acum îi poţi deschide. Te rog să citeşti ce am scris aici.

Emma luă foaia de hârtie, se uită la cele două cuvinte şi apoi zâmbi cu toată faţa.

— Scrie „casa este”! exclamă ea însufleţită.

— Întocmai. Vezi că s-a putut?

— Îi prima oară când am citit singură ceva! Şi ce tre’ să faci ca să poţi citi o carte mare şi groasă ca Biblia ceea?

— Trebuie să înveţi multe, multe cuvinte. Sute... mii de cuvinte. Dar nu e atât de greu pe cât ai crede. Iar, după ce înveţi toate literele alfabetului, cum arată şi cum sună fiecare, poţi citi chiar şi cuvinte pe care nu le-ai memorizat.

— Eşti bun să-mi citeşti ce scrie acol’? întrebă Emma, arătând spre Biblia ce stătea încă deschisă pe genunchii lui.

— Sigur. Am să citesc trecând cu degetul peste

cuvinte, ca tu să auzi cum se pronunţă fiecare în parte.

— Oi fi numa ochi şi urechi! exclamă Emma entuziasmată.

— Bine, am să încep de aici – „Iisus i-a chemat la El”, citi Micah, rostind rar şi răspicat fiecare cuvânt, „şi le-a zis, în pilde: «Cum poate Satana să scoată afară pe Satana? Şi dacă o casă...”

Făcu o pauză.

— Emma, vezi cuvântul acela? Fii bună şi citeşte-l tu.

— „Este”.

— Exact. Vezi? începi deja să citeşti din Biblie. „*Şi dacă o casă este dezbinată împotriva ei înseşi*...”

Aşteptă iar, arătând spre următorul cuvânt.

— „Casa”, zise Emma.

— Foarte bine. „... casa aceea nu poate dăinui. Tot astfel, dacă Satana se răscoală împotriva lui însuşi...”

— „Este”, citi Emma.

— „este dezbinat şi nu poate dăinui, ci s-a isprăvit cu el. Nimeni nu poate să intre în...”

— „Casa”.

— „Nimeni nu poate să intre în casa unui om tare şi să-i jefuiască gospodăria decât dacă a legat mai întâi pe omul acela tare; numai atunci îi va jefui...”

— „Casa”, spuse Emma încă o dată, radiind de mândrie.

Micah puse cartea jos.

— Emma, tocmai ai citit cinci cuvinte din Biblie, spuse el. Vezi că nu-i aşa de greu?

— Mai arată-mi un cuvânt, dom’ Duff! se rugă Emma de el.

— Nu crezi că ar fi cam mult pentru o primă lecţie? N-aş vrea să uiţi aceste două cuvinte.

— Nu le-oi uita. îţi promit că le-oi ţine minte, da’ te rog frumos, dom’ Duff, să-mi arăţi încă două cuvinte! încă

două şi gata.

— Bine, Emma, râse Micah, trecându-şi ochii peste pasaj. Uite, adăugă el, oprindu-se cu degetul asupra unui cuvânt, acesta este un nume propriu – Satana.

— O, auzit-am de el! exclamă Emma. Ăsta-i necuratu' – ucigă-l-crucea.

Micah izbucni iar în râs.

— Aşa cum zici, Emma! Vezi linioara aceea şerpuită cu care începe cuvântul? Aceea este litera „s", cu care te-ai mai întâlnit deja în cuvântul „casa". Toate literele se folosesc iar şi iar pentru a forma diferite cuvinte, la fel cum, în bucătărie, din aceleaşi Ingrediente, combinate altfel, se fac mâncări diferite. Folosind aceeaşi făină, Josepha bunăoară face într-o zi pâine, a doua zi plăcinte, a treia zi pesmeţi şi a patra zi prăjitură. Cititul se aseamănă cu gătitul. Trebuie să ştii cum să amesteci ingredientele. Iar în alfabetul englezesc sunt doar 26 de litere, pe când ingredientele dintr-o bucătărie sunt mult mai multe la număr. Aşa că vezi tu, Emma, cititul e chiar mai uşor ca gătitul!

— E, p-asta chiar că n-o mai cred, dom' Duff! râse Emma.

— Dar ai înţeles ce vreau să spun?

— Bag seama că da.

— Trebuie să înveţi cum literele, în funcţie de felul în care sunt combinate, formează cuvinte diferite. Acel „s" şerpuit de la începutul cuvântului „Satana" e, de pildă, acelaşi „s" folosit în cuvântul „casa". Vezi? întrebă el, arătând spre cele două cuvinte. Parcă şi de sunat, sună asemănător – „Satana"... „casa". Auzi sâsâitul? Aşa se pronunţă litera „s" în ambele cuvinte.

— Îi ca sâsâitu de şarpe! exclamă Emma. Ş-aşa ş-arată – ca mersu şarpelui!

— Să ştii că ai dreptate, încuviinţă Micah. Ca să vezi!

Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Şi cuvântu' „este" are acelaşi sâsâit într-însu. Asta înseamnă că are un „s"?

— Într-adevăr. Bravo, Emma, înveţi repede. Toate cele trei cuvinte – „Satana", „este" şi „casa" – au câte un „s", adăugă Micah, accentuând litera în fiecare dintre cazuri.

— Mai arată-mi un cuvânt, îi ceru Emma entuziasmată.

— Păi, ia să vedem... murmură Micah, trecându-şi iar privirea peste versete. Gata, am găsit: „om".

Emma îşi coborî ochii spre cuvânt.

— Care vasăzică azi ai învăţat să citeşti patru cuvinte – „este", „casa", „Satana" şi „om". Crezi că ai să ţi le aminteşti?

— Cred că da, dom' Duff, chit că mise-ncurcă deja niţel în minte. Putem să le citim înc-o dat'? Mă laşi să-ncerc a citi io cuvintele celea?

Micah aprobă din cap.

— Eu am să recitesc încet pasajul, iar când am să ajung la un cuvânt pe care îl cunoşti, ai să-l citeşti tu.

— Bine, dom' Duff!

— „Iisus i-a chemat la El", începu Micah să citească tărăgănat, „şi le-a zis, în pilde: «Cum poate..."

Făcu o pauză.

— „Satana", completă Emma cu mândrie, după care murmură în sân: Ucigă-l-crucea!

Micah zâmbi, după care continuă să citească:

— „să scoată afară pe..."

— „Satana", repetă Emma.

— „Şi dacă o casă..."

— „Este"!

— „... dezbinată împotriva ei înseşi..."

— „Casa"!

— „... aceea nu poate dăinui. Tot astfel, dacă...”

— „Satana”!

— „... se răscoală împotriva lui însuşi...”

Emma şovăi preţ de o clipă, apoi exclamă:

— „Este”!

— „... dezbinat şi nu poate dăinui, ci s-a isprăvit cu el. Nimeni nu poate să intre în...”

— „Casa”!

— „... unui...”

— Ăă... „om”!

— „Tare şi să-i jefuiască gospodăria decât dacă a legat mai întâi pe...”

— Hm... aduce a „om”, da dup-aia mai vine ceva.

— Aşa este. După „om” avem literele „u” şi „1” – „omul”.

— „Omul”, repetă Emma.

— Uită-te bine la literele „u” şi „l” şi ţine-le minte.

Micah aşteptă câteva clipe, apoi întrebă:

— Dacă după „omul” mai punem un „u” şi un „i”, cum s-ar citi?

— Omulu... omului!

— Întocmai, răspunse Micah, după care arătă cu degetul spre o literă din text. Aşa arată litera „i”. Ai să-ţi aminteşti?

Emma aprobă din cap.

— Iar acum, continuă Micah, hai să mai citim încă o dată, repede. „*Nimeni nu poate să intre în*...”

— „Casa”!

— „... unui...”

— „Om”!

— „Tare şi şi-i jefuiască gospodăria decât dacă a legat mai întâi pe...”

— „Omul”!

— „... acela tare; numai atunci îi va jefui...”

— „Casa”! încheie Emma pe un ton triumfător.

— Bravo, Emma, ai izbutit! Eşti un învăţăcel grozav. Dacă o ţii tot aşa, ai să înveţi să citeşti cât ai bate din palme!

— Chiar vorbeşti serios, dom’ Duff?

— Sigur că da. Uite cât de repede ai învăţat cuvintele acestea. Ştii deja o seamă de litere.

— Şi că litera „s” îi ca sâsâitu de şarpe, zâmbi Emma. Josepha, care auzise totul din bucătărie, nemaiputându-şi înfrâna curiozitatea, se ivi în pragul uşii.

— Ce, Doamne iartă-mă, se petrece acilea?

— Emma învaţă să citească din Biblie! exclamă Katie entuziasmată.

Josepha ridică neîncrezătoare din sprânceană.

— Ia priveşte aici, Josepha.

Zicând acestea, Micah luă iar creionul şi scrise ceva pe foaie, după care îi întinse hârtia Emmei.

— Poţi citi ce am scris acolo? o întrebă el.

Emma se uită la foaia de hârtie şi făcu ochii mari, chiar mai uimită decât avea să fie în câteva clipe Josepha.

— Da, pot! strigă ea însufleţită. Scrie „casa Satanei”, ş-apoi „casa omului”!

Îşi îndreptă ochii spre Katie şi Mayme, strălucind toată de mândrie.

Până şi Josepha era impresionată.

— Ai să mă-nveţi să citesc şi alte cuvinte, dom’ Duff? întrebă Emma înfrigurată, întorcându-se iar spre Micah.

— Cu mare plăcere, răspunse el. Şi sunt sigur că atât Katie, cât şi Mayme vor fi la fel de bucuroase să te înveţe. Chiar văd o carte pe raftul acela pe care în scurtă vreme ai s-o poţi citi singură.

— Ce carte?

— Este un abecedar McGuffey.

— Pe mine aşa m-a învăţat Katie să citesc, interveni

Mayme. Cu îndrumarul ăsta.

— Fii bună, donşoară Katie, de mă-nvaţă şi pe mine! se rugă Emma.

*

Peste vreo două-trei zile le-am găsit pe amândouă în bucătărie, aplecate asupra abecedarului ce stătea deschis pe masă în faţa lor. Ajutată de Katie, Emma încerca să buchisească niscaiva cuvinte.

— Nu-i aşa că se descurcă de minune? mă întrebă Katie.

— Aşa e. Micah avea dreptate, Emma – eşti un învăţăcel grozav.

24
Altercaţia

De când Jeremiah îi vorbise de Micah, domnul Watson se folosise în mai multe rânduri de serviciile acestuia din urmă, mai cu seamă atunci când avea nevoie de o mână de ajutor la depozit vreme de o zi, două sau când avea de făcut o livrare mai substanţială la vreuna dintre plantaţiile megieşe. Chit că nu era o muncă stabilă, pe această cale Micah mai câştiga câţiva bănuţi în plus, nemaifiind astfel nevoit să depindă doar de generozitatea fraţilor Daniels şi de cei câţiva dolari pe care îi primea în răstimpuri de la Jeremiah, când acesta îşi încasa simbria.

După prima leafă primită de la domnul Watson, Micah încercă să îi dea toţi banii lui Templeton drept mulţumire pentru adăpostul şi hrana oferite, dar Templeton nici nu voi s-audă de una ca asta.

— Fiule, ţi-am spus de la bun început că am să te pun la treabă, zise acesta. Ai meritat din plin fiecare penny pe care ţi l-am plătit, iar dacă poţi să mai câştigi câţiva bănuţi în plus muncind pentru domnul Watson, cu atât mai bine.

— Mulţumesc. Dar încă tot simt că s-ar cuveni să...

Templeton îi făcu semn că n-are rost să insiste şi cu asta se încheie discuţia.

Peste câteva zile, domnul Watson îi spuse lui Jeremiah ca a doua zi să vină la lucru împreună cu Micah.

În ziua următoare, cei doi tineri se treziră aşadar devreme să purceadă călare spre depozit. Henry, care se sculase şi mai devreme, era deja la jumătatea distanţei până în târg când Micah şi Jeremiah abia se pregăteau de plecare.

Cei doi prieteni se aflau amândoi în dreptul priponului, înşeuându-şi caii. Pursângele lui Micah, negru şi

masiv, era cu vreo două palme bune mai înalt decât cârlanul lui Jeremiah, un cal bălţat, brun cu pete albe, tânăr şi sperios.

— Ai un cal pe cinste, Jake.

— Da’ nici că se compară cu al tău, ş-o ştim amândoi prea bine.

— Hai să vedem!

— Cum?

— Hai să ne luăm la întrecere!

— Ei, zău aşa, Duff! Cum să se măsoare mânzu ăsta bălţat al meu, ce încă-i pe jumate sălbatic, cu gogeamite calu’ unionist de luptă? Armăsaru tău îi ăl mai bine dresat cal pe care l-am văzut vreodat’!

— Haide, Jake! Hai să ne întrecem până la râu şi înapoi.

— De ce – nu ţi-a fost de-ajuns să mă dovedeşti la pescuit?

— Nu-i vorba de care-i mai bun decât celălalt. Suntem egali. Fraţi. Iar eu zic să ne întrecem frăţeşte aşa, de dragul jocului.

— Atunci ţinte bine, frăţioare, că ţi-ai găsit naşu’!

— Aşa mai merge! râse Micah.

Jeremiah încalecă şi, înainte ca Duff să apuce a-şi dezlega calul, mânzul său se ridică pe picioarele dinapoi, gata-gata s-o ia din loc. Jeremiah trase vârtos de frâie şi, mângâind grumazul calului, se puse a-i şopti vorbe de dezmierd, încercând să-l liniştească.

— Gata? întrebă Micah.

— Îs gata de mult!

— Pornim când ajung cu numărătoarea la 3. Unu, doi...

Ei, dar cârlanul lui Jeremiah nu mai avea astâmpăr şi, până să apuce Micah a striga „trei!”, o porni ca din puşcă. Luat pe nepregătite, Jeremiah slobozi un strigăt de uimire

şi îşi înfipse genunchii în coastele calului, încercând din răsputeri să se ţină în şa.

— Păi, cum vine aista? râse Micah, după care strigă „Dii!”, iar armăsarul său mare şi negru numai ce se cabră o dată şi o porni vijelios pe urmele fârtatului său bălţat.

Auzind vuietul năprasnic de copite chiar şi peste tropotul propriului său cal care alerga mâncând pământul, Jeremiah întoarse înfrigurat capul şi se cam strânse inima-n el când dădu cu ochii de matahala ce gonea pe urmele sale.

— Dii, bălţatule, dii! strigă el. O fi el mai mare ca tine, da îl putem dovedi. Dii, căluţule!

În doar câteva clipe, Micah îl ajunse din urmă şi îşi întoarse capul spre el, rânjind cu gura până la urechi. De acum se aprinsese în ambii tineri focul întrecerii şi era care pe care. Amândoi îşi îndemnau cu patimă caii în timp ce înaintau cap la cap. Încet-încet, pursângele câştigă însă teren şi peste alte douăzeci de secunde gonea deja înaintea lui Jeremiah, azvârlindu-i când şi când în faţă câte un bulgăre de ţărână sau cocoloş de iarbă smuls cu copitele.

— Haide, bălţatule, nu te lăsa! strigă iar Jeremiah. Le-om veni noi de hac la-ntorsură!

Micah ajunse la râu cu un avans de două-trei secunde, dar la cât de iute alerga şi la cât de masiv era armăsarul său, acesta fu nevoit să facă un ocol larg. Jeremiah, în schimb, trase de hăţuri de îndată ce ajunse la râu, îşi întoarse calul şi îi dădu iar ghes cu călcâiele. Mânzul, fie că prinsese gustul competiţiei, fie că era nerăbdător să ajungă înapoi la grajd, o luă din loc cu o iuţeală nemaiîntâlnită. Până să îşi întoarcă Micah pursângele, bălţatul şi călăreţul său goneau deja la câţiva metri buni înaintea lui.

— Hei, pe asta cum o izbutişi?! strigă el după

Jeremiah.

De acum, însă, calul bălţat zbura, nu alta, şi nu mai era chip să îl ajungă din urmă.

În mod inexplicabil, cârlanul ştia care-i linia de sosire la fel de bine cum ştiuse să se întoarcă în viteză pe malul râului. De cum trecu de pripon, se opri, lovind pământul cu copitele, într-un chip atât de brusc şi de neaşteptat că Jeremiah, pierzându-şi echilibrul, numai ce se trezi că plonjează peste căpăţâna calului, drept în noroi.

— Jake! strigă Micah, trăgând de frâie şi sărind jos din şa. Eşti teafăr?

— Mda, îs, mormăi Jeremiah, întins cât era de lung în glod.

— Ar trebui să fii mândru de tine: ai câştigat! spuse prietenul său, întinzându-i mâna şi ajutându-l să se ridice.

— Nu ştiam că izbânda-i aşa de „dulce”, gemu Jeremiah, frecându-şi îmbufnat şalele.

Micah îl felicită printr-o strângere de mână.

— I-o fi lipsind lui dresajul, spuse el, arătând spre calul bălţat, dar cumpăneşte din plin lipsa de experienţă prin tinereţe, avânt şi hotărâre. La fel ca tine, Jake. La fel ca tine.

Pe la orele patru ale după-amiezii, când îşi isprăviră treaba la depozit, cei doi porniră pe jos spre grajdul cu chirie să vadă dacă Henry e pregătit de plecare. De când acesta locuia la Rosewood, domnul Guiness tocmise încă un slujbaş pentru tura de seară.

Cei trei plecară împreună şi înainte de a părăsi oraşul se opriră la magazinul universal, căci Templeton îl rugase pe Jeremiah să ridice corespondenţa.

Descălecară, îşi priponiră caii şi numai ce păşiră pe trotuar când uşa prăvăliei se deschise şi ieşiră doi albi – Deke Steeves şi tatăl lui. Văzând că aceştia se îndreaptă spre ei, Henry şi Jeremiah se dădură numaidecât jos de pe

trotuar să le facă loc. Micah, în schimb, înaintă pe marginea trotuarului şi, când trecu pe lângă Dwight Steeves, braţele li se atinseră uşor. Cei doi albi se opriră, în vreme ce Micah, nebăgând imediat de seamă, merse liniştit mai departe.

— Hei, băiete! strigă după el Dwight.

Observând că este singur, Micah se opri să vadă ce se întâmplase cu Henry şi cu Jeremiah, dar când întoarse capul, dădu cu ochii de privirile ucigătoare cu care îl străpungeau cei doi albi aflaţi la niciun metru distanţă. Văzând că Henry şi Jeremiah rămăseseră în stradă, Micah înţelese în sfârşit că vorbele îi fuseseră adresate lui.

— Eşti surd, băiete?! se răsti la el Deke. N-ai pic de respect pentru ăi de-s mai presus de tine?

— Îmi cer iertare, răspunse pe un ton calm Micah. Nu mi-am dat seama că vorbeaţi cu mine. Vă pot ajuta cu ceva?

Deke se uită zăpăcit la taică-său, neştiind ce să facă, apoi îşi întoarse iar privirea spre Micah.

— Se vede treaba, băiete, că nu eşti de prin părţile astea, comentă albul mai vârstnic.

— Aşa este. N-am sosit de mult în Greens Crossing.

— De ce-ncerci să vorbeşti ca un alb? îţi râzi de mine, băiete?

— Nici gând, stimate domn. Pur şi simplu aşa vorbesc eu.

— Eşti cu nasu pe sus, care vasăzică!

— Doamne fereşte. Încerc doar să fiu eu însumi, atâta tot.

— Păi, atunci n-ai decât să-ţi vezi lungul nasului şi să te dai la o parte.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu înţeleg ce vreţi să spuneţi cu asta.

— Când vede un alb venind pe trotuar, orice cioroi

care-şi cunoaşte lungul nasului se dă jos şi-i face loc – asta vreau eu să zic, băiete.

— A, înţeleg... Mie mi s-a părut că e destul loc pe trotuar.

— C-o fi ori ba, când vezi un alb, se cuvine să te dai la o parte. Aşa merg lucrurile pe aici.

— Nu ştiam. Vă rog să primiţi sincerele mele scuze.

— Ei, da vezi tu, băiete, mârâi Dwight Steeves, de-acu scuzele tale nu fac nici cât o ceapă degerată. Ce-i făcut e bun făcut: nu te-ai dat la o parte şi mi-ai atins braţu'. Ş-acu' tre' să-ţi dăm o lecţie ca să-ţi intre bine-n căpăţâna aia neagră a ta ce ţi-am zis.

— Ascultă, stimabile, ripostă Micah, deloc intimidat, mi-am cerut iertare. îmi pare sincer rău. N-are niciun rost să facem din ţânţar armăsar.

— Da cine eşti tu, cioară împuţită, să-mi zici mie ce şi cum să fac?! se răsti Dwight, făcând ameninţător un pas spre el.

Mai mult decât ceea ce se întâmplase, îl zgândărea calmul lui Micah şi manierele sale alese. Unde că vorbea cu accent nordic, negrul avea vorba mai cizelată ca a lui, fapt care sfida propria-i incultură şi aroganţă.

— N-a făcut-o cu gând rău, dom' Steeves, interveni Henry, păşind pe trotuar şi punându-se între ei. Aşa cum a zis-o şi el, flăcău n-a ştiut că greşeşte. Da' las c-am să stau io de vorbă cu el şi de-acu încolo s-a arăta mai respectuos.

Cei doi albi erau însă puşi pe harţă.

— Dă-te la o parte, Patterson! se zborşi Dwight, îmbrâncindu-l pe Henry cât colo. Nu te băga un' nu-ţi fierbe oala.

Henry făcu clătinându-se câţiva paşi îndărăt dar izbuti să îşi recapete echilibrul. Înfuriat de acum la rându-i, Jeremiah făcu un pas în faţă, însă Deke Steeves îl aştepta cu pumnii încleştaţi, dornic să sară la bătaie.

— Noi ne-om vedea de drum, spuse Henry. Haideţi, flăcăi. Numa bine, dom’ Steeves. Hai, Jeremiah, să mergem.

Dwight Steeves se repezi la el şi îl înşfăcă de umăr.

— Stai aşa, Patterson! N-am gătat încă cu voi. îţi pleca când oi zice eu să plecaţi.

Spunând acestea, albul îşi ridică braţul liber să-i dea un dos de palmă. Dintr-un salt, Micah fu însă lângă el şi, prinzându-l năprasnic de încheietura mâinii, îi smulse cealaltă mână de pe umărul lui Henry. Henry făcu un pas în spate. Micah dădu încet drumul încheieturii lui Steeves. Albul se holbă la el năucit. Nu se aşteptase ca tânărul venetic să fie atât de puternic. Micah i se uită drept în ochi, cu dârzenia unui om care nu se lasă călcat în picioare.

— *Nu* ai să te mai atingi de omul acesta, spuse el, pironindu-l pe alb cu privirea.

Rostise cuvintele calm şi domol, cu o siguranţă şi autoritate pe care Dwight Steeves nu le mai întâlnise la nicio altă fiinţă de culoare.

Cei doi se mai priviră câteva secunde în ochi. Privirea lui Micah era chiar mai grăitoare decât vorbele pe care le rostise. Pentru prima dată în viaţa lui, deşi tremura carnea pe el de mânie, Dwight Steeves era pus cu botul pe labe. Stătea cu gura căscată, incapabil să scoată un cuvânt. Veninul din inima lui fusese parat nu prin ură sau frică, ci printr-o putere misterioasă cum nu mai întâlnise până acum. Iar acea putere îl făcea incapabil să riposteze.

Micah se răsuci pe călcâie, le făcu semn prietenilor săi, apoi intră împreună cu ei în prăvălia coanei Hammond. Peste vreo două minute, când Micah, Henry şi Jeremiah părăsiră magazinul universal, Dwight Steeves şi fiul lui nu mai erau acolo.

25
Weed Jenkins

Cam la o săptămână după tărăşenia aceasta, Weed Jenkins se duse să dea târcoale la Rosewood. Alesese dinadins o zi în care ştia că Jeremiah şi Henry vor fi plecaţi în târg. Nu voia să fie văzut, iar de îl zărea careva din greşeală, nu putea decât să spere că n-are să fie recunoscut. Nu era uşor ca o prăjină de om ce măsura nu mai puţin de 1, 88 de metri în înălţime să se fofileze neobservat pe o plantaţie plină de forfotă, dar tânărul Jenkins izbuti cumva s-o scoată la capăt. Prima lui sarcină era să afle pur şi simplu câţi inşi trăiau la Rosewood şi cine erau aceştia. Tot ce ştia era că taică-său căuta oarece ţânc – habar n-avea câţi ani are copilul şi nici de ce era chitit babacu' lui să-l găsească.

Pe când se furişa prin şirurile de păpuşoi dintre şură şi pădure, îi ajunse la urechi zvon de voci. Tulpinile de porumb abia dacă depăşeau un metru în înălţime şi îi era greu să se strecoare nevăzut printre ele. Totuşi, înaintă ghemuit şi, în cele din urmă, ajunse la capătul lanului. Nu îl despărţeau decât vreo şaptezeci de metri de dosul şurii. Acum glasurile se auzeau clar. Veneau însă din cealaltă parte, dintre şură şi casă. Drumul părea să fie liber.

Weed se ridică în picioare printre tulpinile de porumb ce abia îi ajungeau până la brâu, mai aruncă o privire în jur, apoi o ţâşni spre şură. Peste douăzeci de secunde, se lipi gâfâind de peretele din spate. În afară de cei câţiva porci ce se puseră a guiţa în coteţul din apropiere, nu se auzi niciun semnal de alarmă. Se părea că nu-l văzuse nimeni. Weed se furişă pe lângă zid până la capătul deschis al grajdului pentru cai, se strecură sub streaşină, sări dintr-o boxă într-alta şi, peste un minut, se afla deja la adăpost în întunericul şurii.

*

Era zi de spălat rufe şi de astă dată ne ajuta până şi Josepha.

Ea şi Katie învârteau şi băteau rufăria din albia cea mare cu două maiuri, iar eu şi Emma scoteam rând pe rând cămăşile, rochiile, pantalonii şi păturile, le clăteam într-o albie cu apă curată, le storceam şi le întindeam pe sfoară. Unchiul Ward şi tata stăteau voioşi de vorbă, aşezaţi pe verandă. Chiar dacă ar fi vrut să ne ajute, Josepha i-ar fi gonit numaidecât, spunând că spălatul rufelor nu-i muncă de bărbat. Orişicum, eram cu toţii bine dispuşi. Era o zi călduţă şi spălarea hainelor părea să se lase de fiecare dată cu fel şi fel de pozne. Ei, dar pozna ce avea să se întâmple de astă dată era una la care nici cu gândul nu gândeam.

William zburda jucăuş printre noi, dând fuga ba pe verandă să-i spună oarece unuia dintre bărbaţi, ba înapoi la noi, şi tot aşa.

La câtă vioiciune avea ăl mic, însufleţea întreaga plantaţie, zău aşa! După ce am agăţat o cămaşă pe sfoară, m-am oprit câteva clipe să-mi dezmorţesc mădularele şi mi-am rotit privirea prin curte. Nu îl mai văzusem pe Micah de câteva minute bune.

— Emma, tu ştii pe unde o fi Micah?

Până să apuce ea să-mi răspundă la întrebare, William se apropie ţopăind.

— Ce-s ăia, mămucă?

— Pantalonii lu’ nea Templeton, răspunse Emma.

— Si de ţe-i agăţi colea pe sfoară?

— Fiin că-s uzi şi tre’ să se uşte la soare.

Niciuna, nici două, ăl mic se răsuci pe călcâie şi o tuli spre casă.

— William, strigă Emma după el, nu-i mai bate la cap pe unchiu’ Templeton şi pe unchiu’ Ward!

Ei, dar încearcă de-l opreşte! ăl mic era deja sus pe verandă, spunându-i înfrigurat tatii că pantalonii lui erau uzi leoarcă!

*

Ascuns în întunericul şurii, Weed Jenkins făcu ochii cât cepele la auzul numelui William. Lipit de perete, trase cu ochiul printr-o crăpătură, încercând să înţeleagă ce se petrece. îi recunoscu pe toţi în afară de Josepha, Emma şi Ward. Fetişcana albă, fata Clairbomilor, şi negresa fuseseră implicate cu un an în urmă în tărăboiul ce se iscase în târg între banda lui Deke Steeves şi cioroiul ăla afurisit de Jeremiah Patterson.

Atunci unchiul fetişcanei albe, alde Templeton, pusese capăt tămbălăului. Ăl de şedea împreună cu el pe verandă o fi frate-su – celălalt Daniels de care îi vorbise babacul. În noaptea în care îi călcase împreună cu ăilalţi nu văzuse el prea bine prin gluga aia trasă peste cap, dar un lucru era sigur: cei trei fuseseră acolo înainte să-l scoată cu mâinile lui pe Patterson din aceeaşi şură în care se ascundea el acum. Dar pe grăsană şi pe negresa aia tânără, subţirică şi frumoasă, le vedea pentru prima oară.

Totuşi, cea mai importantă descoperire, însuşi motivul pentru care îl trimisese tată-său aici, era... negrişorul! Un ţânc de culoare pe nume William a cărui mamă se chema Emma.

Brusc, Weed Jenkins făcu ochii mari.

William!

Când îl întrebase de ce voia să afle cine trăieşte la Rosewood, tată-său îi răspunsese în doi peri cum că un individ important are nevoie de informaţie din motive personale.

Or, de o lună încoace, singura persoană importantă de care vorbea tot ţinutul era... William McSimmons – *William* McSimmons!

Iar, în urmă cu câteva zile, îl văzuse pe acelaşi McSimmons intrând în biroul lui tată-său.

Ehei, nu era el prostul nimănui – acum înţelegea prea bine de ce îl trimisese babacul la Rosewood! Ci tocmai când încercă să pună iţele cap la cap, întrebându-se ce ar putea însemna asta, O mână numai ce i se strânse pe omoplat şi o voce îi răsună în ureche:

— Aş vrea să ştiu ce pui la cale, băiete.

*

Când Micah se ivi din şură, trăgând după sine pe lunganul acela alb, cu un lat de palmă, dacă nu chiar două, mai înalt decât el, încremenirăm toate, holbându-ne la ei. Cum nu mai avuseserăm de mult necazuri la Rosewood, deveniserăm pasămite prea neatente. Ci apariţia bruscă a unui străin în mijlocul nostru şi expresia întunecată de pe chipul lui Micah în timp ce îl târa după el ne aminti numaidecât că trebuia să ne îngrijim mai departe ca Emma şi William să nu fie descoperiţi. Dar pare-se că de acum era prea târziu!

— William! ţipă Emma, scăpând cămaşa din mâini. Treci în casă!

— Da’ di ţe, mămucă?

— C-aşa zic io! ripostă Emma cu severitate, luând-o la fugă spre casă şi hâşâindu-l pe ăl mic ca pe un pui de găină pe care-l mână spre coteţ.

Când uşa casei se închise cu zgomot în urma lor, tata şi unchiul Ward se ridicară încet în picioare.

— Ştie careva ce motive ar avea acest tânăr să stea pitit în şură şi să tragă cu ochiul la voi? întrebă Micah, trăgând după sine făptaşul.

Tata şi unchiul Ward se uitară întrebător unul la altul, apoi coborâră încet treptele. Josepha şi Katie lăsară maiurile jos, iar eu întinsei pe sfoară rochia pe care o ţineam în mână, după care ne retraserăm la rândul nostru

spre casă. Orice urma să se întâmple, era probabil mai cuminte ca noi să nu fim de faţă.

Când trecu pe lângă tata, Katie se opri şi îi spuse şoptit:

— Acela e Weed Jenkins, unchiule Templeton. Fiul şerifului din Oakwood.

Tata primi informaţia dând grav din cap. Şi lui i se păruse cunoscut băiatul, dar nu ştiuse de unde să-l ia.

După ce eu şi Katie intrarăm în casă, Micah se opri în faţa tatii şi a unchiului Ward.

— Ce căutai, băiete, în şura noastră? îl întrebă tata pe tânărul Jenkins.

— Îi treaba mea ce căutam, ciorlingăule, mârâi Weed.

Mâna lui Micah i se încleştă pe umăr, făcându-l să se schimonosească de durere.

— Vreau să ştiu ce făceai.

— Puţin îmi pasă ce vrei tu! Ce cată ciorile astea în casa unui alb? Nu sunteţi decât o grămadă de ciorlingăi cu toţii.

Degetele lui Micah i se înfipseră şi mai abitir în carne, făcându-l să urle de-a dreptul.

— Hei, fii mai respectuos cu cei mai vârstnici ca tine! îl admonestă el pe băiatul alb.

— Cu ăştia? se zborşi Weed. Nici mort!

Micah se uită la cei doi bărbaţi, întrebându-i din priviri cum doreau să procedeze.

— L-am putea duce la şerif, sugeră unchiul Ward, care nu auzise ce îi spusese Katie tatii.

— Ceva îmi spune că n-am rezolva nimic cu asta, răspunse tata, frecându-şi îngândurat bărbia. îi poţi da drumul, Micah, adăugă el după câteva clipe. De spus, n-o să ne spună oricum nimic. Pleacă, băiete, i se adresă el lui Weed. Iar de ai prilejul să te întorci, data viitoare nu te mai

furişa ca un hoţ, ci vino la uşă şi bate. Ai înţeles?

La semnul tatii, Micah dădu drumul prizonierului. Weed îi înjură pe tustrei, îi aruncă lui Micah o privire plină de ură, după care o luă spre drumul ce ducea în oraş şi, peste trei-patru minute, se pierdu în depărtare.

26
Emma aude o voce

Această întâmplare, care ne reaminti de ostilitatea comunităţii faţă de Rosewood, ne puse iar în gardă. De un an încoace sentimentele celor din partea locului erau împărţite – unii se arătau mai prietenoşi cu noi şi păreau să ne respecte pe toţi mai mult pentru ceea ce făcuserăm, pe când cealaltă tabără ne privea cu o duşmănie crescândă.

Totuşi, nici chiar după această păţanie, gândurile Emmei nu zăboviră vreme îndelungată asupra primejdiei, îndreptându-se în schimb tot mai mult asupra discuţiei purtate cu Micah Duff.

*

Trecu o seamă de zile. Cât de adânc penetraseră argumentele spirituale ale lui Micah Duff intelectul Emmei nu era nici pe departe la fel de important ca faptul că spiritul convingerilor lui îi pătrunsese tinerei în inimă, iar acolo săvârşea o lucrare mai însemnată decât îşi dădea seama ea însăşi.

Ceva începea să se schimbe încet înăuntrul ei, chit că, de ştiut, nu ştia ce anume. Şi ştia cu atât mai puţin cum să înfrunte această schimbare. Încă îi venea greu a crede că e vrednică de atenţia lui Dumnezeu. Străvechiul vânt al schimbării sufla însă o gură de aer proaspăt, aducător de viaţă, prin ferestrele acum deschise din inima şi sufletul Emmei. Aceste ferestre fuseseră deschise de bunătatea întăritoare arătată de cei din jurul ei şi, de curând, de prezenţa blândă, caldă şi călăuzitoare a lui Micah Duff.

Totuşi, noua perspectivă ce i se deschidea în faţa ochilor era atât de uimitoare şi se împletea atât de derutant în mintea ei cu remarcabilul caracter al lui Micah

Duff – un bărbat de culoare cum nu mai întâlnise de când se ştia! – încât sărmana Emma, copleşită şi năucită de ceea ce i se întâmpla, se închise în ea şi vreme de două zile abia dacă scoase un cuvânt.

În cea de-a treia zi, după micul dejun, se făcu nevăzută vreme de câteva ceasuri. Traversă câmpurile, străbătu pădurea şi se plimbă pe malul râului. Şi cu toate că nu plângea mai niciodată, acum lacrimile i se revărsau fierbinţi pe obraji, ele însele un râu – un râu ce crescuse în adâncul ei şi acum îşi rupsese zăgazurile.

De când se ştia, sentimentul propriei nimicnicii fusese singura constantă de care se agăţase, singura certitudine care rămânea neschimbată într-o viaţă lipsită de o altă temelie sau ancoră. Or, faptul că acum i se spunea că singurul lucru pe care îl socotise *adevărat* era, de fapt, un *neadevăr*, că *nu* era aşa cum se considerase ea dintotdeauna... ei bine, asta o zguduise până în adâncul fiinţei.

Totuşi, de multe ori tindem a crede ceea ce spun alţii despre noi cu mai multă uşurinţă decât o credem atunci când suntem lăsaţi să ne judecăm singuri. Iar Emma se străduia din răsputeri, luptându-se cu sine însăşi, să creadă ceea ce îi spusese Micah Duff şi să se lepede de sentimentul nevredniciei ce o înfăşură ca o mantie. Dar era o luptă grea. Uneori a crede în binele din noi este cea mai dificilă bătălie mentală a vieţii.

Emmei încă nu-i venea să creadă. Totuşi, însuşi faptul că îşi cumpănea propria valoare ca om arăta că Dumnezeu îşi începuse deja lucrarea în ea, zămislind adevărata fiinţă – pe fiica Sa.

Emma murmura încetişor în timp ce mergea, nu atât rugându-se, cât continuând dezbaterea spirituală cu sine şi cu Dumnezeu ce se dădea în ea de câteva zile încoace.

Orice-o fi zicând dom’ Duff, io nu văz ce-ar putea fi

bun în mine. îs o păcătoasă ş-am păcătuit groaznic cu William McSimmons cela.

Îs o proastă şi jumătate. Trebuia să-i dau una şi să ţip din toţi bojocii. Că tată-său era om de treabă şi mi-ar fi sărit în ajutor. Am păcătuit fără doar şi poate, da' n-am avut puterea să-i zic lu' dom' Duff adevăru. Ce-ar crede despre mine de-ar şti că m-am culcat cu aşa un netrebnic?! Da' Dumnezău ştie... n-ai cum să-i ascunzi ni'ca! El ştie ce-am făcut şi ce năroadă şi neisprăvită fost-am tătă viaţa. Nu-i ni'ca bun în mine, iară Dumnezău o ştie, bag seama, mai bine ca oricine. Donşoara Katie şi Mayme, ele-s altfel... şi se poartă frumos cu mine. Şi dom' Duff şi Jeremiah îs tare buni cu mine. Tăţi îs buni cu mine, da pe Dumnezău nu-i chip să-L păcăleşti. El ştie ce s-ascunde-n sufletu' meu şi...

Deodată, Emma auzi o voce. Se opri şi ciuli urechile. O fi urmărit-o careva? O pândea oarecine?

Văzând că în jur totul era tăcut şi nemişcat, se gândi că şi-o fi închipuit.

Îi răsunară în urechi cuvintele lui Micah Duff: „Dumnezeu le vorbeşte tuturor, dar nu toţi îi aud vocea".

Oare Dumnezeu avea să-i vorbească vreodată *ei*? Lui Micah Duff fireşte că-i vorbise, că el era, doar, un bărbat de ispravă. Iar Dumnezeu i se arătase nu aşa, orişicum, dintr-o vedenie!

Dar El nu ar...

Brusc, vocea se auzi din nou şi de data asta tânăra auzi desluşit cuvintele.

Te iubesc, Emma.

Emma făcu ochii mari şi un fior îi străbătu întregul trup.

— Tu eşti, Doamne? întrebă ea cu voce tare. Nu-s sigură c-am auzit bine – poate căn'ţeles-am greşit... sau poate c-a fo' numa o-nchipuire. Un' eşti, Doamne? încerci

să-mi zici oarece?

Vocea răsună blând, şoptit, pentru a treia oară – dacă numai în mintea ei ori ba, Emma n-avea s-o ştie niciodată.

Te iubesc, Emma. Tu eşti de preţ în ochii Mei. Eşti copilul Meu.

Nemaiputându-şi zăgăzui lacrimile, Emma căzu în genunchi, zguduită de plâns.

— Cum îi cu putinţă, Doamne? suspină ea printre lacrimi. Chiar mă iubeşti... chiar mă poţi iubi cu-adevărat, Iisuse?

Un „*Da*!” răsunător i se revărsă în inimă.

Emma izbucni iar în lacrimi şi plânse minute în şir. Într-un târziu, lacrimile i se domoliră şi se linişti.

— Nu ştiu de ce sau cum de poţi să iubeşti o nenorocită ca mine, Doamne, spuse ea cu glas şoptit. Da’ dacă-i adevărat, vreau să fiu aşa cum zis-a dom’ Duff – să fiu copilu’ Tău. Ajută-mă, Doamne, că nici nu ştiu bine ce-nseamnă asta. Dacă toate-s altfel decât credeam eu, cred că se cuvine să ştiu.

*

Mai târziu, când Emma se întoarse acasă, strălucirea din ochii ei ne dădu imediat de înţeles că se întâmplase ceva.

Se duse direct la Micah Duff.

— Dom’ Duff, vreau să-mi spui tăt ce ţi-a zis omu’ cela pe nume Hawk despre Dumnezeu.

Micah zâmbi şi încuviinţă din cap. După puţină vreme, ieşiră împreună şi lipsiră mai toată după-masa.

În noaptea aceea, Emma veni la noi în odaie să stea de vorbă cu Katie şi cu mine.

Era cu totul schimbată. Pe chipul ei se citea aceeaşi schimbare prin care trecuse şi Katie în primul an după sosirea mea la Rosewood. Hotărârea luase locul

neajutorării. Dintr-o fiinţă care se lăsase până acum în voia sorţii şi care făcuse mereu ce ziceau ceilalţi, Emma devenise brusc şi dintr-odată o femeie sigură pe ea, dornică să îşi ia viaţa în propriile mâini. Pe chip i se citea dârzenia.

— Vreau să fiu botezată, ne anunţă ea.

— Să vorbesc cu reverendul Hall? o întrebă Katie.

— Ştiu şi eu, donşoară Katie?... Eu nu-l cunosc prea bine pe reverend.

— Ce zici de Micah Duff? sugerai eu. Sunt sigură că el te-ar boteza bucuros.

— Asta tare mi-ar plăcea, răspunse Emma. Da, el vreau să mă boteze. Să spuie colo, niscaiva vorbe frumoase ş-o rugăciune. Da, asta vreau.

— Vrei să vorbesc eu cu el, Emma?

— Da, Mayme. Te rog frumos!

27
Încă un botez

Duminica următoare am pornit cu toţii spre râu, învăluiţi în linişte şi pace. Mergeam vorbind în şoaptă, serioşi şi fericiţi. Fericirea pe care o simţeam nu se asemăna însă nicidecum cu exuberanţa sărbătorească a duminicii în care reverendul Smithers botezase oamenii în acelaşi râu. Nu era o fericire zgomotoasă, ci una senină şi liniştită.

Înaintam cu toţii laolaltă, întreaga familie de la Rosewood – Henry, Jeremiah şi Micah, tata şi unchiul Ward, Katie, Josepha şi cu mine şi, bineînţeles, Emma şi William. Emma era îmbrăcată într-o rochie de un alb imaculat pe care o primise de la Katie şi mergea în faţă, între Ward şi Templeton. Radiau tustrei. Fraţii Daniels o iubeau pe Emma la fel de mult ca toţi ceilalţi, iar iubirea li se citea pe chip.

Zâmbeam cu toţii. Cum să nu zâmbim? Ne bucuram nespus pentru Emma, ştiind că aceasta era probabil cea mai specială zi din viaţa ei.

Iar, dintre toţi, cea mai bucuroasă era Emma însăşi. Strălucirea din ochii ei şi fericirea ce i se citea pe chip nu pot fi descrise în cuvinte. În mod vădit, ceva îi pătrunsese în adâncul inimii, făcând-o să devină... cu totul altă fiinţă.

Ajungând la râu, în acelaşi loc în care ne botezase reverendul Smithers pe Jeremiah, pe mine şi pe William, ne aşezarăm cu toţii pe mal. Apoi Micah se apropie de apă şi se întoarse cu faţa spre noi.

— Când Mayme m-a întrebat dacă aş vrea s-o botez pe Emma, începu el, zâmbindu-mi întâi mie, apoi Emmei, m-am simţit din cale afară de onorat. E prima oară când fac aşa ceva şi, prin urmare, aceasta este o experienţă la fel de nouă pentru mine cum este primirea botezului

pentru Emma. Dar botezul nu este un ritual care trebuie să se desfăşoare exact la fel de fiecare dată, şi nicio garanţie că vei ajunge în rai. Botezul simbolizează altceva, ceva ce s-a petrecut deja în inima omului. Iar eu cred că este de ajuns să ne uităm la Emma ca să ne dăm seama cât se poate de bine că în inima ei s-a aprins focul vieţii. N-am dreptate?

Încuviinţarăm cu toţii din cap, îndreptându-ne surâzători privirile spre Emma. Ea îşi plecă sfioasă ochii în pământ, surâzând la rându-i.

— Nu, nu botezul în sine aduce o schimbare, continuă Micah, ci ceea ce se petrece înăuntrul nostru atunci când îi spunem lui Dumnezeu că vrem să fim ai Lui, că vrem să trăim după voia Sa. Asta simbolizează botezul: un nou mod de viaţă... faptul că am hotărât să îl urmăm pe Domnul. Acel Domn este Iisus. El ne zice: „Veniţi după Mine”. Şi, la fel cum a fost botezat El, suntem botezaţi la rându-ne, nu printr-un ritual, ci drept simbol al unei vieţi închinate umblării cu Dumnezeu. Iisus nu a fost botezat de un preot, ci de propriul Său văr. Nimeni nu are voie să se pună între noi şi Dumnezeu. Duhul Său nu are nevoie de mijlocire ca să se pogoare asupra noastră. Emma nu are nevoie de mine sau de orişice alt mijlocitor – L-a întâlnit pe Dumnezeu ea însăşi.

Aşa că azi nu mă aflu aici ca mijlocitor între Emma şi Dumnezeu, ci în calitate de prieten al Emmei, ca s-o ajut să spună întregii lumi că Duhul lui Dumnezeu este viu în sufletul ei.

Făcu o pauză şi îşi coborî zâmbitor privirea spre Emma.

— Eşti bună, Emma, să mi te alături?

Cu faţa luminată de o bucurie plină de pace, Emma se ridică în picioare şi se duse lângă el.

— Ai vrea să ne zici ceva, Emma? o întrebă Micah.

— Numa că vă iubesc pe toţi, spuse ea încet. Aţi fost cu toţii tare buni cu mine şi n-am cuvinte să vă mulţumesc.

Mi se umplură ochii de lacrimi. O prinţesă se ivise parcă dinlăuntrul Emmei. Eram martoră la naşterea unei noi fiinţe – fiinţa cea adevărată care existase mereu în adâncul Emmei, dar pe care niciunul dintre noi, şi nici măcar Emma însăşi, nu o desluşise clar până acum.

Micah îmi zâmbi, citindu-mi parcă gândurile.

— Acum câteva zile, continuă el, când am discutat îndelung despre Dumnezeu şi despre ce înseamnă umblarea cu El, Emma m-a întrebat ce înseamnă să fii copilul lui Dumnezeu. I-am spus că, după părerea mea, mai presus de orice, asta înseamnă să învăţăm a ne vedea pe noi înşine aşa cum ne vede Dumnezeu. Să învăţăm a vedea atât lumina, cât şi întunericul din noi – întuneric pe care Dumnezeu vrea să îl învingem crescând spiritual. Nu cred că putem fi pe de-a-ntregul copiii lui Dumnezeu fără această luptă lăuntrică între bine şi rău. Unii, în mândria lor, sunt incapabili să vadă păcatul ce le sălăşluieşte în suflet. Alţii, iar, sunt prea amărâţi şi deznădăjduiţi ca să vadă binele pe care l-a sădit Dumnezeu în ei când i-a zămislit după chipul şi asemănarea Sa. Nici unii, nici alţii nu pot fi pe deplin copiii lui Dumnezeu pentru că nu privesc prin ochii lui Dumnezeu. Nu îşi pot iubi aproapele ca pe ei înşişi din simplul motiv că nu se cunosc cu adevărat pe ei înşişi.

Trebuie să învăţăm a-i privi pe ceilalţi prin ochii lui Dumnezeu. Pentru asta trebuie să învăţăm mai întâi a ne privi pe noi înşine prin ochii Lui. Şi asta învaţă acum Emma.

Micah făcu o pauză şi se uită la ea, după care îşi scoaseră amândoi încălţările şi păşiră în apă ţinându-se de mână. În mijlocul râului, unde apa le ajungea până la brâu,

se opriră şi se întoarseră cu faţa spre noi.

— Eşti gata? o întrebă Micah zâmbind.

— Da, îs gata, răspunse Emma. Şi cu ajutoru lu' Iisus, m-oi strădui să mă văz pe mine şi pe ăilalţi aşa cum ne vede El, ş-apoi să trăiesc după voia Lui.

— Ne bucură pe toţi să te auzim spunând asta, zise Micah, după care se întoarse spre ea, îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi cu cealaltă mână îi acoperi nasul şi gura. Atunci te botez, Emma Tolan, în numele Tatălui tău care te iubeşte şi al Fiului Său Iisus, care de acum înainte te va ajuta să îţi trăieşti viaţa ca o fiică a lui Dumnezeu.

Spunând acestea, o scufundă încet în apă, după care o scoase uşurel la suprafaţă.

Emma deschise ochii, tuşi niţel, îşi şterse faţa cu mâna udă, după care, zâmbind radioasă, murmură abia şoptit:

— Lăudat fie Iisus.

În vreme ce se apropiau încet de mal, Josepha începu să cânte „Fost-ai acol' când L-or răstignit pe Domnul meu?"

Era o cântare pe care o cunoşteam bine cu toţii, iar vocea Josephei, profundă, pătrunzătoare şi pură, te mişca până în adâncul sufletului.

Fost-ai acol' când L-or răstignit pe Domnul meu?
O, Doamne... stau şi mă cutremur... mă cutremur.
Fost-ai acol' când L-or aşezat în mormânt?
O, Doamne... stau şi mă cutremur... mă cutremur.
Fost-ai acol' când L-or aşezat în mormânt?
Fost-ai acol' când S-a sculat Iisus din morţi?
Fost-ai acol' când S-a sculat Iisus din morţi?
O, Doamne... stau şi mă cutremur... mă cutremur.
Fost-ai acol' când L-or răstignit pe Domnul meu?[2]

---

2 „Were you there when they crucified my Lord?" este un negro spiritual, un imn religios compus de sclavii de pe plantaţiile americane

28
Şantaj

După interesanta sa incursiune la Rosewood, Weed Jenkins nu se duse întins la taică-său. În drum spre casă, întoarse chestiunea pe toate părţile, alăturând-o zvonurilor pe care le auzise de-a lungul anilor. Drept urmare, peste câteva zile, William Simmons primi o vizită, dar nu de la şeriful Jenkins, cum se aşteptase el, ci de la fiul acestuia.

— Îl caut pe domnul McSimmons, îi spuse Weed slujnicei albe care îi deschise uşa.

Femeia se făcu nevăzută şi, peste câteva clipe, se ivi în prag silueta înaltă a lui Charlotte McSimmons.

— Înţeleg că vrei să vorbeşti cu soţul meu.

— Da, doamnă.

— Despre ce?

— E o chestiune privată, doamnă.

— Atunci îmi poţi spune şi mie.

— Îmi pare rău, doamnă, dar informaţia pe care o deţin este numai pentru urechile domnului McSimmons.

Mormăind ofuscată, femeia se răsuci pe călcâie şi dispăru înăuntru. Peste câteva minute îşi făcu încruntat apariţia William McSimmons.

— Eşti băiatul lui Sam, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Şi ce doreşti?

— Am o informaţie care s-ar putea să fie valoroasă pentru dumneavoastră.

— Tu spune-mi despre ce-i vorba şi oi hotărî singur dacă-i o informaţie valoroasă ori ba.

— Mă gândeam că mi-aţi putea recompensa cumva eforturile.

în secolul al XIX-lea (n.tr.).

William McSimmons slobozi o sudalmă.

— Cum îndrăzneşti să vii la uşa mea şi să mă şantajezi?! tună el.

— N-am venit să vă şantajez, domnule McSimmons, îngăimă Weed speriat. Mă gândeam doar că, de ceea ce-am aflat vă e de folos, m-aţi putea tocmi pasămite slujbaş aici pe plantaţie. Că-n ziua de azi e greu să găseşti un loc de muncă.

— Şi mai greu e să găseşti slujbaşi cinstiţi, i-o întoarse McSimmons. În fine, spune-mi despre ce-i vorba şi oi vedea eu dacă informaţia este într-atât de importantă cât să-ţi dau o slujbă în schimbul ei.

— E vorba de ceva ce am aflat pe plantaţia fraţilor Daniel», domnule McSimmons. Tata mi-a zis că vreţi să ştiţi ce se petrece acolo.

McSimmons îl sfredeli cu privirea.

— Discuţia mea cu tatăl dumitale e o chestiune privată, spuse el după câteva secunde. Mă rog... spune-mi ce ai aflat.

— Când m-am dus acolo, am văzut trei albi – pe domnişoara Clairbome şi pe fraţii Daniels – şi câţiva negri – o grăsană bătrână, un cioroi pe la 25–26 de ani şi o negresă de vreo 20 de ani, slăbănoagă, dar frumuşică foc, cu un copil. Pe ea o cheamă Emma, aşa o strigau ceilalţi, iar pe ţânc, William...

La auzul celor două nume, McSimmons făcu ochii cât cepele, dar se grăbi să îşi ascundă uimirea.

— Câţi ani are copilul? întrebă el.

— Ştiu şi eu? Să tot aibă vreo patru-cinci.

— Bine, Jenkins, mulţumesc de informaţie.

— Şi cum rămâne cu slujba, domnule McSimmons?

— Ţi-am spus că am să mă mai gândesc.

Vădit dezamăgit, Weed Jenkins se întoarse să plece. După ce vizitatorul se făcu nevăzut, Charlotte McSimmons

se înfiinţă în biroul soţului ei cu o falcăn’ cer şi una în pământ

— Vasăzică de ce ne-a fost teamă tot n-am scăpat, şuieră ea printre dinţi, aruncând săgeţi cu privirea. Ai întreţinut *relaţii* cu sclava aia cretină şi acum bastardul tău de culoare s-a întors să ne bântuie.

— Uite ce-i, Charlotte, se răţoi la ea McSimmons, lucrurile astea se mai întâmplă. Nu face din ţânţar armăsar.

— „Lucrurile astea se mai întâmplă”?! pufni nevastă-sa, roşie de furie. Ba nu, William, un copil nu apare pe lume aşa, din întâmplare. Vreau să ştiu ce ai de gând să faci, pentru că eu una refuz să ajung de râsul lumii. Dacă nu rezolvi chestiunea o dată şi pentru *totdeauna*, poţi să îţi ei adio de la susţinerea mea politică. Decât să fiu umilită public de apariţia unui bastard negru care îţi zice „tată”, mai bine nici nu mă duc la Washington. îţi dai seama ce umilitor ar fi?! Nu, n-am de gând să accept una ca asta. Ori pui capăt acestei chestiuni sordide, ori n-ai decât să-ţi continui campania electorală fără mine.

Zicând acestea, femeia se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea, lăsându-l pe William McSimmons spăsit, aidoma unui copil pus la colţ. Dacă nu avea curajul să îi ţină piept propriei sale consoarte, cum avea să se descurce la Washington când va trebui să se înfrunte cu politicienii naţiunii?

Ei, dar asta era o întrebare la care avea să cumpănească altă dată. Pentru moment îl frământau chestiuni mai presante. Până Una, alta, se temea mai tare de nevastă-sa decât de toţi aleşii ţării la un loc!

Când ieşi din casă, în celălalt capăt al curţii, Weed Jenkins tocmai încăleca în şa. Zgândărit iar de neobrăzarea cu care îl abordase fiul şerifului, McSimmons se întunecă la faţă. Ei, dar poate că prea se pripise – dacă puştiul

trăncănea, se puteau isca fel şi fel de zvonuri neplăcute.

— Aşteaptă puţin, tinere! strigă el, pornind spre Jenkins. În ceea ce priveşte slujba aceea... Nu vorbi nimănui de conversaţia pe care am purtat-o astăzi şi am să văd ce pot face.

— Bine, domnule McSimmons.

— Dacă te dovedeşti a fi de încredere... voi avea grijă să nu rămâi nerăsplătit.

— Vai, vă mulţumesc, domnule McSimmons!

— Dar chestiunea asta va trebui să rămână între noi.

— Da, domnule McSimmons.

După ce Weed Jenkins o luă din loc, McSimmons se duse să stea de vorbă cu Bert, omul său de încredere.

— Bert, fii bun şi te du călare până la plantaţia McNally – ştii tu, cale de douăzeci de kilometri spre est. Este acolo un slujbaş alb pe nume Griggs. Spune-i că vreau să discut cu el.

Bert încuviinţă din cap.

— Spune-i să vină noaptea, la adăpostul întunericului, ca să nu-l vadă nimeni, adăugă McSimmons.

Peste trei nopţi, William McSimmons stătea în biroul său, la lumina palidă a felinarului aşezat pe masă, faţă în faţă cu vechiul său tovarăş, un individ abil care ştia să-şi ţină gura.

— Aş vrea să îmi faci un serviciu, începu McSimmons. E vorba de o chestiune ceva mai delicată, dar dacă mă ajuţi s-o rezolv, voi avea grijă să mă revanşez.

Celălalt încuviinţă din cap. Nu îl deranja să se dedea când şi când la fapte murdare.

— Este o plantaţie, la vest de aici pare-mi-se, în drum spre Greens Crossing – plantaţia fraţilor Daniels, cei cu negroteii.

— Am auzit de ei.

— Ia cu tine vreo doi băieţi, dar vezi să nu ştie nimic

de mine. Învoiala pe care o faci cu ei te priveşte.

— Am înţeles.

— E pe plantaţia aia o negresă, continuă McSimmons, pe la vreo 19–20 de ani, înaltă, slabă şi arătoasă, cu un plod. Ce vreau eu e să vă strecuraţi până acolo şi să găsiţi o cale de a-i înhăţa pe amândoi fără să fiţi văzuţi. Trebuie să ne descotorosim cumva de ei, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Griggs aprobă din cap.

— Dar numele meu nu trebuie să fie legat în niciun fel de tărăşenia asta. Aşa că va trebui să pui mâna pe ei când nu mai e nimeni altcineva prin preajmă... sau, mă rog, ai să hotărăşti tu cum e mai bine. Stai la pândă şi vezi dacă se îndepărtează vreodată de casă. Dar ai grijă să fie şi plodul cu ea. Fără plod, n-am rezolvat nimic. Şi după ce îi înhaţi, descotoroseşte-te de ei.

— Cum o să ştiu care-i negresa?

— Tocmai ţi-am spus... ripostă McSimmons ofuscat, după care se opri.

Avea nevoie de ajutorul lui Griggs... nu era înţelept să se răţoiască la el.

— Cred că ai dreptate, adăugă el morocănos. La urma urmei, plantaţia aia e împânzită de ciori şi nu vreau să înhaţi persoana greşită.

Înşfăcă un stilou şi o foaie, scrise în grabă ceva, apoi îi întinse hârtia lui Griggs. Acesta îşi trecu privirea peste scrisul neciteţ, citind cu voce tare:

— Emma Tolan – negresă pe la vreo 20 de ani, înaltă, slabă, frumuşică şi proastă ca noaptea. Plod pe nume William – 4 ani.

— Ai să ţii minte? întrebă McSimmons.

— Bag seama că da, răspunse celălalt cu un rânjet sardonic, împăturind hârtia şi vârând-o în buzunar. Oi studia bine tot ce-i scris aci.

— Aşa să faci. Şi tot ce trebuie să faci e să te descotoroseşti de amândoi.

— Poţi avea încredere în mine, domnule McSimmons.

29
Sentimente neaşteptate

Micah Duff se schimbă după botezul Emmei. Prinşi cu evenimentele de peste zi, la început nimeni nu băgă de seamă. Drumul până la râu fusese liniştit, plin de pace şi seninătate. La întoarcere însă atmosfera a fost una de sărbătoare. Emma era mai departe în centrul atenţiei şi toţi discutau însufleţiţi şi bucuroşi despre botez.

Toţi în afară de Micah Duff.

În vreme ce restul alaiului se întoarse la conac ca Emma, care şiroia de apă şi radia toată, să se poată schimba şi pregăti pentru masa festivă planificată pentru după-masa aceea, Micah, năpădit brusc de un iureş de gânduri şi sentimente, se duse direct la coliba lui. După ce îşi schimbă hainele ude, se aşeză pe pat, cu privirea aţintită în gol, întrebându-se ce era de făcut.

Inima îi bătea mai-mai să-i iasă din piept.

De unde se ivise această revelaţie subită? Privirea... ochii... surâsul acela – de ce le vedea acum într-o cu totul altă lumină?

Brusc şi dintr-odată, i se ridicase parcă un văl de pe ochi. Într-o clipită... totul se schimbase.

De când părăsise armata, aşternându-se singur la drum, cunoscuse în treacăt o mână de tinere de-o seamă cu el, dar până acum nu se gândise niciodată prea serios la iubire. Şi nici prin cap nu-i trecuse că îşi va simţi inima răscolită într-un chip atât de neaşteptat.

Peste două ceasuri, Micah fu ultimul care sosi la masa festivă, îi era greu să împărtăşească exuberanţa sărbătorească a celorlalţi când se afla atât de aproape de cea care îi ocupa dintr-odată fiece gând. Cu primul prilej, se scuză şi se retrase afară, pe câmp. Avea nevoie de aer. Simţea că se sufocă. Inima îi bătea prea repede.

La masă abia putuse să îşi ia ochii de la ea. Fusese cât pe ce să se dea de gol!

De când se afla la Rosewood, nu ascultase prea atent glasul propriei inimi. Ce-i drept, fusese atras de ea încă din prima zi. Nu, simţămintele acestea nu apăruseră azi, o ştia prea bine. Le nutrise încă din prima clipă când o văzuse. Dar încercase să le înlăture, spunându-şi că era doar o atracţie trecătoare. Şi până acum credea că a reuşit. Dar se vede treaba că se înşelase. În loc să se risipească, iubirea crescuse în inima lui fără ca el să îşi dea măcar seama, tot mai mult pe zi ce trece, iar acum stătea să dea pe dinafară.

Ce era de făcut?

De ignorat, nu îşi mai putea ignora sentimentele – atâta lucru era clar. Bine, dar venise aici să îşi refacă puterile, nu să se îndrăgostească!

Scutură din cap, încercând să alunge gândul. Cum putea *el* să fie îndrăgostit de *ea*? Proveneau, doar, din medii atât de diferite... se deosebeau ca noaptea de zi!

Dar nu putea să alunge gândul, căci ştia că este adevărat.

Ar trebui oare să-i spună?

Cum să-i spună? Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să tulbure pacea familiei de la Rosewood. Coeziunea nemaiîntâlnită a acestui grup de oameni, care îl primiseră cu atâta generozitate printre ei, era de-a dreptul minunată. Nu îşi permitea să facă sau să spună nimic care să zdruncine echilibrul delicat al legăturilor ce îi unea. Dacă îşi declara deschis sentimentele, lucrurile s-ar putea schimba în chipuri nebănuite. Nu putea risca una ca asta. Ţinea prea mult la toţi cei de la Rosewood ca să le destrame familia.

Şi totuşi, întreaga lui fiinţă tânjea să îi spună. Visa să îşi trăiască viaţa alături de ea. Cum putea o asemenea

iubire să rămână tăcută? Care este menirea dragostei: să existe într-un vid singuratic al tăcerii... sau să fie strigată în gura mare, s-o audă întreaga lume?

Iubire ori ba, nu l-ar lăsa niciodată inima s-o ia cu el, departe de tot ceea ce avea aici. Aceasta era casa, familia ei. El era străinul, soldatul rătăcitor. Ea avea o familie, începuse să prindă rădăcini aici. Ce avea el să-i ofere? Nimic.

Trebuia să se gândească la propriu-i viitor. Nu putea rămâne aici la nesfârşit, abuzând de ospitalitatea lor.

Poate că acum, că se pusese pe picioare, cea mai bună soluţie era să plece aşa cum venise. Atât el, cât şi calul lui îşi recăpătaseră, doar, forţele. Se refăcuse trupeşte şi spiritual. Poate că asta fusese menirea celor de la Rosewood în viaţa lui, iar acum era vremea să pornească mai departe... aşa cum avusese de gând de la bun început.

În loc să îşi declare iubirea, ceea ce n-ar pricinui probabil decât derută şi tulburare, poate că era mai cuminte să găsească pur şi simplu un prilej de a-şi lua rămas-bun.

Micah rămase căzut pe gânduri tot restul zilei şi se duse la culcare devreme. Izbuti cu greu să adoarmă, iar somnul îi fu zbuciumat. Singur în colibă, învăluit de întunericul nopţii, revedea iar şi iar cu ochii minţii, mai intens ca oricând, privirea... surâsul ei – acea privire şi acel surâs pe care le ştia atât de bine, dar care azi îl străpunseseră brusc până în adâncul sufletului.

A doua zi spera că va putea să îşi limpezească gândurile şi poate chiar să ia o hotărâre. Poimâine va purcede la drum. Discuţiile cu Templeton despre ţelurile sale în viaţă îl ajutaseră să îşi pună ordine în idei. Venise vremea să urmeze acele ţeluri... să ia, aşa cum visase de mult, calea Vestului. Dar înainte trebuia să-i vorbească –

dacă nu despre iubirea lui, măcar despre decizia de a pleca de la Rosewood. Nu putea să plece fără să îi spună. Trebuia cumva s-o facă să înţeleagă, chiar dacă nu îi putea mărturisi... *totul*.

Veni ora prânzului şi întreaga familie se adună în jurul mesei. După ce isprăviră de mâncat, bărbaţii se retraseră rând pe rând. Henry şi Jeremiah plecară primii, căci în după-masa aceea aveau de lucru în Greens Crossing.

Apoi se ridică Ward, spunând că ar vrea să tragă un pui de somn înainte de a se întoarce la muncile câmpului.

— Eu mă duc să mai meşteresc puţin la plugul acela, spuse Templeton, ridicându-se şi el de la masă.

— Ei bine, după ce-oi găta de spălat vasele astea, cred că m-oi întinde şi io oleacă, zise Josepha după ce fraţii Daniels se făcură nevăzuţi.

— Lasă vasele pe seama noastră, Josepha, spuse Katie. Tu du-te liniştită şi te culcă.

— Mulţam, copilă. Păi, atuncea aşa oi face.

Zicând acestea, Josepha se ridică în picioare şi ieşi din bucătărie. Singurul bărbat rămas la masă împreună cu cele trei fete era Micah. În cele din urmă, se ridică şi Emma.

— Hai, William, îi vremea să faci nani, îi spuse ea băieţelului, după care, luându-l de mână, porni în sus pe trepte după Josepha.

Katie şi Mayme se ridicară în picioare şi începură să strângă masa.

— Mai doreşti, Micah, nişte cafea? întrebă Mayme.

El îşi ridică îngândurat privirea şi încuviinţă zâmbind.

Fata îi turnă în cană mai toată cafeaua rămasă în ibric, apoi se puse să adune tacâmurile de pe masă, în vreme ce Katie umplea ligheanul cu apă. Conversaţia lâncezea. Fetele erau prinse cu treaba, iar Micah părea să

fie cu gândurile aiurea.

Când Emma se întoarse, Katie o întrebă dacă reuşise să-l culce pe cel mic.

— Doarme deja dus, răspunse Emma, luând un prosop de vase.

— A adunat careva ouăle în dimineaţa asta? întrebă Mayme.

— Io una nu le-am strâns, răspunse Emma.

— Mă duc eu să mă uit, spuse Katie.

După ce isprăvi de spălat vasele, îşi şterse mâinile de şorţ şi ieşi pe uşă.

Aşezat încă la masă, Micah îşi sorbea încet cafeaua rece. Nu mai rămâneau decât Mayme şi Emma.

De ce nu pleacă odată, ca să pot discuta cu ea între patru ochi?

Poate că era mai cuminte să se întoarcă la colibă şi să aştepte o altă ocazie. Acum nu părea să îi surâdă norocul.

Cu acest gând în minte, Micah dădu să se ridice, dar chiar în momentul acela Katie se întoarse în bucătărie cu o mână de ouă proaspete.

— Mă duc să mă odihnesc puţin, anunţă ea.

— Vin şi eu, sări Mayme.

După ce fetele părăsiră împreună bucătăria, se lăsă tăcerea. Micah stătea la masă, privind cum Emma şterge ultimele vase şi le pune în dulap. Dându-şi până la urmă seama că este privită, tânăra simţi că i se înfierbântă grumazul.

— Ştii, Emma... spuse Micah într-un târziu, eşti cu adevărat frumoasă.

— Da, dom’ Duff, ştiu, răspunse ea cu o sinceritate naivă şi dezarmantă. Aşa zice tătă lumea: că-s frumoasă, da’ că-s proastă. Da’ la ce bun să ai frumuseţe, dacă n-ai şi minte?

— Dar acum priveşti altfel toate lucrurile acestea, nu-i aşa?

— Da, dom' Duff, aşa-i, şi asta mulţămită ţie. Nu-mi pasă dacă-s deşteaptă au proastă pen' că ştiu că Dumnezeu mă iubeşte aşa cum îs. Lui îi sunt dragă şi asta-i tăt ce contează.

— Mă bucur nespus să te aud spunând asta, Emma. Dar ce voiam eu să spun adineauri e că eşti frumoasă *pe dinăuntru*, nu doar pe dinafară. Mă refeream la acea parte lăuntrică din tine care creşte şi se schimbă tot mai mult pe zi ce trece. Înăuntrul tău sălăşluieşte o tânără doamnă frumoasă şi minunată.

Emma se întoarse cu faţa spre el.

— Auzit-am bine?... „*Doamnă*"?... murmură ea nedumerită. Cum poţi să zici una ca asta, dom' Duff? Nimeni nu mi-a zis niciodat' „doamnă".

— Eu, Emma, consider că *eşti* cu adevărat o doamnă.

Tânăra se holbă la el uluită, apoi izbucni în râs.

— Ptiu, dom' Duff, câteodat' zici nişte lucruri de-mi stă mintea-n loc! Ştiu că fost-am botezată şi că Dumnezeu mă iubeşte şi-s tare recunoscătoare, da de-aci şi până la domnie îi cale lungă. Cum să fiu io... o „doamnă"???

Tăcu stânjenită şi puse prosopul jos. Se temea să n-o ia gura pe dinainte, cum i se întâmpla câteodată şi să spună ceva ce va regreta mai târziu.

— Mă duc şi io să îmi trag oleacă sufletu'.

Zicând acestea, se retrase, lăsându-l pe Micah singur în bucătărie. Tânărul o urmări abătut cu privirea. Încă tot nu apucase să-i spună tot ceea ce nădăjduise.

30
Daţi-mi-L pe Isus

Zile în şir după botezul său, Emma rămase cufundată într-o tăcere plină de pace, radiind prin toţi porii aura fiinţei renăscute şi a acceptării de sine.

Dumnezeu o *iubea.*

Iar această certitudine minunată deschisese noi orizonturi în inima ei, la fel ca înţelegerea faptului că toţi prietenii de la Rosewood o iubeau de asemenea. Nu doar că o tolerau în mijlocul lor – chiar o iubeau. Aici nu era o persoană nedorită şi netrebuincioasă, ci un membru al familiei, la fel de important şi de util ca oricare altul. Familia ei de la Rosewood o *preţuia*. De câte ori îi venea în gând acest adevăr uimitor, faţa i se lăţea într-un zâmbet.

Totuşi, niciuna dintre aceste schimbări nu se compara cu victorioasa revelaţie a mântuirii care o făcuse să se iubească în sfârşit *pe sine*.

Cum să îţi poţi iubi aproapele dacă te dispreţuieşti pe tine însuţi? Emma tocmai începea să îşi descopere adevăratul sine – acela de copil al lui Dumnezeu. Şi asta deoarece vedea în sfârşit binele cu care o înzestrase El.

În afară de episodul din bucătărie când, emoţionată să fie singură cu Micah, o apucase limbuţia, mai că nu scoase o vorbă zile întregi. Taine mari şi copleşitoare se dezvăluiau în inima ei şi nu voia să le acopere susurul nici măcar cu sunetul propriei voci. Simţea nevoia să fie singură cu Dumnezeu, singură cu ea însăşi... ca să le poată absorbi pe toate.

La două zile după botez, se duse iar la râu şi se aşeză pe malul apei, cu ochii aţintiţi spre locul în care o botezase Micah.

Îşi aminti vorbele lui:

„Atunci te botez, Emma Tolan, în numele Tatălui tău

care te iubeşte şi al Fiului Său Iisus, care de acum înainte te va ajuta să îţi trăieşti viaţa ca o fiică a lui Dumnezeu”.

Începu să fredoneze încetişor o melodie.

Era un vechi cântec de slavă al sclavilor... De unde îl ştia?... Nici măcar nu îşi dădea seama de unde vin cuvintele.

Daţi-mi-L pe Iisus...

De undeva din adâncul memoriei, încet şi misterios izvorâră mai multe cuvinte şi începu să cânte, la început în surdină, apoi din ce în ce mai tare. Inima părea să i se înalţe pe aripile cântării sus, către cer, să îl slăvească pe Dumnezeu pentru noua viaţă ce înflorea în ea.

Daţi-mi-L pe Iisus.

Daţi-mi-L pe Iisus.

Voi puteţi stăpâni lumea toată.

Mie daţi-mi-L pe Iisus.

Vreme de un ceas aduse slavă lui Dumnezeu, rugându-se şi cântând domol.

Zile de-a rândul după aceea se întoarse în locul acela în fiecare după-amiază... să stea pe malul apei, să îşi amintească şi să se roage.

Micah Duff nu plecă de la Rosewood în ziua planificată. Lăsase prea multe lucruri nerostite ca să poată pleca.

Cum anume avea să îşi ia rămas-bun fără să i se rupă inima, nu ştia. Dar nu putea părăsi acest loc fără a încerca să găsească un moment de comuniune spirituală cu ea, dacă o comuniune a inimilor nu era cu putinţă. Nu şi-ar ierta-o niciodată dacă ar pleca fără să facă măcar acest efort.

Remarcase schimbările prin care trecea Emma şi ele nu puteau decât să-l bucure. îi mai remarcase, de asemenea, şi pelerinajele zilnice – căci, deşi distanţa până la râu era mai mică de doi kilometri, asta erau de fapt

plimbările ei: pelerinaje ale sufletului.

La trei zile după scurta lor discuţie din bucătărie, Micah o văzu îndepărtându-se peste câmp şi, după 20–30 de minute, o urmă.

Încă înainte să zărească râul, îi ajunse la urechi, purtată de aerul călduţ, vocea ei înaltă şi melodioasă. Emma cânta încetişor, abia desluşit, dar cu o claritate cristalină de-a dreptul uimitoare.

Daţi-mi-L pe Iisus...

Micah simţi un fior în inimă, cuvintele şi melodia răscolitoare stârnindu-i sentimente la fel de profunde precum cele ce izvorau din fiinţa Emmei. Şi asta deoarece un suflet care se întoarce smerit spre iubitorul Tată al universului aduce bucuria cerurilor nu doar îngerilor, ci şi celorlalţi pelerini care îl privesc. Totuşi, sentimentele ce fremătau azi în fiinţa lui Micah nu erau cauzate doar de renaşterea spirituală a Emmei. La drept vorbind, crescuseră încet în inima lui încă din prima zi.

Micah se aşeză pe malul apei, la oarece distanţă de ea, ascultându-i cântarea cu o reverenţă crescândă. Poate că Hawk Trumbull fusese un înger trimis din ceruri ca să îl salveze, n-avea cum s-o ştie sigur. Dar acest glas domol ce se înălţa atât de pur şi de cristalin era fără doar şi poate un glas de înger.

Plâns-am în noaptea neagră.
Daţi-mi-L pe Iisus.
Dimineaţa când mă trezesc.
Daţi-mi-L pe Iisus.
Şi când a fi să mor.
Daţi-mi-L pe Iisus.
Daţi-mi-L pe Iisus.
Daţi-mi-L pe Iisus.
Voi puteţi stăpâni lumea toată.
Mie daţi-mi-L pe Isus.

Câtă vreme au stat aşa, Micah n-ar fi putut s-o spună. Pe orologiul iubirii timpul se scurge, vezi bine, mai încet.

Asculta... fericit să fie aproape de ea. Iar ea privea râul... fericită la rându-i, fără să îşi dea seama că nu este singură.

Într-un târziu, Emma se ridică în picioare şi dădu s-o pornească înapoi spre casă. După câţiva paşi însă îşi înălţă ochii şi, văzându-l aşezat pe dâmbul de lângă apă, se opri. Avea prea multă pace în suflet ca să fie surprinsă. Micah Duff apărea mereu ca din senin. Mai că începuse să se aştepte la asta. Rămase preţ de o clipă nemişcată, întorcându-i privirea. Simţi imediat că era ceva schimbat la el, dar încă n-avea cum să ştie ce. Apoi zâmbi şi porni în sus pe povârniş.

Micah aşteptă. Emma se aşeză la un metru şi ceva de el şi vreme îndelungată rămaseră amândoi tăcuţi. Totuşi, niciunul dintre ei nu se simţea stingher. Emma era în sfârşit liniştită chiar şi în prezenţa bărbatului pe care îl socotea superiorul său din toate punctele de vedere. Era liniştită să fie în preajma lui şi totodată sfielnică să-şi întoarcă ochii spre el. Ceea ce simţea pentru Micah era o taină numai de ea ştiută, pe care n-ar fi îndrăznit s-o împărtăşească nimănui. Inima ei înflorea în fel şi chip. Dar floarea iubirii era cea al cărei parfum îl ascundea în solitudinea din străfundurile fiinţei sale. Nici cu gândul nu gândea că şi inima celui de lângă ea era împovărată de aceeaşi iubire.

— Ai cântat minunat, Emma, spuse Micah într-un târziu. A fost o plăcere să te ascult. Aveam impresia că aud glasul unui înger înălţându-se spre cer. Sper că nu te superi.

— Da’ de ce să mă supăr, dom’ Duff? răspunse Emma încet, cu privirea plecată.

Se lăsă iar tăcerea.

— Eşti fericită aici, Emma?

— O, da! Nici că mi-aş dori să trăiesc în altă parte. Ăsta-i ăl mai grozav loc de pe faţa pământului. Şi mai cu seamă acu. N-am fost în viaţa mea mai fericită.

— Te vezi trăind cândva departe de Katie şi de Mayme?

— Departe de donşoara Katie şi de Mayme?... Nu, n-aş putea să mă despart vreodat' de ele.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Emma, începu Micah într-un târziu, am... ăă... am ceva să îţi spun. Rostise cuvintele încet, fără obişnuita-i siguranţă de sine, după care adăugă cu jumătate de glas: Nici... nici nu ştiu cum să ţi-o zic... Vreau... Vreau să ştii cât de mult a însemnat pentru mine să te cunosc... să stau de vorbă cu tine... să discutăm despre viaţă şi despre Dumnezeu... să am onoarea de a te boteza. Vreau să ştii că n-am să uit niciodată toate aceste clipe minunate petrecute cu tine. Mă bucură nespus viaţa pe care o duci aici... împreună cu Mayme şi Katie... şi faptul că L-ai descoperit pe Dumnezeu.

Gâtuit de emoţie, trase adânc aer în piept, căutându-şi cuvintele.

— Vorbeşti ca unu care-şi ia rămas-bun, şopti Emma. Ca unu care...

Brusc se opri.

— Doar n-oi fi vrând să pleci, dom' Duff!

Îşi ridică înfrigurată privirea spre el, dar Micah avea ochii plecaţi şi nu văzu disperarea de pe chipul ei. Dacă ar fi văzut-o, i s-ar fi topit pe loc inima.

— Ba da, răspunse Micah, rupând absent un fir de iarbă, cred... ăă... cred că a sosit vremea să...

— Nu, dom' Duff, nu poţi pleca! exclamă Emma pe un ton implorator care îl luă pe nepregătite. Că li s-a rupe

inima la toţi de-ar fi să pleci. Şi la Mayme, şi la donşoara Katie!

Ei, dar în momentul acela nu la inimile lor îi stătea gândul lui Micah.

— Ştiu că e o veste neaşteptată... şi tocmai de aceea am vrut să vorbesc întâi cu tine... să îţi spun că tu, Emma, eşti... eşti mai importantă pentru mine decât...

Intuind că acesta era mai mult decât un simplu rămas-bun între prieteni, Emma simţi cum parfumul florii ascunse în inima ei îi explodează brusc în creier.

— De aceea a trebuit... a trebuit să îţi spun... încercă Micah să continue, dar i se puse un nod în gât. Ştii cât de mult te iubeşte Dumnezeu?

Emma aprobă din cap.

— Dar nu numai El... nu numai El, Emma...

Încercă să se înfrâneze, dar nu mai avea niciun rost. Şuvoiul rupse stăvilarele.

— Nu numai Dumnezeu te... hm... Nu numai...

Odată ce începuse, *trebuia* să îşi ducă vorba până la capăt.

— Şi *eu* te iubesc, Emma.

Tânăra îşi duse tresărind mâna la gură şi făcu ochii mari, înfiorată până în adâncul fiinţei. Vorbele acelea pe cât de uluitoare, pe atât de minunate chiar îi fuseseră adresate *ei*?

Era prea năucită, prea zguduită ca să încerce măcar a vorbi. Nu înţelegea în ruptul capului cum ar putea un asemenea bărbat s-o iubească pe una... *ca ea*.

Şi, totuşi, în timp ce stătea ea aşa, stană de piatră şi mută de uimire, numai se deschise şi primi într-însa copleşitorul adevăr – că era iubită de cel mai minunat bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Într-un târziu, când îşi recăpătă graiul, chit că gâtlejul îi era încă uscat, întrebă cu jumătate de glas:

— Pe mine?

Micah se ridică de unde stătea şi se aşează lângă ea. Emma îi auzi paşii şi îi simţi prezenţa, dar nu îndrăzni să îşi întoarcă ochii spre el.

Micah îi luă mâna şi o strânse într-a sa.

— Te iubesc, Emma, şopti el cu tandreţe.

Emma închise ochii, încercând să zăgăzuiască şuvoiul ce i se înălţa în inimă. Într-un târziu, îi deschise iar şi întoarse capul spre el. Ochii li se întâlniră, ai ei înotând în lacrimi de uimire, ai lui strălucind de dragostea ce îşi găsise în sfârşit exprimare.

— Da'... da' cum e cu putinţă? murmură ea cu glasul abia şoptit. Gâtuită de emoţie, abia izbuti să continue. Cum... cum poţi tu, dom' Duff, să... să mă iubeşti... *pe mine*?... Eu îs o nimeni...

De ce nu Mayme... sau chiar donşoara Katie? Credeam că tu şi May me...

— Aşa...

— Credeam că eşti...

— Îndrăgostit de ea? Nici vorbă! îi iubesc pe ea şi pe Jake ca pe doi prieteni dragi, dar am înţeles de la bun început cum stau lucrurile între ei. Nu, Emma, pe *tine* te-am iubit din prima zi... din clipa în care te-ai întors împreună cu Jake după ce adunaserăţi vacile... Am văzut ceva în tine de prima oară când te-am văzut în faţa ochilor... ceva special. Încă de atunci am ştiut că te iubesc. Iar, când te-am luat de mână şi te-am dus în râu şi am văzut strălucirea de pe chipul tău, am înţeles în sfârşit ce simţisem în tot acest timp. Şi am ştiut că fie îţi spun, fie trebuie să plec.

Lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii Emmei. Încet, adunându-şi curajul noii sale acceptări de sine, se întoarse cu totul spre el, şovăi doar preţ de o clipă, apoi se lăsă înlănţuită de braţele lui, ce aşteptau s-o îmbrăţişeze.

Lăsându-şi capul pe pieptul lui, îl cuprinse la rându-i cu braţele şi rămaseră aşa, topiţi în îmbrăţişare, minute în şir, timpul scurgându-se parcă mai încet ca niciodată pe orologiul iubirii.

— Of, dom' Duff, exclamă Emma când se desprinseră într-un sfârşit unul din braţele celuilalt, zău că nu pricep cum de poate unu ca mata să iubească pe una ca mine! înţelegeam să-ţi fie drag de donşoara Katie sau de Mayme, că-s amândouă fete destoinice din cale-afară. Da cum de ajuns-ai a iubi, cum zici, pe una ca *mine*, zău că mi-e greu să pricep. Da de învăţat-am ceva de la tine, e s-accept iubirea din sufletu' meu... şi de-i ajuns pentru Dumnezeu, bag seama c-a fi de-ajuns şi pentru iubirea unui bărbat. Aşa c-am să-ncerc a crede ce zici, chiar de-i parcă prea frumos să fie adevărat.

Micah râse încetişor şi îi mângâie părul. Rămaseră tăcuţi, învăluiţi de minunata pace a iubirii. Emma nu mai avea decât o singură piatră pe inimă.

— Te rog, dom' Duff, să nu pleci, şopti ea. Cred că mi s-ar rupe inima de-ai pleca acum!

— Of, Emma... Emma, când ai să încetezi să mă domneşti?

Spune-mi, te rog, pe nume.

— Oi încerca... *Micah*, răspunse ea încet zâmbind stânjenită.

*

Katie şi cu mine ne plimbam pe afară când i-am văzut pe Micah şi pe Emma în depărtare. Pe măsură ce se apropiau am observat că... se ţineau de mână!

Ne-am uitat una la alta cu gurile căscate, apoi am luat-o la fugă spre ei. Zărindu-ne, Emma îi dădu drumul lui Micah şi o ţâşni spre noi. Ne-am întâlnit râzând la jumătatea distanţei şi ne-am încins la vorbă ca trei copiliţe entuziasmate.

— Emma, ce s-a întâmplat??? exclamă Katie.

— Omu aista, Dumnezeu să-l ajute, începu Emma radioasă, întorcând capul spre Micah, zice că mă iubeşte, donşoară Katie! Cum îi cu putinţă una ca asta, nu ştiu. îi o minune, zău aşa. Credeam că tu i-ai căzut dragă, Mayme, da când colo Micah zice că mă iubeşte pe mine!

— Vai, Emma, exclamai eu, ne bucurăm tare mult pentru tine!

Şi chiar mă bucuram sincer.

Cu un zâmbet la fel de radios ca al Emmei, Katie o îmbrăţişă şi în clipa următoare ne ţineam tustrele în braţe, râzând şi plângând în acelaşi timp.

Emma făcu un pas în spate şi se uită zâmbind la fiecare dintre noi cu o privire încărcată de atâta dragoste şi recunoştinţă, încât n-avea cum să nu-ţi topească inima. Apoi se răsuci şi fugi înapoi la Micah, care o aştepta cu braţele deschise. O cuprinse pe după umeri, Emma îşi lăsă fericită capul pe umărul lui şi, înlănţuiţi în felul acesta, porniră spre noi.

Întorsei privirea. Jeremiah ne urmărea de lângă casă.

Îi făcui cu mâna, apoi o lăsai pe Katie şi pornii înspre el. Ajunsă în dreptul lui, îl cuprinsei cu braţele şi îmi lăsai capul pe pieptul său. Jeremiah mă înconjură la rându-i cu braţele şi mă ţinu strâns.

— Nu-i aşa, Jeremiah, că-i minunat? Cine ar fi crezut că Micah e îndrăgostit de Emma?

— Io unu aveam oareşice bănuieli, chit că la-nceput mi-a fost teamă că Micah are să te ia de lângă mine.

— Poftim?! exclamai eu râzând şi făcând un pas îndărăt ca să văd dacă vorbeşte serios.

— Micah e un bărbat chipeş.

— Dar nu-i mai chipeş ca tine, Jeremiah.

— Şi voi doi... Mă rog, fiind în preajma lui Micah am ajuns să mă-ntreb dacă-s cu adevărat vrednic de tine.

— Jeremiah Patterson! Ce vorbe-s astea?! Eşti cât se poate de vrednic de mine şi, mai mult de atât, tu eşti bărbatul pe care îl iubesc. Aşa că fă bine şi isprăveşte cu copilăriile astea!

— Oi încerca.

Îl înlănţuii din nou cu braţele şi rămaserăm aşa clipe în şir.

— Chiar ţi-a fost teamă c-ai să mă pierzi? întrebai eu în cele din urmă, pe un ton serios.

— O seamă de vreme, da, răspunse Jeremiah. Nu puteam să nu mă compar cu el.

— Îmi pare rău, Jeremiah. îmi pare rău că nu mi-am dat seama ce-i în sufletul tău. Eram pasămite prea prinsă de... Ştiu şi eu? Pur şi simplu mi-a făcut plăcere să îl cunosc pe Micah ca om şi să stau de vorbă cu el. Nu m-am gândit ce impresie ţi-or fi făcând ţie toate astea. Katie a ajuns de-a dreptul să creadă că mă îndrăgostesc de el. Dar, când m-a întrebat dacă sunt îndrăgostită de Micah, a trebuit să stau o clipă să mă gândesc şi am înţeles că singurul bărbat pe care îl iubesc rămâi tu. iartă-mă, Jeremiah, nu mi-a dat prin cap că şi tu aveai aceleaşi bănuieli precum Katie.

— Stai pe pace, Mayme. Acu m-am liniştit.

31
Râul îşi cere tributul

Vara se apropia cu paşi repezi şi zilele erau din ce în ce mai toride.

Într-o zi, soarele se ridică pe cer, prevestind o căldură zăpuşitoare. Spre bucuria tuturor, Micah nu mai pomenise niciun cuvânt de plecare.

La ora zece a dimineţii, barometrul arăta 32 de grade, iar la amiază erau deja peste 38 de grade. Nu sufla nici măcar o adiere de vânt. Toate treburile ce se cereau făcute pe plantaţie au fost isprăvite înainte de prânz, căci după aceea niciunul dintre noi nu era dispus să înfrunte arşiţa soarelui decât în caz de strictă necesitate. Animalele aveau, vezi bine, să-şi poarte singure de grijă până după-masă, când trebuiau mulse vacile. Doar unchiul Ward avusese energia să se aventureze pe afară. Plecase călare în oraş să scoată niscaiva bani de la bancă şi să ridice corespondenţa.

Emma îşi continua pelerinajele până la râu, începute după ziua botezului său – zi pe care n-avea s-o uite niciodată. De obicei mergea singură – să se roage sau să cânte. Era vădit că renaşterea ei întru Domnul şi acum iubirea tot mai adâncă pe care o simţea pentru Micah o schimbaseră până în adâncul sufletului în chipuri pe care încă se străduia să le înţeleagă. Cred că se ducea la râu o dată la două zile, dacă nu chiar zi de zi – să şadă pe mal, cu apele râului curgând lin alături, cugetând la toate aceste schimbări şi lăsând semnificaţia lor să îi pătrundă şi mai adânc în inimă.

— Ia zi, n-ai vrea să mergem la râu să-ţi vâri picioruşele-n apă? îl întrebă ea pe William pe la ora amiezii, pe când stăteau amândoi aşezaţi la masa din bucătărie.

— Ba vreau, cum nu! răspunse entuziasmat ăl mic. Hai să ne ducem chiar acu, mămucă!

— Om merge îndată după ce-om prânzi, răspunse Emma.

Peste patruzeci de minute, se îndepărtară de casă ţinându-se de mână. Ieşind în prag, i-am urmărit cum traversează două câmpuri pline de tulpini verzi ce se pârguiau în soare, al căror bumbac tânăra mamă avea să-l culeagă împreună cu noi toţi spre sfârşitul verii.

Înainte să ajungă la Rosewood, Emma nu fusese de mare ajutor nimănui şi o ştia prea bine. Deşi era cea mai vârstnică dintre noi, trei fete pe care războiul le adusese laolaltă, nevoite a învăţa să răzbească singure prin viaţă, ea fusese mai neajutorată decât mine şi Katie la un loc.

Totuşi, în cei patru ani de când se afla aici, Emma se maturizase şi se schimbase în mod simţitor. Iar acum în inima ei se petreceau schimbări şi mai însemnate. Pe chip i se citea pacea şi o nou-dobândită încredere în sine. Din cea mai guralivă fiinţă de la Rosewood, se transformase în cea mai tăcută. Tot mai des, când ne adunam cu toţii în jurul mesei din bucătărie, unde că odinioară trăncănea ca o moară stricată, acum Emma se mulţumea să asculte şi să ia aminte.

Sufletul ei începea să se trezească.

*

Emma se aşeză pe malul râului şi îşi scufundă picioarele goale în apă, în vreme ce William se avântă înăuntru.

— Ai grijă, năzdrăvane! îi strigă ea. Vezi să nu te-ndepărtezi prea tare de mine, m-auzişi? Nu mă pune să viu să te scot din apa adâncă, pen’ că nu prea ştiu să-not.

William nici c-o auzi. Din fericire, încă nu era în primejdie, căci apa adâncă în care fusese botezată Emma se afla departe, pe celălalt mal, spre care cobora în trepte

albia nisipoasă. La un metru de mal, copilul zburda şi plescăia prin apa care-i ajungea abia până la jumătatea pulpişoarelor grăsulii, râzând şi ţipând voios şi senin, până ce se udă din cap până-n picioare. Emma îl privea zâmbind.

În acest răstimp de pace şi fericire din viaţa ei, Emma nu se gândea la trecut, nici la tainele pe care le ascundea – taine mai periculoase decât îşi dădea ea însăşi seama. Se gândea la minunatul prezent şi la luminosul viitor. Se gândea la Micah Duff.

Moleşită de soarele dogoritor, se întinsese pe spate. La un moment dat, numai ce auzi zgomot de paşi din tufărişul ce mărginea râul. Uşor speriată, dar fără a bănui că se petrece ceva necurat, Emma se ridică în fund şi întoarse capul spre zgomot. Trei bărbaţi albi veneau în goană spre ea, doi dintre ei ţinând în mâini nişte saci mari de pânză groasă.

Până s-apuce ea să strige, unul dintre indivizi o înşfăcă şi, cu o smucitură, o ridică în picioare. Un altul îi strânse mâinile la spate, făcând-o să ţipe de durere. Al treilea se repezi la William, îi îndesă sacul peste cap şi îl înhăţă din apă.

— Mămucă! zbieră îngrozit copilul. Ci în clipa următoare strigătele îi fură înăbuşite, căci bărbatul îl vârî cu totul în sac şi îşi azvârli sacul pe umăr.

Îngrozită, Emma strigă din străfundul bojocilor, luptându-se cu atacatorii care încercau să îi tragă peste cap celălalt sac.

— Daţi-i drumu’... William!... Ia-ţi mâinile de pe mine... Ajutor! Donşoară Katie... Mayme... ajutor!

— Gura, năroado! strigă unul dintre bărbaţi, încercând din răsputeri s-o potolească. Ei, dar nici măcar doi bărbaţi nu se puteau măsura cu o mamă înspăimântată ce îşi apăra puiul cu furia unei ursoaice.

Adunându-şi toate puterile, femeia se zvârcolea şi îi lovea cu pumnii şi cu picioarele. Când unul dintre ei încercă să o apuce de umeri ca s-o silească să stea locului, dinţii Emmei i se înfipseră în încheietura mâinii ca o menghină de oţel.

Bărbatul urlă de durere şi, suduind de mama focului, îşi privi braţul din care şiroia sângele, după care îi croi Emmei un dos de palmă peste obraz. Lovitura nu făcu însă decât să înteţească şi mai mult ţipetele tinerei mame.

— Ajutor! strigă ea ca ieşită din minţi. Daţi-mi drumu'!... William, mămuca-i aci... Ajutor! Donşoară Katie... l-or luat pe William! Ajutor!

Două mâini îi apucară capul dindărăt şi în clipa următoare o batistă îi fu îndesată în gură, amuţind-o. Apoi Emma se simţi ridicată pe sus, în vreme ce se zbătea înnebunită să scape. Cei trei făcură cu chiu, cu vai cale întoarsă la locul în care îşi lăsaseră caii şi se căzniră să urce în şa cu incomoda lor povară.

*

Cum râul nu se afla prea departe de casă, ţipetele disperate ale Emmei fuseseră auzite clar de toată lumea. Fiecare îşi lăsă treaba şi porni într-un suflet să vadă ce se petrece.

— Emma strigă? întrebă Katie, năpustindu-se alarmată afară pe verandă şi plimbându-şi privirea de jur-împrejur.

— S-a dus la râu, răspunsei eu, ivindu-mă pe după colţul casei şi alergând înfrigurată spre ea.

— Unde sunt Emma şi William? strigă tata, venind în goană dinspre şură, unde tocmai se pregătea să mulgă vacile.

— La râu, răspunsei eu cu inima strânsă.

— O fi căzut William în apă, zise el. Să mergem!

O luarăm cu toţii la fugă spre râu.

Strigătele Emmei ajunseseră şi la urechile lui Micah Duff.

La auzul primului ei ţipăt, Micah se năpustise afară din colibă, iar acum alerga mâncând pământul în direcţia din care răzbeau sunetele.

Ajunse la malul apei cu vreo 20, 30 de secunde înaintea noastră, cât să observe cum trei călăreţi se fac nevăzuţi pe după un cot al râului, doi dintre ei având câte un sac burduşit azvârlit peste şa. O privire fu de ajuns să îşi dea seama că avusese loc o încleştare. Fără să mai piardă timpul, porni în goană înapoi spre casă. Străbătuse cam o treime din distanţă când ne încrucişarăm.

— Emma şi William au fost răpiţi! ne strigă el fără să se oprească. Răpitorii au plecat călare!

Mă trecu un fior de gheaţă. Ne străduiam de atâta vreme s-o ocrotim pe Emma de rele, dar pare-se că de ce se temuse mai tare tot nu scăpase! Simţind că mi se pune un nod în stomac, mă uitai cum Micah se îndepărtează fugind cât de repede îl ţineau picioarele. Ajunse la şură tocmai când se întoarse unchiul Ward din târg. Calul îi era năduşit şi sleit de puteri, dar era deja înşeuat şi fiecare secundă putea face diferenţa dintre viaţă şi moarte. Micah îi înşfacă hăţurile din mâini şi, săltându-se în şa, porni într-un galop nebun spre râu. Ward se zgâi buimac după el vreme de un minut, până ce tata, Katie şi cu mine dădurăm năvală în curte şi îi explicarăm iute ce se petrecuse.

*

Dând bici calului, Micah gonea vijelios pe o scurtătură, sperând să le poată astfel tăia calea celor trei mişei. Habar nu avea încotro se îndreptau, dar calul său galopa spre Greens Ford, un vad îngust al râului unde, pe perioada verii, apa joasă putea fi trecută cu uşurinţă, reducând distanţa până la târg cu kilometrul care nu mai

trebuia străbătut până la podul din aval.

La Greens Ford însă nici urmă de ei.

Se căzni să liniştească armăsarul agitat şi, ciulind urechile, scrută împrejurimile. Dincolo de vad, pe acelaşi mal se zăreau încă vag vălătuci de praf stârniţi de copite. Dădu călcâie calului, năpustindu-se într-acolo. Dacă nu traversaseră râul pe la Greens Ford, încotro se îndreptau? De ce urmau cursul apei?

Deodată, îl trecu un fior. Curenţii... bulboana adâncă, mărginită de o stâncă într-o parte şi de o grămadă înaltă de bolovani de cealaltă!

Dădu bici calului să alerge şi mai iute, şi se avântă în sus pe povârniş.

Peste trei minute, descălecă şi coborî în fugă coasta abruptă şi stâncoasă. îi ajunseră în sfârşit la urechi vocile lor. Se aflau tocmai în locul de care se temuse el!

Cu creierul zbârnâindu-i, se strecură mai aproape.

Deodată un ţipăt despică aerul.

— William... Ajutor... ajutor! se auzi, disperat, un glas de femeie.

La auzul vocii, Micah se repezi înnebunit într-acolo, cât pe ce să se ducă de-a berbeleacul.

— Pe toţi dracii! exclamă unul dintre bărbaţi. Cum şi-a scos asta căluşu din gură???

— Fă-o să tacă! strigă un altul.

— Ce mai contează acu? Hai să isprăvim odată treaba pentru care am venit!

Se auzi încă un urlet sfâşietor, după care un plescăit puternic, urmat de un altul.

— Acu nu mai au cum să scape... S-o ştergem de-aici!

Peste câteva secunde, în vreme ce călăreţii se îndepărtau în galop, Micah se năpusti pe un stei ce se înălţa la vreo şase metri deasupra bulboanei întunecate.

Jos se desluşeau clar două cercuri care trasau inele din ce în ce mai largi pe luciul apei.

Fără să mai stea pe gânduri, îşi scoase cizmele, făcu doi paşi îndărăt şi, luându-şi avânt, plonjă în gol. Lovi apa cu putere şi se scufundă în adânc. Apa era însă tulbure şi nu se desluşea mai nimic în jur. Simţind că se sufocă, ieşi la suprafaţă şi trase adânc aer în piept, după care se scufundă iar de vreo două, trei ori, afundându-se tot mai adânc în apă, înotând înnebunit de colo colo şi pipăind în jur cu mâinile şi cu picioarele.

Ţâşni din nou la suprafaţă, inspiră cu nesaţ, apoi plonjă, de astă dată hotărât să ajungă până pe fundul apei.

Brusc, degetele i se atinseră de ceva. Dădu bezmetic din picioare să se scufunde mai adânc. Simţi din nou materialul.

Era pânză de sac!

Îl înşfăcă, dar sacul era prea greu ca să-l poată ridica. Simţind că se înăbuşă, ţâşni iar la suprafaţă, îşi umplu plămânii cu aer, apoi se scufundă iarăşi în acelaşi loc.

Apucă sacul cu ambele mâini şi trase cu toată puterea, căznindu-se să îl ridice la suprafaţă. Înăuntru se simţea zvâcnirea vieţii, un trup încă însufleţit – trupul Emmei!

Adunându-şi toate forţele, Micah înotă spre mal şi scoase sacul din apă, împingându-l pe unul dintre înşelătorii bolovani ce punctau ţărmul îngust. De îndată ce se ridică în picioare, se apucă să sfâşie şi să smulgă legăturile de la gura sacului. Peste o clipă, Emma îşi iţi capul prin deschizătură, tuşind şi scuipând apă. îl îmbrăţişă pe Micah şi îl sărută printre lacrimi, bolborosind năucă, fără a-şi da măcar seama ce face. Apoi deodată îşi aminti.

— William... unde-i William al meu?! ţipă ea,

înnebunită de groază.

Dar Micah nu îi mai auzi bocetele de jale, căci între timp plonjase iar, direct în adâncurile râului.

*

Tata şi unchiul Ward puseră căpestrele pe doi cai şi încălecară degrabă, fără să mai piardă timpul cu înşeuatul. Tata îmi întinse mâna şi mă ajută să încalec în spatele lui, unchiul Ward ßcu aşijderea cu Katie, după care pornirăm mâncând pământul pe urmele lui Micah. La cât de vijelios goneam, trebuia să mă ţin zdravăn de tata ca să nu cad de pe cal.

N-a fost greu să urmăm sunetele – la început tropotul calului pe care galopa Micah, apoi, pe măsură ce ne apropiam, plânsetele înnebunite al Emmei.

La râu am descălecat în grabă şi am coborât în fugă pe povârnişul abrupt, având grijă să nu ne ducem de-a berbeleacul. De jos se auzeau plescăitul apei şi bocetele Emmei.

Privelişte a ce ni se deschise în faţa ochilor când am ajuns pe marginea steiului unde îşi lepădase Micah încălţările nu era de bun augur.

Micah se scufunda iar şi iar în apă, dispărând câte 30–40 de secunde, apoi ţâşnea la suprafaţă, trăgea cu nesaţ aer în piept, după care se făcea iarăşi nevăzut în adâncuri.

— Tu nu ştii nici acum să înoţi, nu-i aşa? îl întrebă unchiul Ward pe tata, azvârlindu-şi cizmele din picioare.

Tata clătină din cap.

— Eu am învăţat în California. De nevoie, adăugă fratele lui.

— Atunci eu am să mă duc după sfoară, ca să avem cu ce să-i ridicăm de acolo, spuse tata.

El porni înapoi spre cai, iar unchiul Ward sări în râu, lovind apa cu un plescăit grozav.

Brusc, se făcu liniște. Jos, pe marginea apei, Emma nu mai plângea în hohote, ci suspina încetişor. Katie şi cu mine priveam în tăcere. Deşi era cea mai toridă zi din câte avuseserăm anul acela, mă trecu un fior rece.

Micah şi unchiul Ward rămaseră parcă o veşnicie sub apă, vreme în care totul încremeni în jurul nostru. Singurul zgomot care se auzea era freamătul păsărilor în copaci. Apoi Micah numai ce ţâşni cu un strigăt la suprafaţă, trase lacom aer în piept, după care se năpusti înot spre Emma, trăgând în urma sa un alt sac de pânză.

— William! ţipă Emma. William... l-ai găsit pe William al meu!

Ivinduse la rându-i la suprafaţă, unchiul Ward porni înot după Micah. Epuizat din pricina efortului, Micah ieşi împleticindu-se pe malul pietros şi, cu mişcări disperate, se căzni să desfacă sacul. Acum era clar că nu doar William trăsese atât de greu. Sacul era burduşit cu pietroaie.

Micah scoase cu grijă din sac trupul moale al copilului. Deşi tânjea să îşi mângâie şi să îşi sărute odorul, Emma intui cumva că mai trebuia să îl lase o vreme în grija lui Micah. Acesta îşi trecu degetul în dreptul guriţei celui mic, apoi îl întinse pe William pe burtă peste picioarele sale şi îl lovi de două, trei ori peste spate. Văzând că băieţelul tot nu face nicio mişcare, Micah îl întoarse cu faţa în sus, îşi lipi buzele de ale lui şi suflă, încercând minute în şir să îl readucă la viaţă.

Îi urmăream toţi cu răsuflarea tăiată, fără să ne dăm seama de trecerea timpului până ce se ivi tata cu frânghia.

Într-un târziu, Micah se lăsă învins pe spate şi îi întinse Emmei trupul celui mic. Ea strânse trupşorul la piept, plângând în hohote şi legănându-se încet înainte şi înapoi.

Micah îşi ridică privirea spre noi şi clătină încet din

cap.

— O, Doamne... O, Doamne, Dumnezeule! icni Katie şocată.

Mi se umplură ochii de lacrimi. Katie şi cu mine ne prăbuşirăm una în braţele celeilalte, zguduite de suspine.

Tata legase deja un capăt al sforii şi azvârli celălalt capăt jos. Unchiul Ward fu primul care apucă frânghia şi începu să se caţere greoi pe stânci, într-o ploaie de pietre şi praf ce se prăvăleau la vale, în timp ce tata trăgea de sus. Când fratele lui se apropie de vârf, tata îl apucă de mână, ajutându-l să urce pe stei, apoi îi aruncă frânghia lui Micah.

Cu nemărginită blândeţe, Micah îl luă pe William din braţele Emmei, îl aşeză jos cu grijă, apoi o ridică uşurel în picioare pe Emma, îi legă frânghia în jurul taliei, îi spuse să se ţină bine, apoi îi făcu semn tatii s-o ridice.

— Ţine-te de sfoară, îi strigă tata Emmei. Tu nu trebuie decât să te ţii bine şi te-om ridica noi.

Emma ajunse pe stei cu o privire năucă, goală. Katie şi cu mine o luarăm în braţe şi plânserăm tustrele clipe în şir. Din spatele Emmei, tata îmi făcu semn s-o luăm în sus pe povârniş, iar el şi unchiul Ward îl ajutară pe Micah să urce coasta cu William în braţe.

Când să plecăm, tatii îi căzură ochii pe un cocoloş ce zăcea în ţărână la câţiva metri de el. Se duse să îl ridice şi i-l arătă unchiului Ward cu o privire întrebătoare.

Katie, Emma şi cu mine am făcut cale întoarsă pe jos, plângând tustrele până acasă. Bărbaţii veneau călare în urma noastră, Micah ţinându-l în braţe pe micul William.

Josepha, care ne aştepta afară, înţelese cu mult înainte să ajungem în faţa casei că se întâmplase ceva groaznic.

Când o văzu, Emma se desprinse din braţele noastre şi se năpusti spre ea, strigând printre suspine:

— William al meu s-a trezi... Aşa-i, Josepha, că s-a trezi? O să-l ajuţi tu să se trezească... trebuie să-l ajuţi! Că tu şi donşoara Katie ştiţi mereu ce-i de făcut... O să-l ajuţi, aşa-i, Josepha?... Trebuie să-l ajuţi!

Pe mine şi pe Katie ne pufni iar plânsul. Privind dincolo de Emma şi văzând trupul inert al copilului, Josepha înţelese imediat crudul adevăr.

— Of, copila mea! şopti ea, lacrimi mari şiroindu-i pe obraji. O cuprinse pe Emma într-o îmbrăţişare maternă, mângâindu-i cu blândeţe părul ud şi sărutându-i fruntea, ochii şi obrajii. Of, of, copilă dragă...

Scâncind, Emma rostea iar şi iar numele fiului ei. Micah se apropie din spate.

Când se întoarse şi îl văzu ţinându-l în braţe pe William, Emma slobozi un vaier sfâşietor.

— Trebuie să-l salvezi pe William al meu... Aşa-i, Josepha, c-o să-l poţi salva?

Micah îi întinse Josephei copilul. De îndată ce luă în braţe trupuşorul firav, Josepha simţi răceala morţii.

— Îmi pare rău, copilă, da’ nu se mai poate face nimica. De acu William al nost îi copilaşu Domnului, sus în ceruri.

Emma slobozi iar un vaiet de jale. Micah o luă de mână şi o trase deoparte. Eu şi Katie boceam ca doi prunci. Micah o apucă pe Emma de umeri, se uită adânc în ochii ei şi îi spuse încet şi blând ceva ce nu ajunse până la urechile noastre. Emma se prăbuşi în braţele lui, care o înlănţuiră strâns, şi, lăsându-şi capul pe pieptul lui, începu să plângă încetişor.

32
Confruntarea

În adâncul sufletului, fraţii Daniels ştiau că o discuţie cu şeriful Sam Jenkins nu ar folosi probabil la nimic. Acesta nu îi ajutase în trecut şi cu atât mai puţin avea s-o facă pesemne acum că propriul său fiu părea să fie implicat în uneltirile lui William McSimmons.

Totuşi, Ward şi Templeton au socotit că se cuvine să depună o plângere oficială.

După ce îi relatară faptele, cum fuseseră răpiţi Emma şi William, iar băiatul de numai patru anişori îşi pierduse viaţa, şeriful rămase însă impasibil. Puţin părea să-i pese de moartea unui ţânc de culoare.

— McSimmons a pus la cale toată tărăşenia, stărui Templeton, şi te întreb încă o dată, domnule şerif, ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— N-am ce să fac, ripostă sec Jenkins. Se vede treaba că n-aveţi nicio dovadă.

— Ştim că el a fost.

— Uite ce e, replică Jenkins, ochindu-i cu acreală pe cei doi fraţi, în loc să tot veniţi la mine cu fel şi fel de plângeri, aţi face mai bine să urmaţi sfatul pe care vi l-am dat şi data trecută şi să vă descotorosiţi de negroteii care trăiesc sub acoperişul vostru. Altminteri n-o să scăpaţi de necazuri. La Rosewood, ciorile alea trăiesc ca nişte albi. N-au niciun drept să trăiască în casa unui alb.

La cum stau lucrurile acum, voi sunteţi singurii vinovaţi pentru belelele care se abat asupra voastră. Iar eu n-am cum să le opresc.

— Individul este un ucigaş, spuse Ward.

— N-aveţi cum s-o dovediţi.

— Să înţelegem că dumneata n-ai să ie*i nicio* măsură?

Jenkins îi privi pe amândoi cu răceală.

— Eu spun doar că atâta vreme cât nu aduceţi nişte schimbări pe plantaţia aia a voastră, n-o să scăpaţi de necazuri.

Peste trei zile, când îi văzu de la fereastra de la etaj pe cei patru călăreţi care se apropiau de plantaţie, intuind că vizita lor nu era de bun augur, Charlotte McSimmons se duse imediat să îl caute pe soţul ei.

Cei doi ieşiră în prag tocmai când cei patru vizitatori descălecau în faţa verandei.

McSimmons îşi trecu privirea peste cei trei albi. Cu toate că ştia prea bine cine erau cei doi bărbaţi şi tânăra domnişoară şi bănuia motivul vizitei lor, expresia îi rămase impasibilă. Apoi ochii îi zăboviră pe tânărul de culoare care îi însoţea, un bărbat pe care îl vedea pentru prima oară.

Spre marea lui mirare, acesta făcu un pas înainte şi luă cuvântul în numele grupului.

— Domnule McSimmons, spuse negrul într-o engleză fără cusur, numele meu este Micah Duff. Acum trei zile am avut îndoielnica onoare de a descoperi o dublă tentativă de omor. Am ajuns la timp pentru a o salva pe una dintre victime, pe o anume domnişoară Tolan, pe care înţeleg că o cunoaşteţi. Din păcate însă, n-am reuşit să îl salvez de la moarte şi pe fiul ei.

Unde la început fuseseră doar iritaţi, acum soţii McSimmons spumegau de furie. Cum îşi permitea un cioroi să se exprime precum albii, ba mai mult, să se adreseze cu atâta îndrăzneală, şi aparent fără pic de teamă, celui mai important alb din tot ţinutul?

— Dacă aţi fost prezent ori ba, nu ştiu, continuă negrul, dar dumneavoastră sunteţi fără doar şi poate răspunzător pentru crima săvârşită. Iar noi ne aflăm aici să vă cerem socoteală.

Spunând acestea, îl privi pe William McSimmons

drept în ochi, aşteptând un răspuns.

— Cum îţi permiţi, strigă McSimmons, cum îţi permiţi să vii pe plantaţia mea şi să faci o asemenea acuzaţie?! Ce drept ai tu, un negru, să mă acuzi de...?

— Eu am fost acolo, domnule McSimmons, îi tăie vorba Micah. Luaţi în serios vorbele mele. Ştiu că sunteţi vinovat.

— Cum îndrăzneşti să...? începu furibund McSimmons.

— Unuia dintre oamenii tăi i-a scăpat asta la locul faptei, îl întrerupse Templeton Daniels, făcând un pas în faţă.

Ţinea în mână o hârtie ruptă şi mototolită, pe care o desfăcu şi i-o arătă lui McSimmons.

— Cred că vei recunoaşte în antet marca McSimmons, continuă Templeton. N-ai cum să tăgăduieşti că provine de aici.

McSimmons ochi impasibil foaia preţ de o clipă, apoi ripostă:

— Şi ce-i cu asta? Ai fi putut s-o găseşti oriunde. Asta nu dovedeşte nimic.

— Dar am găsit-o la locul crimei şi asta dovedeşte că eşti răspunzător de omor.

— Niciun tribunal n-are să mă declare vinovat în baza unei dovezi atât de ridicole! râse McSimmons zeflemitor.

— Nu se ştie niciodată. Ş-apoi, ce s-ar alege de reputaţia dumitale dacă acuzaţia va fi făcută publică?

— N-ai îndrăzni să faci una ca asta, Daniels!

— Aici te înşeli, McSimmons, replică Templeton. Nu mi-e teamă de dumneata. Dacă faci chiar şi o singură mişcare, întregul stat va afla cine eşti cu adevărat. Nu pot *dovedi* că acesta este scrisul dumitale, adăugă el, împăturind la loc hârtia şi punând-o în buzunar, dar dumneata ştii că este. Şi mă îndoiesc că ai dori să se afle

că eşti răspunzător de o crimă şi de o tentativă de omor. Oamenii respectabili se aşteaptă la altfel de realizări de la aleşii lor.

— Ce vreţi, de fapt de la noi? se amestecă în vorbă madam McSimmons. Care vasăzică un oarecare sugaci de culoare a suferit un accident nefericit... Nu văd ce are asta de-a face cu noi.

— Nu era un *sugaci*, stimată doamnă, ci un băieţel de patru ani, răspunse Micah. Şi ce vă face să credeţi că era negru, dacă nu ştiţi nimic despre asta?

Doamna McSimmons îşi înfrână cu greu ploaia de ocări pe care ar fi slobozit-o într-un moment mai oportun.

— Domnule McSimmons, continuă Micah, întorcându-se iar spre bărbat, ceea ce am de spus acum s-ar putea să nu fie potrivit pentru urechile soţiei dumneavoastră.

— Spune ce-ai de spus, neisprăvitule, până nu te dau afară! se oţărî McSimmons, privind cu coada ochiului spre nevastă-sa, care rămase însă neclintită.

— Înţeleg că aveţi de gând să candidaţi pentru Congres, zise Micah. Ei bine, eu şi prietenii mei – domnişoara Clairbome şi domnii Ward şi Templeton Daniels – vă cerem să vă schimbaţi planurile şi să renunţaţi la candidatură. Nu sunteţi nici pe departe genul de om care s-ar cuveni să reprezinte Carolina de Nord la Washington.

— Dar este o pretenţie de-a dreptul absurdă... începu McSimmons, negru de furie.

— Altminteri, va fi făcut public faptul că aţi pus la cale uciderea unui copil de culoare... a propriului dumneavoastră fiu. Dacă ştirea va fi publicată în gazetele din Charlotte, veţi avea de suferit amândoi, adăugă Micah, trecându-şi privirea de la McSimmons la consoarta acestuia. Vom duce personal această foaie de hârtie la Charlotte şi vom spune unde am găsit-o şi de unde

provine. Să nu cumva să credeţi că acestea sunt doar vorbe în vânt. O zi bună.

Acestea fiind spuse, cei patru încălecară şi se îndepărtară încet de casă, lăsându-i pe soţii McSimmons năuciţi şi fără grai.

33
Durere, vindecare şi o nouă tragedie

La Rosewood, săptămânile care au urmat au fost dulci-amare; n-aş şti cum altfel să le descriu. Moartea lui William ne îndurerase pe toţi până în adâncul sufletului – dar nimic nu se compară cu durerea simţită de o mamă la pierderea propriului său copil. Emma suferea fără doar şi poate de mii de ori mai mult decât noi toţi la un loc.

L-am îngropat pe William lângă familia lui Katie, în mica parcelă cu morminte aflată nu departe de casă. Toată lumea a plâns, până şi tata şi unchiul Ward. Ajunseserăm cu toţii s-o iubim nespus pe Emma şi ni se rupea inima pentru ea. S-o vedem jelindu-şi fiul mort a fost unul dintre cele mai grele lucruri prin care am trecut vreodată. Fraţii Daniels o înconjurau pe Emma cu o tandreţe părintească. În săptămâna de după nenorocire o luau în braţe de câte cinci ori pe zi, încercând s-o consoleze fără cuvinte şi suferind alături de ea de parcă ar fi fost propria lor fiică.

Ci acum Emma îl avea alături şi pe Micah, iar iubirea lui îi dădea curaj şi putere să îndure durerea supremă pe care o îndurase însuşi Dumnezeu – pierderea propriului fiu.

Zi de zi îi vedeam cum se îndepărtează tăcuţi de casă şi străbat încet câmpurile, Emma rezemându-se de Micah, înlănţuită tandru de braţul lui ocrotitor. Ce îşi spuneau în clipele acelea n-am aflat-o niciodată. Eram cu toţii recunoscători cerului pentru dragostea pe care o găsise Emma. Nici nu-mi pot închipui cum ar fi putut trece peste pierderea lui William fără Micah.

*

Când vestea s-a răspândit întâi în Greens Crossing şi

Oakwood, iar de acolo la Charlotte, şi apoi pe tot cuprinsul Carolinei de Nord, cum că William McSimmons hotărâse să se retragă din cursa pentru Congres, au început să se facă fel şi fel de speculaţii cu privire la motivele deciziei sale.

Nimeni nu ştia nimic sigur, dar unele zvonuri o vizau pe nevasta lui McSimmons, altele vehiculau ideea unui copil din flori, iar unii vorbeau chiar de omor.

Cu toate astea, nu s-a aflat nimic concret; căci fostul candidat nu a mai făcut nicio altă destăinuire în afară de faptul că renunţa la cursa politică „din motive personale”.

Asta însă n-a pus nicidecum capăt bârfelor care circulau în întregul ţinut cu privire la adevărata cauză a retragerii sale.

*

Zilele se scurseră încet şi aşa trecu o săptămână, apoi a doua.

Toţi îşi vedeau de treburi mai tăcuţi decât de obicei. Fără glăsciorul wios al lui William, fără râsul lui zglobiu şi paşii săi zburdalnici, toată suflarea de viaţă părea să fi pierit de la Rosewood.

Reverendul Hall veni de câteva ori să încerce a ne alina durerea. Dar ce putea el să spună?

Sărmana Emma! Mergea năucă sau stătea pe verandă cu ochii pierduţi şi roşii de plâns, privind în gol. Nu se mai ducea la râu. Locul care îi aducea înainte pace sufletească era acum încărcat de amintiri sfâşietoare. William fusese lumina ochilor ei, rostul ei în viaţă, iar acum William nu mai era.

Oarecum, ştiam bag seama cu toţii ce-i în inima ei – adică Micah, Jeremiah, Katie şi cu mine ştiam cu siguranţă. În zilele ce au urmat morţii lui William m-am gândit adesea la starea în care mă aflam când am cunoscut-o pe Katie. Tocmai fusesem martoră la masacrarea întregii mele familii, iar Katie tocmai descoperise uciderea alor săi. N-

am să uit niciodată groaza şi devastarea de pe chipul ei când am ajuns la Rosewood şi, intrând în bucătărie, am găsit-o stând lângă leşul tatălui său.

Dar cumva ne-am dat putere una celeilalte şi am trecut peste asta. Oricât de mult o iubeam, mă întrebam dacă îi vom putea insufla vreodată Emmei aceeaşi putere pe care o găsiserăm noi una în alta. Chiar dacă moartea nu ne era străină nici mie, nici lui Katie, noi nu pierduserăm niciodată un copil. Or mă îndoiesc că există pe lume o suferinţă mai mare. Mi se rupea inima pentru Emma!

Într-o zi, Emma se plimba singură, cum făcea adesea în ultima vreme – mergea năucă şi plângea. Ajungând la micul cimitir de pe plantaţie, se opri la mormântul lui William.

Katie, tata şi cu mine o urmăream de lângă casă.

— Cred că am să mă duc în târg să comand o piatră funerară pentru William, spuse tata.

— Ar fi frumos, încuviinţai eu.

— E o idee bună, unchiule Templeton, zise Katie zâmbind. Ar însemna mult pentru Emma.

— Ce să scrie pe piatră? întrebă el.

Căzurăm o clipă pe gânduri.

— „William Tolan, 1865–1869”... spuse Katie cu vocea tărăgănată, după care se opri. Şi mai jos: „Unul dintre primii fii negri ai Carolinei de Nord care n-a fost niciodată sclav, ci s-a născut liber”.

— Că bine zici, Katie, aprobai eu.

— Am să mă duc să dau comanda chiar în după-masa asta, spuse tata.

Mai rămaserăm acolo vreme de câteva minute, apoi Katie porni încet spre Emma. Auzind paşi, Emma întoarse capul.

Katie o cuprinse cu braţul şi rămaseră îmbrăţişate

lângă mormânt minute în şir.

Apoi Katie o luă pe Emma de mână şi o duse de acolo. Le-am văzut străbătând câmpurile, ţinându-se de mână, şi apoi dispărând în pădure.

Lipsiră vreme îndelungată, cam o oră, dacă nu mai mult. Tata plecase deja călare în târg, iar eu mă întorsesem în casă când auzii uşa de la bucătărie deschizându-se şi Katie păşi înăuntru. Avea un aer trist şi liniştit totodată.

— Unde aţi fost? o întrebai eu.

— Am dus-o pe Emma la locul meu secret din pădure, răspunse Katie. Am socotit că are nevoie de un refugiu.

— E încă acolo?

Katie încuviinţă din cap.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că merg acolo de când sunt de-o şchioapă şi că în copilărie vorbeam cu animalele şi compuneam poezioare stupide...

— Nu erau deloc stupide.

— Acum aşa mi se par, zâmbi Katie. Apoi i-am spus că, pe măsură ce m-am maturizat, refugiul meu tainic din pădure a devenit un loc în care mă duceam ca să ascult ce are să-mi zică Dumnezeu şi că acum poate că El vrea să se folosească de acel loc ca să îi vorbească ei.

— Şi Emma ce-a zis?

— Mi-a mulţumit şi a surâs. Apoi am lăsat-o singură cu gândurile ei. Katie oftă şi schiţă un zâmbet. Emma se schimbă, Mayme. Nu cred că va mai fi vreodată cea de dinainte.

— Pierderea unei fiinţe dragi n-are cum să nu te schimbe – noi două o ştim prea bine.

— Aşa este, aprobă Katie. Dar mă întreb dacă Emma îşi va reveni vreodată pe de-a-ntregul. Durerea ei e diferită

de cea prin care am trecut noi.

Nu îl auziserăm pe Micah apropiindu-se din spate şi vocea lui ne făcu să tresărim speriate şi să întoarcem capul.

— Staţi pe pace, zise el. Emma îşi va reveni.

— Eşti sigur? întrebă Katie îngrijorată. Pare-se că nimic din ce spun nu o ajută în momentul de faţă.

— Nu există cuvinte care să poată alina o inimă îndoliată. Emma are nevoie de iubire, iar asta îi oferiţi cu toţii. Iubirea voastră îi hrăneşte sufletul, chiar dacă voi nu vă daţi seama. Vindecarea cere timp. Doliul este un proces îndelungat, lent şi dureros şi timpul este singurul care poate vindeca o rană atât de adâncă. Fiecare trebuie să înfrunte moartea celor dragi în felul său. Voi două o ştiţi – amândouă v-aţi pierdut familiile. Ştiu şi eu ce înseamnă să îţi pierzi mama. La fel ştie şi Jake, iar el, pe lângă durere, a trebuit să se lupte şi cu mustrările de cuget. Dar pe noi toţi durerea ne-a făcut mai puternici. Emma nu are nevoie decât de timp şi de dragostea noastră.

— Chiar... chiar eşti sigur că Emma va putea trece peste asta? întrebă Katie, uitându-se adânc în ochii lui Micah în aşteptarea unui răspuns.

Micah zâmbi. Era un zâmbet senin, ştiutor, aproape mulţumit.

— Da, Emma va trece peste asta, răspunse el cu vocea tărăgănată. Aveai dreptate, Katie, când ai spus adineauri că nu va mai fi niciodată aceeaşi. William va fi mereu în sufletul ei, iar durerea pierderii lui nu va dispărea nicicând. Dar durerea se poate preface într-un bine. Durerea sapă albii mai adânci în fiinţa noastră prin care să curgă apele bucuriei. Uneori cu cât mai adâncă e suferinţa, cu atât mai adâncă e bucuria. Emma va deveni puternică şi va cunoaşte iar bucuria, chiar dacă nu va uita niciodată suferinţa prin care a trecut. Nu te teme, Katie – Emma va

râde din nou. Şi va deveni puternică... mai puternică decât era înainte.

Micah vorbise cu atâta siguranţă că n-aveam cum să nu-l cred. Era lesne să-ţi dai seama că o iubeşte cu adevărat.

Ba, chiar mai mult de atât... Micah credea în Emma.

În zilele ce au urmat, Emma se făcea adesea nevăzută în refugiul din pădure – câteodată chiar şi de mai multe ori pe zi. Ştiu că se ducea acolo ca să vorbească cu Dumnezeu despre William.

De fiecare dată când se întorcea avea un aer plin de pace. Durerea, tristeţea şi doliul erau încă acolo, dar începeam să văd şi semnele vindecării. Era întocmai cum spusese Micah – încet-încet timpul îşi săvârşea lucrarea.

Emma avea să se vindece. Şi avea să devină mai puternică.

*

La jumătatea lunii iunie, o nouă tragedie zgudui toată suflarea din Oakwood.

Şeriful Sam Jenkins îşi neglijase atribuţiile de serviciu vreme de două zile, de când fiu-său plecase de la alde Steeves în miez de noapte şi nu se mai întorsese acasă.

Tocmai Deke Steeves a fost cel care, în cea de-a treia zi, îl găsi pe Weed Jenkins zăcând cu faţa în jos pe fundul unei râpe aflate la doi kilometri de târg, cu un glonţ în cap.

34
Încă o conversaţie la râu

Micah Duff o urmărea pe Emma mai îndeaproape decât toţi ceilalţi. Vreme de mai multe săptămâni păstră o distanţă respectuoasă, lăsând tăcerea şi solitudinea durerii să îşi facă încet lucrarea vindecătoare. Ştia că în aceste clipe, inima îndurerată a Emmei avea nevoie de iubirea prietenilor şi de iubirea lui Dumnezeu mai mult decât de dragostea unui bărbat, care probabil i-ar fi distras doar atenţia şi ar fi derutat-o. Micah preţuia prea mult valoarea timpului ca să se amestece în lucrarea lui, oricât ar fi avut de aşteptat.

Aşa că o veghea de departe... aşteptând să se ivească momentul potrivit. Şi, după mai multe săptămâni, el se ivi. Micah şi Emma erau singuri.

— Am observat că nu mai mergi la râu în ultima vreme, îi spuse el Emmei.

— Acu mă duc să mă rog în pădure, răspunse ea.

— Ce ai zice de încă o plimbare de-a lungul râului?

— Ar fi frumos, bag seama.

Fără alte vorbe, se luară de mână, trecură de şură, peste câmpurile pe care creştea bumbacul şi se opriră lângă râu, privind amândoi locul unde Emma primise taina botezului şi unde taina iubirii se dezvăluise brusc şi dintr-odată în inima lui Micah. Învăluită de o pace profundă, cum nu mai simţise de la moartea lui William, Emma trase adânc aer în piept şi expiră încet. îi reveniră în minte cuvintele cântecului pe care îl cântase de atâtea ori aici... *Daţi-mi-L pe Iisus*... *Plâns-am în noaptea neagră – daţi-mi-L pe* Is*us*.

Sufletul ei trecuse prin noaptea neagră a deznădejdii şi a disperării. *Dar poate că într-o zi soarele o să răsară din nou*, gândi ea. Apoi glasul lui Micah îi întrerupse gândurile.

— Îţi mai aminteşti, începu el domol, ziua în care ţi-am spus că am ceva să îţi zic... acolo sus, pe dig?

— Cum aş putea să uit o zi ca aceea? surâse Emma. Sigur că-mi aduc aminte. Atunci mi-ai zis că mă iubeşti.

— Crezi că eşti destul de tare să auzi ceva aproape la fel de important?

— Nimic nu poate fi mai important ca *asta*, răspunse Emma, zâmbind nedumerită.

— Aşteaptă întâi să vezi ce am de spus.

— Atunci spune-mi, Micah. Orice ai avea *tu* să-mi spui, nu mă tem, căci ştiu că nu mi-ai face rău niciodată.

— Sigur că nu. Mă bucur că ştii asta.

— Ce vrei, dar, să-mi zici?

— Ce-ar fi să mergem întâi să ne aşezăm pe pietroiul acela?

O luă de mână şi o ajută să se urce pe unul dintre bolovanii de pe mal, după care i se alătură şi rămaseră o vreme tăcuţi, privind cum curge lin apa de smarald a râului.

— Emma, tu te gândeşti vreodată la viitor? întrebă Micah la un moment dat.

— Rar de tot. N-am avut niciodată cine ştie ce aşteptări de la viaţă... şi acu n-am nici pe-atât.

— Eu mă gândesc, Emma. Mi-am făcut întotdeauna planuri de viitor şi m-am gândit la lucrurile pe care aş vrea să le fac.

— Eu nu sunt ca tine.

— Poate că suntem, într-adevăr, diferiţi... sau poate că până acum nu ai avut pur şi simplu cu cine să te gândeşti la viitor.

Emma simţi că i se înfierbântă grumazul.

— Doar când ai cu cine să îţi împarţi viitorul merită cu adevărat să te gândeşti la el, adăugă Micah. Şi... tocmai asta voiam eu să îţi spun... să te întreb dacă ai dori să îţi

împarţi viitorul cu mine.

Emma amuţi. Tremura toată de emoţie.

— Aş fi încântat... continuă Micah, ba nu... aş fi onorat dacă ai primi să fii soţia mea.

Emma îşi recăpătă în sfârşit graiul.

— Ai fi... *onorat*?...

— Da, Emma – nu uita că tu eşti o *doamnă*. Şi ar fi o onoare pentru acest soldat pribeag şi sărac ca doamna inimii lui să îi devină soaţă.

— Ai un fel aşa de năstruşnic de-a spune lucrurile!

— Atunci permite-mi s-o spun aşa: vrei, Emma, să te căsătoreşti cu mine?

— Of, Micah... mă simt nevrednică de atâta fericire, suspină Emma. Sigur că vreau!

35
Planuri

Vestea nu ne-a luat pasămite prin surprindere pe niciunul dintre noi, dar la cât de bucuroşi am fost la aflarea ei, se poate zice că a fost o surpriză din cele mai plăcute. Nimic nu putea şterge vreodată durerea pierderii lui William. Totuşi, faptul că acum Emma îl avea alături pe Micah Duff, un bărbat care o iubea, căruia avea să-i fie soaţă şi împreună cu care avea să cunoască probabil din nou bucuria de a fi mamă, ne întărea nădejdea că viaţa ei va fi plină de fericire în ciuda suferinţei prin care trecea acum.

De îndată ce aflară că Micah şi Emma vor să se căsătorească, tata şi unchiul Ward se şi apucară să facă planuri, dornici să transforme coliba lui Micah într-un cămin potrivit pentru tinerii însurăţei.

— Am putea trage o conductă de apă până acolo, spuse tata însufleţit, şi le-am putea instala o pompă şi o cadă.

— Bună idee, încuviinţă Ward.

— Şi până una, alta, ce-ar fi să alimentăm cu apă şi coliba în care stau Henry şi Jeremiah? Vom moderniza dintr-o lovitură ambele colibe!

Încurcat, Micah îşi întoarse privirea spre Emma şi cei doi îşi zâmbiră. Era un zâmbet ce vădea o taină doar de ei ştiută.

— Vă mulţumim din suflet, domnilor, începu Micah, dar... ei bine, Emma şi cu mine am stat de vorbă şi... adevărul e că noi avem alte planuri.

Tata şi unchiul Ward se uitară la el buimăciţi, de parcă nici nu le-ar fi trecut prin cap până atunci că Micah şi Emma nu vor rămâne la Rosewood.

— Mă îndoiesc că Emma va fi vreodată în siguranţă

aici, zise Micah. În timp ce vorbeam cu William McSimmons, în ochii lui şi ai soţiei sale nu se citea nicidecum iertarea. I-am zădărnicit ambiţiile şi, câtă vreme eu şi Emma rămânem la Rosewood, am impresia că individul nu va înceta să caute răzbunare.

Micah îşi trecu privirea peste noi cu vădită iubire şi cred că în momentul acela am priceput cu toţii că în curând familia de la Rosewood avea să se împuţineze iar.

— Dumneata, domnule Templeton, continuă Micah, mi-ai spus că trebuie să am planuri de viitor şi să am curajul să-mi urmez visurile. Nici nu ştii cât de recunoscător îţi sunt pentru vorbele acelea. Ceea ce mi-ai spus atunci m-a atins până în adâncul inimii. Aşa că am stat de vorbă cu Emma despre noua cale ferată şi... pe scurt, am hotărât ca, imediat după ce ne căsătorim – şi am dori să ne căsătorim aici, la Rosewood; nici prin cap nu ne trece să ne unim destinele în altă parte! – să luăm trenul spre vest, până în Oregon. Aşteptam cu nerăbdare să culegem împreună bumbacul la toamnă, adăugă el zâmbitor, trecându-şi privirea de la unul la altul, dar după cele întâmplate şi având în vedere că pericolul încă nu a trecut pe de-a-ntregul, cred că e mai cuminte să nu zăbovim. Emma va fi în siguranţă în Vest, unde sperăm să ne întemeiem un cămin şi o familie.

Se uită la Emma şi zâmbiră iar amândoi.

— Ei bine, băiete, zise tata, e un plan grozav. O să ne lipsiţi, desigur, şi în ceea ce mă priveşte, aş prefera să rămâneţi aici. Dar fiecare trebuie să îşi urmeze visul, iar eu nu m-aş putea pune niciodată în calea visului tău.

Mă uitai zâmbind la Katie. Aveam amândouă lacrimi în ochi, dar ne bucuram totodată pentru Emma. Era de necrezut ce rol important ajunsese să joace în vieţile noastre. Ştiam că o să-i ducem dorul mai mult decât ne dădeam seama.

*

A doua zi, Ward Daniels avu de făcut un drum până în Oakwood. La întoarcere, se duse imediat să îl caute pe fratele său. Când îl găsi, scoase o foaie din buzunar şi i-o întinse.

— Ia uite ce scrie aici. E plin oraşul de astfel de afişe. Templeton luă hârtia şi citi cu un aer grav:

— „*Căutat pentru uciderea lui Weed Jenkins – negru înalt care vorbeşte ca un alb*, *fost soldat unionist*". Clătină dezgustat din cap. Deşteaptă mişcare. În felul acesta, cel care a dat anunţul lasă pe seama altora prinderea lui Micah, fără ca el să fie nevoit a-şi mânji mâinile.

— Cine crezi că-i în spatele tărăşeniei? întrebă Ward.

— Fără îndoială că şeriful Jenkins. îmi pare rău că i-a murit băiatul, dar individul ne-a purtat sâmbetele de la bun început.

— Să le spunem?

— N-ar avea niciun rost. Lasă-i să se căsătorească liniştiţi, iar apoi să plece şi să înceapă o nouă viaţă departe de noi, fără a purta în suflet o asemenea povară.

— Totuşi... va trebui să fim cu ochii-n patru, să nu cumva să-l înhaţe careva. Şi să nu-l lăsăm să mai meargă în târg.

— Probabil cel mai cuminte ar fi ca niciunul dintre noi să nu mai dea o vreme prin târg. În afară de Henry şi Jeremiah, care trebuie să se ducă la lucru, am face bine să stăm *cu toţii* aproape de casă.

*

Peste câteva zile, am găsit-o pe Emma aşezată în salon. Privea pe fereastră.

— La ce te uiţi? o întrebai.

— La Micah şi la Jeremiah.

Mă apropiai de fereastră şi privii afară. Micah şi Jeremiah stăteau de vorbă, râzând cu poftă, aşa cum doar

prietenii adevăraţi pot să râdă.

— Suntem două fete norocoase... două doamne, aşa zice Micah... Nu-i aşa, Mayme, că suntem două doamne norocoase? Micah şi Jeremiah is nişte tineri tare destoinici.

— Aşa-i, Emma. Suntem tare norocoase să fim iubite de doi bărbaţi atât de vrednici.

Zicând acestea, mă îndepărtai încetişor. După câţiva paşi aruncai o privire îndărăt. Emma stătea mai departe acolo, privind pe fereastră. Deodată, o siluetă se apropie de afară. Mi-am dat seama după umbra de pe perete că era Micah; o văzuse pesemne privindu-l. Emma nu zâmbea în adevăratul sens al cuvântului, dar expresia cu care se uita la el făcea cât o sută de zâmbete.

Era o privire plină de pace care arăta că ştie că este iubită şi, pentru că o ştie, n-are să mai fie niciodată aceeaşi.

36
O zi fericită

Ziua cununiei Emmei a fost cea mai fericită zi pe care o cunoscuse Rosewood vreodată.

Întreaga dimineaţă, Josepha, Katie şi cu mine am roit în jurul ei, aranjându-i părul şi gătind-o cu grijă din cap până în picioare. Nici că-ţi puteai închipui mireasă mai frumoasă! Emma purta şi de astă dată rochia albă a lui Katie, aceeaşi în care fusese botezată. În talie am încins-o cu panglici verzi şi galbene pe care le-am legat la spate într-o fundă şi, în ton cu ele, i-am împletit o coroniţă din frunze de ferigă şi trandafiraşi galbeni. Emma era frumoasă oricum, dar la nunta ei a arătat ca o zână din poveşti, nu alta.

Aleta, tânăra noastră prietenă, sosi însoţită de tatăl ei pe la amiază şi coborârăm tustrele să îi întâmpinăm. Doamne, cât crescuse Aleta de când plecase de la Rosewood! Când Emma şi Aleta se văzură şi se năpustiră una în braţele celeilalte, mi-am zis că nu fusesem nicicând martoră la ceva mai minunat. După aceea ne întoarserăm toate fuguţa la etaj să isprăvim de aranjat coafura şi ţinuta Emmei.

Peste o oră sosi reverendul Hall împreună cu soţia sa. Nu părea să îl deranjeze faptul că nu ţineam nunta la biserică. La drept vorbind, nu ne presase niciodată să mergem la slujbele sale, ştiind fără doar şi poate că ne-am aştepta să stăm cu toţii laolaltă – ceea ce i-ar fi înfuriat probabil pe ceilalţi enoriaşi. Reverendul discută o vreme cu tata, Micah şi Katie despre felul în care avea să se desfăşoare ceremonia. Aşa cum şade bine unei stăpâne de plantaţie, Katie planificase totul de-a fir a păr şi avea sarcina de a spune fiecăruia ce avea de făcut.

Emma aşteptă la etaj, împreună cu Josepha, Aleta,

Katie şi cu mine, pe cât de emoţionată, pe atât de radioasă.

Într-un târziu, când isprăvirăm toate pregătirile, începu să plângă – ştiam bine de ce.

— Ce rău îmi pare că nu-i şi William al meu aci, suspină ea. Mi-am dorit să-i fie bine încă de când l-am adus pe lume. Ar fi fost aşa de fericit să ştie c-o să aibă în sfârşit un tată... îl iubea aşa de mult pe Micah!

Katie o strânse în braţe şi îi şopti la ureche:

— Chiar dacă William nu este aici cu noi, nu uita, Emma, că el se bucură pentru tine din ceruri – mai mult decât îţi poţi tu închipui.

Emma surâse şi se şterse la ochi.

— Ce frumos, donşoară Katie... îi tare frumos ce-ai zis. Sper să ai dreptate. Că m-ar face tare fericită să mă gândesc la el în chipu acesta. Chiar crezi că se bucură pentru mine?

— Sunt sigură, Emma. William te iubeşte, spuse Katie, după care coborî grăbită scările.

Peste câteva clipe se iviră în prag tata şi unchiul Ward.

— Eşti gata, fetiţă dragă? întrebă tata.

— Îs, dom’ Templeton, răspunse Emma, trăgând adânc aer în piept să mai prindă inimă.

— Atunci e timpul să o lăsaţi pe mireasă pe mâinile noastre, spuse el, uitându-se la mine, Josepha şi Aleta.

Îi zâmbirăm încă o dată Emmei, după care ne alăturarăm tustrele celor adunaţi la parter. Micah şi Jeremiah aşteptau îmbrăcaţi în haine de sărbătoare, primeniţi şi dichisiţi. Trebuie să recunosc că erau amândoi chipeşi foc! întreaga casă era scufundată în tăcere. Katie, care şedea la pian, aruncă o privire în jur, asigurându-se că toată lumea e pregătită, apoi începu să cânte.

Rămaşi singuri cu mireasa în odaia de la etaj, fraţii

Daniels îi aruncară Emmei o privire serioasă.

— Nu m-am priceput niciodată la asemenea lucruri, spuse unchiul Ward, dar vrem să ştii că suntem amândoi onoraţi să te conducem până la cel care o să-ţi devină soţ. Eşti o tânără uimitoare, Emma Tolan. Te-ai maturizat în chip uimitor şi suntem nespus de mândri de tine, adăugă el, după care se uită la tata.

Emma avea deja lacrimi în ochi. Tata avea însă şi el ceva de spus.

— Ştiu că nu ţi-a fost uşor să te măsori cu două fete precum Katie şi Mayme, începu el, şi că te-ai considerat multă vreme mai prejos decât ele. Dar vreau să îţi zic ceva, Emma, şi te rog să nu uiţi cât trăieşti cuvintele mele. Eşti o fiinţă bună şi destoinică şi poţi să mergi cu fruntea sus oriunde te vei duce. Ai fost o mamă admirabilă. Ne este tuturor dor de William, dar tu vei mai avea şi alţi copii şi vei fi o mamă bună şi pentru ei. Totuşi, William va fi pentru totdeauna primul tău născut şi va rămâne pe veci în sufletele noastre. Poţi fi sigură că nu îl vom da niciodată uitării, aşa cum nu te vom uita nici pe tine. Tu vei face mereu parte din familia noastră, Emma. Te iubim cu toţii.

Cum de a izbutit Emma să nu plângă în hohote la auzul acestor cuvinte, zău că nu ştiu. Ci de acum Katie începuse deja să cânte la pian şi toată lumea era în sfârşit pregătită de ceremonie. Emma se mai şterse o dată la ochi, inspiră adânc şi îi luă pe cei doi bărbaţi de braţ.

Emma îi rugase pe fraţii Daniels să o conducă până la viitorul ei soţ. Nu îşi cunoscuse niciodată tatăl şi, în toată viaţa sa, ei erau singurii care o înconjuraseră cu grijă părintească. Din moment ce tata avea deja o fiică de culoare – pe mine! –, de ce n-ar mai fi avut încă una, de suflet? Când i-am văzut coborând încet treptele, Emma încadrată de tata şi de unchiul Ward, mi-a stat inima în loc de emoţie. Era de-a dreptul minunat să vezi doi albi ţinând

loc de tată unei negrese orfane. Unchiul Ward încerca să păstreze o mină serioasă, dar tata, cum îi stătea în fire, zâmbea cu gura până la urechi. Se vedea de cât colo că era voios şi fericit!

Am tras cu coada ochiului spre Micah. Se uita drept la Emma, sorbind-o din priviri în timp ce ea cobora scara condusă de cei doi fraţi, păşind uşor, în cadenţa melodiei cântate de Katie. Doamne, câtă dragoste se citea pe faţa lui! Dar era mai mult de atât. Nu doar că o iubea pe Emma, era mândru de ea, mândru de femeia uimitoare în care se transformase.

Când mireasa şi însoţitorii ei ajunseră la baza scării, ne dădurăm cu toţii îndărăt, făcându-le loc să traverseze salonul până în locul unde aştepta Micah împreună cu reverendul Hall. Lângă Micah stătea Jeremiah, iar alături de el, Henry.

Ajungând la sfârşitul imnului, Katie se opri din cântat, se ridică în picioare şi mi se alătură acolo unde stăteam împreună cu Josepha şi Aleta.

— Dragii mei, începu reverendul Hall, ne-am adunat azi aici pentru a fi părtaşi la căsătoria dintre acest bărbat şi această femeie, care îşi vor lega vieţile în faţa lui Dumnezeu. Dacă cineva se opune acestei uniuni, să vorbească acum sau să tacă pe veci.

Aşteptă preţ de o clipă, apoi îşi trecu privirea de la tata la unchiul Ward şi întrebă:

— Cine o dă pe această femeie în căsătorie acestui bărbat?

— Eu, răspunseră cei doi fraţi într-un glas.

Strălucind toată de fericire şi emoţie, Emma făcu un pas în faţă, lângă Micah, şi îşi strecură mâna pe sub braţul lui. Tata şi unchiul Ward se duseră lângă Henry şi Jeremiah, iar Katie, Josepha, Aleta şi cu mine ne răsfirarăm de cealaltă parte a Emmei. Aşezaţi în spate pe scaune se

aflau doar doi spectatori – domnul Butler, tatăl Aletei, şi doamna Hall, nevasta pastorului.

— Înainte de a trece la ceremonia propriu-zisă, aş dori să rostesc câteva cuvinte, continuă reverendul. Am urmărit cum de-a lungul timpului voi, cei de la Rosewood, aţi crescut ca familie. La început această familie era formată doar din Kathleen şi Mary Ann. Apoi au venit, pe rând, Emma, Aleta şi toţi ceilalţi. Încet-încet a crescut nu doar numărul vostru, ci au crescut şi legăturile ce vă unesc ca familie. Acesta este un exemplu perfect a ceea ce politicienii noştri numesc „coexistenţa armonioasă a raselor”. Dar pentru voi asta nu are nimic de-a face cu politica. Pentru voi totul se rezumă la dragostea pe care v-o purtaţi unii altora. Şi, chiar dacă nu vă daţi seama, întreaga comunitate este cu ochii pe voi. Unii poate că vă detestă pentru felul în care trăiţi. Dar mulţi învaţă să vă respecte pentru asta.

Ascultând poruncile lui Iisus, voi aţi dat ocrotire văduvei, orfanului şi nenorocitului fără adăpost. Kathleen şi Mary Ann, cu toate că eraţi orfane la rândul vostru, aţi oferit găzduire tuturor celor care aveau nevoie de ajutor. Şi voi ceilalţi aşijderea, v-aţi deschis inimile şi casa tuturor celor aflaţi la nevoie.

Dragostea dintre cei doi miri, pe care o sărbătorim astăzi, stă mărturie drept rod al iubirii care îi acceptă pe toţi, indiferent de culoarea pielii. Aşa ar trebui să trăim noi pe pământ: iubindu-ne unii pe alţii. Asta e voia lui Dumnezeu. Faptul că prea puţini trăiesc după voia Lui nu înseamnă că noi trebuie să le urmăm exemplul. Voi aţi trăit după voia Celui de Sus şi sunt convins că de aceea veghează Dumnezeu asupra familiei voastre de la Rosewood.

Îmi dau seama, după cum am mai spus, că mulţi oameni din partea locului vă condamnă şi că acest

admirabil experiment pe care îl săvârşiţi aici se va mai lovi, negreşit, de piedici şi de hapuri. Dar voi să nu vă lăsaţi descurajaţi şi să mergeţi mai departe cu bună credinţă şi curaj, căci cu siguranţă că Dumnezeu vă va răsplăti şi binecuvânta strădaniile.

Aşadar, Micah şi Emma, nu uitaţi câtă vreme veţi umbla împreună pe drumul vieţii că dragostea voastră a luat naştere din ascultarea poruncii lui Cristos de a ne iubi unii pe alţii şi fie ca, urmând aceeaşi poruncă, dragostea voastră ca soţ şi soţie să devină cu timpul tot mai puternică.

Pastorul se opri, îşi trecu privirea peste noi, apoi se uită iar la cei doi miri.

— Micah Duff, începu el, o iei pe această femeie să-ţi fie soţie, s-o ai alături şi s-o păstrezi de azi înainte, la bine şi la rău, în sărăcie şi în bogăţie, în boală şi în sănătate, s-o iubeşti şi s-o preţuieşti până ce moartea vă va despărţi, aşa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Micah.

— Emma Tolan, urmă reverendul, întorcându-se spre mireasă, îl iei pe acest bărbat să-ţi fie soţ…

În timp ce pastorul rostea legământul, îmi zbură fără să vreau gândul la ziua în care Katie şi cu mine o găsiserăm pe Emma în şură, chinuită de durerile facerii, speriată de moarte şi bâiguind isterică: „Văleu, vine doamna… ş-o să mă certe iar! Acu chiar c-am încurcat-o!” Vorbele ei îmi răsunau în urechi de parcă ar fi fost ieri. „Te rog, coniţă, nu mă bate! îmi pare rău că v-am şterpelit pâinea. Ştiu că n-am niciun drept să mă aflu aci, da’ n-am avût un’ să mă duc şi îs pe urmele mele şi mi-i frică… Au, ce mă doare! Te rog, coniţă… te rog să m-ajuţi!”

Nu-mi venea să cred că fata aia zăpăcită şi această Emma care stătea acum lângă mine – matură, calmă, radioasă şi senină – erau una şi aceeaşi persoană.

—...să-ţi fie alături şi să-l păstrezi de azi înainte... zicea mai departe reverendul.

Doamne, e ca şi cum aş vedea o floare deschizându-se! mi-am spus în sinea mea, uitându-mă la Emma.

Oare ăsta era planul lui Dumnezeu cu noi toţi? Oare, în ochii Lui, păream cu toţii aşa cum ni se păruse nouă Emma la început, iar El încerca, tandru şi răbdător, să scoată la suprafaţă adevăratul nostru sine, aşa cum făcuse Micah cu mireasa lui, scoţând la iveală adevărata ei fiinţă, pe care el o văzuse clar, chiar dacă ea nici măcar nu ştiuse ceea ce se ascundea în străfundurile sale?

Oare asta făcea şi Dumnezeu cu noi – ne ajuta să înflorim, să devenim florile umane pe care le-a văzut El cu ochii minţii atunci când ne-a dat viaţă?

Asta făcea oare şi cu mine, chiar în momentul acela?

Ce înălţător era gândul că Dumnezeu vedea în mine lucruri mai măreţe şi mai minunate decât puteam eu cuprinde cu mintea! Şi că, în tot acest timp, El făcea ca floarea care eram eu – Mayme Daniels! – să înflorească în chipuri nebănuite, pe care numai El le vedea şi avea să le scoată la lumină într-o bună zi.

Vocea reverendului Hall îmi curmă iar reveria.

—...la bine şi la rău, în sărăcie şi în bogăţie, în boală şi în sănătate, să-l iubeşti şi să-l preţuieşti până ce moartea vă va despărţi, aşa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Emma.

— Dat fiind că tu, Micah, şi tu, Emma, v-aţi exprimat în faţa Domnului şi a acestor martori dorinţa de a vă uni destinele şi v-aţi jurat iubire şi devotament unul altuia, vă declar soţ şi soţie. Doamnelor şi domnilor, am onoarea să vi-i prezint pe domnul şi doamna Duff!

Toată lumea se adună în jurul tinerilor însurăţei, îmbrăţişându-i, strângându-le mâna şi unii chiar sărutându-i. Ce mai, Emma era o fată tare norocoasă! La

acest gând, îmi rotii privirea prin salon, căutându-l pe Jeremiah. Când îl văzui, mă dusei la el şi ne privirăm drept în ochi. Cred că ne gândeam amândoi la acelaşi lucru. Jeremiah îşi petrecu braţul pe după umerii mei şi rămaserăm îmbrăţişaţi în felul acesta în vreme ce toţi ceilalţi roiau în jurul mirilor, felicitându-i.

Între timp, Josepha dădu fuga la bucătărie să-i dea înainte cu pregătirile pentru ospăţul de nuntă.

37
Rămas-bun

A doua zi după cununie, lăsarăm vacile în grija grăjdarului de pe plantaţia domnului Thurston şi pornirăm la Charlotte cu două căruţe, ca să încăpem cu toţii, veseli şi entuziaşti nevoie mare.

Chiar înainte de plecare, am văzut-o pe Emma stând în dreptul noii pietre funerare care fusese ridicată la mormântul lui William. De astă dată, nu zăbovi mult acolo. După ce mai plânse o ultimă oară şi îşi luă tăcut rămas-bun, se răsuci şi ni se alătură. N-avea să-l uite niciodată pe fiul ei. Era însă pregătită să părăsească locul în care îl adusese pe lume şi în care aveau să dăinuie rămăşiţele lui pământeşti după plecarea ei. De acum înainte avea să-l poarte pe William în inimă.

Emma era pregătită să înceapă o nouă viaţă ca soţie a lui Micah Duff.

Peste un sfert de ceas eram deja pe drum. De astă dată, am luat cu noi pături pentru că ştiam că nu era chip să găsim un hotel în care să putem înnopta împreună cu toţii. Tata şi unchiul Ward le-au dat noilor însurăţei bani să tragă la un hotel pentru negri, iar noi, ceilalţi, am dormit în afara oraşului. A doua zi dimineaţă, ne-am întâlnit din nou cu Micah şi cu Emma ca să îi ducem la gară, de unde aveau să ia trenul spre Vest, spre noua lor viaţă.

Înainte să ajungem la gară, se lăsă tăcerea între noi. Despărţirea se apropia cu paşi repezi şi ştiam cu toţii că va fi greu să ne luăm rămas-bun.

Micah cumpără bilete pentru Atlanta. De acolo aveau să se ducă la Omaha şi apoi mai departe până în California şi Oregon!

Eram cu toţii adunaţi pe peron, sporovăind despre una, alta, încercând să părem voioşi. Ci, în scurtă vreme,

ceasul din gară arătă că nu ne mai rămânea mult timp.

Emma se duse la tata şi îl privi drept în ochi.

— Mulţumesc, dom' Templeton.

Luptându-se cu lacrimile, tata îi zâmbi şi o strânse în braţe ca pe propria-i fiică, şoptind cu vocea răguşită:

— Să fii cuminte, fetiţa mea!

— Oi fi, dom' Templeton, oi fi.

— Te-ai făcut o fată tare destoinică. Bag de seamă că amândoi ne-am maturizat multişor de când ne-au purtat paşii la Rosewood. Nu-i aşa, Emma?

— Aşa-i, dom' Templeton, zâmbi ea.

— Sunt mândru de tine.

— Mulţumesc, răspunse Emma cu vocea abia şoptită.

Când tata îi dădu drumul, ea făcu un pas îndărăt şi îl sărută repede pe obraz, după care se întoarse spre unchiul Ward.

— Tare mă bucur, dom' Ward, c-ai venit la Rosewood. Nu ştiu, zău, ce ne-am fi făcut de nu erai mata. Şi mulţumesc pentru vorbele pe care mi le-ai zis înainte de cununie. N-am să le uit niciodat'.

Unchiul Ward bolborosi ceva, se şterse la ochi şi o strânse la rându-i în braţe.

Apoi îi veni rândul Josephei s-o îmbrăţişeze pe Emma. Până şi ea era gâtuită de emoţie, ceea ce nu-i stătea defel în fire.

În cele din urmă, Emma se întoarse spre mine şi Katie. Mi se pusese ditai nodul în gât. A trebuit să întorc privirea când Emma a îmbrăţişat-o pe Katie.

— Mai ţii minte, donşoară Katie, când credeam că eşti stăpâna plantaţiei şi-ţi tot spuneam „coniţă"? zise Emma zâmbind. Nici cu gându n-aş fi gândit că o fată albă ar putea îndrăgi pe una ca mine. N-am să te uit niciodat'. îţi mulţumesc, donşoară Katie, că m-ai primit în casa şi-n inima ta.

Katie o îmbrăţişă, sugrumată de suspine.

Când Emma se întoarse în sfârşit spre mine şi îmi zâmbi, mi se umplură ochii de lacrimi.

— Of, Emma!

Ne avântarăm una în braţele celeilalte şi rămaserăm înlănţuite vreme de câteva clipe dulci-amare.

— Mayme, şopti ea, tu şi donşoara Katie mi-aţi salvat viaţa. Vouă vă datorez totu'. O să rămâneţi pe veci prietenele mele cele mai bune.

— Te iubesc, Emma.

— Şi eu te iubesc, Mayme. Mulţumesc pentru tot. N-am să te dau nicicând uitării.

Zicând acestea, făcu un pas înapoi. Eram cu toţii gâtuiţi de emoţie. Am inspirat adânc şi m-am dus lângă Jeremiah. El îmi luă mâna şi o strânse într-a sa.

Micah îşi luă la rându-i rămas-bun, îmbrăţişându-ne pe fiecare în parte, apoi se întoarse spre Jeremiah. Se strânseră în braţe ca doi fraţi şi schimbară în şoaptă câteva vorbe, dar n-am auzit ce şi-au spus, iar Jeremiah nu mi-a destăinuit-o niciodată. Cert e că atunci când făcură amândoi un pas îndărăt, Jeremiah inspiră adânc şi îşi şterse ochii. Apoi Micah se duse la Henry şi îi scuturâ mâna. Fără a se ruşina să-şi arate emoţiile, Henry plângea laolaltă cu noi, femeile.

În cele din urmă, Micah se întoarse spre fraţii Daniels şi le strânse mâna cu nemărginită stimă şi afecţiune. Ştiam că, la fel ca Emma, ajunsese să se gândească la fiecare dintre ei ca la tatăl pe care nu îl cunoscuse niciodată.

— Să ajungi cu bine în Oregon, fiule, să-ţi construieşti un cămin şi s-o faci fericită pe doamna ta, spuse tata. Şi să ţii legătura cu noi, auzişi? Mai ştii, într-o bună zi poate că o să vă facem o vizită!

Când Emma şi proaspătul ei soţ se întoarseră să urce

în tren, tata făcu un pas în faţă şi îi întinse lui Micah un plic. Micah luă plicul cu o privire întrebătoare şi îl deschise. Înăuntru erau şase bancnote noi de câte 50 de dolari.

Cred că aceea a fost prima dată când-am văzut pe Micah Duff mut de uimire. îşi plimbă năucit privirea de la tata la unchiul Ward, nevenindu-i parcă să-şi creadă ochilor.

— Dar... dar domnule Daniels... îngăimă el, aici sunt 300 de dolari!

— Chiar aşa, fiule. Nu-s poate destui ca să construieşti o casă întreagă, dar ar trebui să-ţi ajungă măcar să pui temelia.

— Acesta este cadoul nostru de nuntă pentru voi, interveni unchiul Ward.

— Nu uitaţi că amândoi faceţi parte din familie, spuse tata. Ş-apoi, Emma a cules mult bumbac la Rosewood. N-am dreptate? o întrebă el, făcându-i cu ochiul.

— Cules-am, dom' Templeton, cules-am!

— Aşa că luaţi banii, dragii noştri, şi fie să aveţi o viaţă fericită!

Înghiţind cu noduri şi cu ochii înotând în lacrimi, Micah îi îmbrăţişă pe cei doi fraţi.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc...

— Stai liniştit, fiule, zise tata. Fericirea din ochii Emmei e toată mulţumirea de care avem nevoie.

— Urcaţi în vagoane! strigă conductorul.

Emma păşi pe treaptă şi ne aruncă zâmbind o ultimă privire. Radia toată. îmbrăcată în noua ei rochie de călătorie, cu o pălărie cochetă pe cap, nu doar că era, ci chiar arăta ca o doamnă în toată puterea cuvântului!

Apoi Emma urcă în tren şi Micah o urmă.

Aveau să călătorească în ultimul vagon, cel destinat pasagerilor de culoare. După câteva clipe, Emma se ivi la

una dintre ferestre, făcându-ne cu mâna.

Peste două minute, trenul se puse în mişcare. Noi înaintam încă pe lângă el de-a lungul peronului; vorbeam cu toţii odată, şi ei, şi noi, vrând parcă să prelungim cât mai mult clipa despărţirii. Dar trenul părăsi gara şi prinse viteză, lăsându-ne în urmă pe peron.

Chiar şi aşa, noi am rămas acolo, făcându-le cu mâna.

— Rămas-bun, Emma... şoptii eu. Rămas-bun.

Şi apoi trenul se pierdu în depărtare.

Epilog

Organizaţia clandestină cunoscută sub numele de Ku Klux Klan, răspândită în întregul Sud, susţinea supremaţia rasei albe şi conservarea tradiţiilor sudiste, aplicând pedepse aspre albilor care îmbrăţişau noua ordine... şi negrilor care nu îşi ştiau lungul nasului.

Klanul luase fiinţă în 1865, iniţial cu scopul principal de a-i intimida pe potenţialii alegători de culoare în folosul Partidului Democrat, pe care doreau să îl menţină la putere. Ritualurile şi modul său de operare s-au răspândit, însă, repede în toate statele din Sud şi, în scurtă vreme, gruparea secretă a devenit o forţă aducătoare de teroare şi moarte. Adesea, organizaţiile locale erau conduse de cetăţeni respectabili ai comunităţii – medici, avocaţi, oameni de afaceri, fermieri şi chiar politicieni. Curând, tacticile de intimidare şi actele de violenţă au ajuns să primeze, eclipsând obiectivul politic de la începuturi. Tot ce făcea Klanul era menit să le arate negrilor care era locul lor.

Deşi nu era singura grupare rasistă de acest fel care năpăstuia comitatele din Sud, torturându-i şi ucigându-i pe „negrii cu nasul pe sus”, Ku Klux Klan era fără doar şi poate cea mai puternică. Membrii săi, înveşmântaţi în robe albe, cu glugi înspăimântătoare pe cap, călare pe cai cu copitele căptuşite ca să nu facă zgomot atacau neauziţi pe timp de noapte, stârnind panică şi groază.

Klanul folosea, la alegere, trei tipuri de arme: puşca, torţa sau ştreangul.

În orăşelele Greens Crossing şi Oakwood, aflate la vreo treizeci de kilometri de Charlotte, în statul Carolina de Nord, cam douăzeci dintre localnici, printre care nu puţini cetăţeni de vază, fuseseră iniţiaţi în tainele Klanului. Până acum, faptele lor reprobabile nu se soldaseră cu

moartea nimănui, şi asta nu pentru că nu şi-ar fi dat ei silinţa. Oricum, erau chitiţi să nu rămână de ruşine.

Într-o zi din toamna anului 1869, hotărâră bunăoară să schimbe tactica. Aveau să atace în plină zi, ca să-i vadă tot oraşul şi s-o ţină minte. Ţintele atacului erau două la număr: negrul acela semeţ – îl ştiau de ani de zile, dar în ultima vreme prea îşi luase nasul la purtare – şi albul în slujba căruia se afla acesta.

Torţele aprinse cu care înaintau călare nu erau menite să le lumineze calea, cum s-ar fi întâmplat dacă atacul ar fi avut loc în miez de noapte.

Nu, de astă dată aveau de gând să dea focului o altă întrebuinţare.